

লক্ষীমপুৰ বান্ধা মহাবিদ্যালয় আলোচনা



তত্ত্বাবধায়ক
ড० শিখামণি বৰগোহাঁই

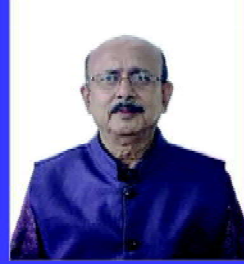
সম্পাদক
বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই



ସମ୍ପାଦନା সমিতি



ড০ লোহিত হাজৰিকা,
অধ্যক্ষ, মুখ্য উপদেষ্টা



শ্রীযুত গোপাল কুমাৰ চেত্ৰী
উপাধ্যক্ষ, উপদেষ্টা



ড০ শিখামণি বৰগোহাঁই
তত্ত্বাবধায়ক



ড০ ৰূপজ্যোতি ভট্টাচাৰ্য
শিক্ষক সদস্য



ড০ মঞ্জুমণি শইকীয়া
শিক্ষক সদস্য



ড০ বিভা দত্ত
শিক্ষক সদস্য



বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই
সম্পাদক



গৌৰৱ মহেশ্বৰী
ছাত্ৰ সদস্য



বাহুল আগৰৱালা
ছাত্ৰ সদস্য



প্ৰণীতা দাস গুপ্তা
ছাত্ৰী সদস্য



লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক আলোচনী : ২০২১-২২

তত্ত্বাবধায়ক
ড० শিখামণি বৰগোহাঁই

সম্পাদক
বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই

সম্পাদনা সমিতি

প্রকাশ কাল : ২০২১-২২ বর্ষ

মুখ্য উপদেষ্টা :

ড० লোহিত হাজৰিকা, অধ্যক্ষ

উপদেষ্টা :

শ্রীযুত গোপাল কুমাৰ চেত্ৰী

তত্ত্বাবধায়ক :

ড० শিখামণি বৰগোহাঁই

সম্পাদক :

বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই

শিক্ষক সদস্য :

ড० ৰূপজ্যোতি ভট্টাচাৰ্য্য

ড० মঞ্জুমণি শইকীয়া

ড० বিভা দত্ত

ছাত্র সদস্য :

গৌৰৱ মহেশ্বৰী

ৰাহুল আগৰৱালা

প্রণীতা দাসগুপ্তা

বেটুপাত :

পৰেশ ভূঞা

স্কেছ :

জন্মেজয় বৰা, ৰাজীৱ দাস আৰু ইণ্টাৰনেট

সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা আৰু অংগসজ্জা :

তত্ত্বাবধায়ক

মুদ্রণ :

গিগাবাইট অফ্‌চেট,

কে. বি. ৰোড, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ

Editorial Board :

Publication period : 2021-22

Chief Adviser :

Dr. Lohit Hazarika, Principal

Adviser :

Mr. Gopal Kumar Chetry

Prof. in charge :

Dr. Sikhamoni Borgohain

Editor :

Beni Madhab Borgohain

Members (Teacher) :

Dr. Rupjyoti Bhattacharjee

Dr. Monjumoni Saikia

Dr. Biva Dutta

Members (Students) :

Gaurav Maheshwari

Rahul Agarwala

Pranita Dasgupta

Cover Design :

Pareesh Bhuyan

Angasajja :

Dr. Sikhamoni Borgohain

Sketch :

Janmejy, Rajiv and internet

Printing :

Gigabyte offset, K. B. Road,

North Lakhimpur, Assam-787001

মহাবিদ্যালয়ৰ গীত

আমি আলোকৰে যাত্ৰী
আমি আলোকৰে যাত্ৰী
নতুন সূৰ্য্য আৰু
দিগন্ত বিয়পি পৰক
আমাৰ পোহৰ।
জিলিকি উঠক আমাৰ
জ্ঞানৰ পোহৰ
ৰণজিত হওঁক ধৰা
জ্যোতিৰে আচৰ।
একতাৰ বলেৰে (আমি)
হৈ মহিয়ান
উজলাওঁ আইৰ বুকু
হৈ বলিয়ান
উজলাওঁ আইৰ বুকু
হৈ বলিয়ান।
অসমী আইৰে লখিমী ভৰাঁল
আমাৰ বস্তিৰে হওঁক জ্যোতিৰ্দ্ৰান।
কলুষ কালিমা আমি
নাসি আগুৱাওঁ
ধৰাৰ বুকুত আমি
জ্যোতিকে বিলাওঁ
আহা সৰে আগুৱাই
অসমীৰ মুখ উজলাওঁ।

কথা : ড° হেমন্ত কুমাৰ বৰুৱা

সূৰ : শ্ৰীযুত ৰঞ্জিত বৰুৱা

শ্রদ্ধাঞ্জলি



স্বর্গীয় ব্রজেন্দ্র নাথ শর্মাববুৱা



স্বর্গীয় ড० কমল বৰুৱা



স্বর্গীয় অৱনি দত্ত



ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma



মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam



দিছপুৰ

১৯ ব'হাগ ১৪২৯ ভাস্কৰাব্দ
৩ মে', ২০২২ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন প্রকাশৰ বাবে উদ্যোগ লোৱা হৈছে বুলি জানিবলৈ পাই মই সুখী হৈছোঁ।

বাণিজ্য শিক্ষা হৈছে এনে এক শিক্ষা যিয়ে বাণিজ্য আৰু উদ্যোগ পৰিচালনাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান, দক্ষতা আৰু মনোভাব বিকশিত কৰে, আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰ বাবে উদগনি যোগায়। বাণিজ্য শিক্ষাই ব্যৱসায় জগতৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে অভিজ্ঞতা আহৰণৰ সুযোগ প্ৰদান কৰি শিক্ষাৰ্থীসকলক কেইবাটাও বিশেষ দিশেৰে সমৃদ্ধ কৰি তোলে। বিশ্ব অৰ্থনীতিৰ মান নিৰূপণ আৰু উদ্ভাৱনী চিন্তাৰে অৰ্থ ব্যৱস্থাটোক শক্তিশালীকৰণৰ দিশত বাণিজ্য শিক্ষাই গুৰুত্বপূৰ্ণ অৰিহণা যোগাই আহিছে। সাম্প্ৰতিক সময়ত ব্যাপক উদ্যোগীকৰণৰ লগে লগে ব্যৱসায় আৰু বাণিজ্যৰ ক্ষেত্ৰখনৰো দ্ৰুত সম্প্ৰসাৰণ হৈছে। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত উপযুক্ত মানৱ সম্পদৰ প্ৰয়োজনীয়তা বাঢ়ি আহিছে। অসমীয়া জাতিক ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰে আগুৱাই নিয়াৰ বাবে মণিৰাম দেৱান, মাণিক চন্দ্ৰ বৰুৱা, আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, ভোলানাথ বৰুৱাৰ দৰে ব্যক্তিসকলে উল্লেখযোগ্য নিদৰ্শন দেখুৱাই গৈছে। সেই আদৰ্শৰে বাণিজ্য শিক্ষাৰে শিক্ষিত যুৱ প্ৰজন্মই আমাৰ অৰ্থনৈতিক দিশটো টনকিয়াল কৰাত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগিব। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই তেওঁৰ 'মোৰ জীৱনৰ সোঁৱৰণ'ত লিখিছে— 'বৰুৱা-ফুকন ব্ৰাদাছেই হ'ল অসমত ইউৰোপীয় পদ্ধতিৰ ব্যৱসায় প্ৰদৰ্শন কৰাত বাটকটীয়া স্বৰূপ।' (অসমীয়া মানুহৰ ইতিহাস, পৃষ্ঠা-৩৭৭)। বাণিজ্যৰ শিক্ষাৰ্থীসকলে এখন আত্মনিৰ্ভৰশীল অসম তথা আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰতবৰ্ষ গঢ়াৰ দিশত নিজকে নিয়োজিত কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে বাণিজ্য শিক্ষাৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য সার্থক হ'ব।

মই লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশৰ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

Prof. L.K. Nath, M. Pharm., Ph.D.
Vice - chancellor i/c.

DIBRUGARH UNIVERSITY

DIBRUGARH ♦ PIN - 786 004 ♦ ASSAM
Phone: 0373 - 2370239 (Off)
Mobile: 9435476382
Fax : 0373-2370323
E-mail : vc@dibru.ac.in



MESSAGE

I am extremely delighted to know that Lakhimpur Commerce College is going to publish the 15th issue of the college magazine in coming days.

I am sure the magazine shall provide a platform for presenting the vast creative and innovative potentials of the students which would enhance the overall academic excellence of the College. I hope the magazine will carry a culture that will inspire knowledge in the service of society.

I take the opportunity to complement the members of the Editorial Team and the College for successful accomplishment of their creative venture. May their collective effort bear an excellent fruit.

With best wishes,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'L.K. Nath', with a long horizontal line extending to the right.

(Prof. L.K. Nath)



মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়
ড° লোহিত হাজরিকা



মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয়
শ্রীযুত গোপাল কুমাৰ চেত্ৰী



মাননীয় অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ

বহি (বাওঁফালৰ পৰা) : হিমাদ্ৰী বুঢ়াগোহাঁই, দীপক বৰবৰা, কণ্ঠজুন বৰুৱা(লাইব্ৰেৰিয়ান), গোপাল কুমাৰ চেত্ৰী (উপাধ্যক্ষ), ড॰ লোহিত হাজৰিকা (অধ্যক্ষ), জগত চন্দ্ৰ দত্ত, অনুপ গগৈ, চিত্তে : থিয়হৈ (বাওঁফালৰ পৰা) কণ্ঠজনী শইকীয়া, দীপালী গুৰু, অঞ্জলি শইকীয়া, প্ৰশান্ত বৰবৰা, নাৰায়ণ বৰুৱা, জীৱন কলিতা, দিল বাহাদুৰ, দীপেন কলিতা



অধ্যক্ষৰ কলম

আৰম্ভণিতে সকলোলৈকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনালো আৰু ক'ভিড পৰিস্থিতিৰ পাছত স্থবিৰ হৈ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ প্ৰকাশ সফল কৰাৰ বাবে আলোচনীখনৰ তত্ত্বাবধায়ক, সম্পাদকৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য লৈ অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

১৯৭২ চনত প্ৰতিস্থা লাভ কৰা লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ে বাণিজ্য শিক্ষাৰ প্ৰসাৰতাৰ ক্ষেত্ৰত নতুন প্ৰজন্মক বাট দেখুৱাই আহিছে আৰু এই ক্ষেত্ৰত মানৱ সম্পদ গঢ় দিয়াৰ যত্ন অব্যাহত ৰাখিছে। সীমিত সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে বাণিজ্য শিক্ষাক ভেঁটি হিচাবে লৈ আৰম্ভ কৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ লগত সংগতি ৰাখি পৰৱৰ্তী সময়ত কলা শাখাৰো আৰম্ভ কৰা হ'ল আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সপোন আছে যে অনাগত দিনবোৰত অনুস্থানটিক বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মানদণ্ডলৈ উত্তৰণ ঘটাই এক পূৰ্ণাঙ্গ শিক্ষা প্ৰতিস্থান হিচাবে প্ৰতিস্থা কৰি লক্ষীমপুৰ জিলাত বাণিজ্য, কলা আৰু বিজ্ঞান প্ৰযুক্তি শিক্ষাৰ এক সুন্দৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰা।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নিৰ্দ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰমৰ উপৰিও “কৃষ্ণ কান্ত সন্দিকৈ মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়”, “ইন্দিৰা গান্ধী ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়” আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দূৰ-সংযোগী শিক্ষা বিভাগৰ অধীনত স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ শিক্ষা লাভৰ সুবিধাৰ লগতে ভালে কেইটা বিষয়ত বৃত্তিগত শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা আছে। মহাবিদ্যালয়তো নিজাববীয়াকৈ বৃত্তিগত শিক্ষাৰ Diploma প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা আছে। শেহতীয়াকৈ সময় আৰু পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ-খোৱাকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰশাসনীয় আৰু

শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰত Digital ব্যৱস্থাৰ প্ৰচলন কৰি আধুনিক তথ্য প্ৰযুক্তিৰ সুবিধাৰ ব্যৱহাৰ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আধুনিক শৈক্ষিক পৰিৱেশৰ লগত আগবঢ়াই নিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। বিশেষকৈ ICT enable class room, Digital class room অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তি সমৃদ্ধ Digital Library ৰ যথোপযুক্ত ব্যৱহাৰেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক শৈক্ষিক জগতখনলৈ আধুনিকতাৰ বাটেৰে আগবঢ়াই নিবলৈ সক্ষম হৈছে।

শেহতীয়াকৈ ছাত্ৰীসকলৰ বাবে সকলো সুবিধা সমৃদ্ধ এটি ছাত্ৰী নিবাসৰ কাম প্ৰায় সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পথত। তাৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধীনত থকা চুকুলীভৰীয়া অঞ্চলৰ প্ৰায় ২৬ বিঘা মাটিত এক বহু মাত্ৰিক ক্ৰীড়া প্ৰকল্প নিৰ্মাণৰ আঁচনিৰ ওপৰতো প্ৰাৰম্ভিক জৰীপৰ কাম আৰম্ভ হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয় খনৰ লগতে জিলাখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত থকা ক্ৰীড়া প্ৰতিভা বিকাশত বিশেষ ভূমিকা লব বুলি আমি আশাবাদী। ইতিমধ্যে মহাবিদ্যালয়খনে গৌৰৱোজ্জ্বল ৫০ টা বছৰ অতিক্ৰম কৰি সোণালী জয়ন্তী সম্পূৰ্ণ কৰাৰ দিশে আগবাঢ়িছে। এই মহুৰ্তত সকলো শুভাকাঙ্ক্ষীৰ দিশ-পৰামৰ্শৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ গৰিমা বৃদ্ধিত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব বুলি আশা ৰাখিলো।

শেষত সকলোলৈকে শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন জনাই সকলোৰে সহযোগিতাৰে মহাবিদ্যালয়খনক এক জাকতজিলিকা অনুষ্ঠানলৈ উত্তৰণ কৰাৰ মানসেৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলো।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

ড° লোহিত হাজৰিকা
অধ্যক্ষ, লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
উত্তৰ লক্ষীমপুৰ।



সম্পাদকীয় একলম



তৰোৱালতকৈ কলম বেছি শক্তিশালী

ভাষাত প্ৰকাশ কৰা কোনো অৰ্থপূৰ্ণ বক্তব্যই সাহিত্য। সাহিত্য মৌখিক হ'ব পাৰে আৰু লিখিতৰূপতো ৰচিত হ'ব পাৰে। সাহিত্যৰ প্ৰধান বাহক হল ভাষা। ভাষাৰ মাধ্যমেদি লিখক বা ৰচকৰ বক্তব্য প্ৰকাশ পায়।

সাহিত্য হৈছে সমাজৰ দাপোন, সাহিত্য আৰু সমাজৰ মাজত নিবিড় সম্পৰ্ক আছে। সমাজক বাদ দি কোনো সাহিত্য ৰচিত হ'ব নোৱাৰে। কাৰণ লিখকে সমাজৰ পৰাই ভাৱসমূহ সংগ্ৰহ কৰি সমাজত বাস কৰা মানুহৰ বাবে সাহিত্য ৰচনা কৰে, আৰু তেওঁলোকে সমাজত বাস কৰা মানুহৰ জীৱনশৈলী, আশা- আকাংক্ষা, চিন্তা - চৰ্চা আদি সাহিত্যৰ মাজেদি মূৰ্ত কৰি তোলে। সেয়ে সাহিত্যক 'সমাজৰ দাপোন' বুলি কোৱা হয়। এটা জাতিৰ সকলো দিশ প্ৰতিফলিত হয় সাহিত্যৰ বুকুত।

সময়ৰ লগে লগে সমাজৰ পৰিবৰ্তন, মানুহৰ দৃষ্টিভংগীৰ সলনিকৰণ, পুৰণিৰ ভেদ ভাঙি নতুনক প্ৰতিস্থা কৰাত সৃষ্টিশীল সাহিত্যৰ ভূমিকা অনস্বীকাৰ্য। এখন সমাজ তেতিয়াহে শক্তিশালী আৰু সুস্থ হৈ উঠিব যেতিয়া তাত সাহিত্যৰ দ্বাৰা সমাজৰ প্ৰতিটো কাৰ্য্য (মানুহে) সমাজে বুজিব পাৰিব। যেতিয়া সাহিত্যৰ উন্নয়ন হ'ব তেতিয়াহে সমাজ এখনৰ উন্নয়ন হ'ব। আজিৰ সমাজ বা দেশ এখনত যিমানৈ কিতাপ অধ্যয়ন কৰিব, সাহিত্যৰ চৰ্চা কৰিব, চিন্তা জগতৰ লগতে ৰাষ্ট্ৰৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক সুস্থিৰতা প্ৰতিষ্ঠা কৰাত ঠিক সিমানৈ সফলতা লাভ কৰিব পাৰিব।

ইংৰাজীৰ প্ৰৱচণ এটিত কোৱা হৈছে, The pen is mightier than the sword অৰ্থাৎ তৰোৱালতকৈ কলম বেছি শক্তিশালী। কলমৰ দ্বাৰা যি কাম কৰিব পাৰি তৰোৱালৰ দ্বাৰা সেয়া কৰিব নোৱাৰি। গতিকে কলমৰ দ্বাৰা, সাহিত্যৰ দ্বাৰা আমি সমাজক আগুৱাই লৈ যাব লাগিব আৰু নতুন সমাজ গঢ়িবলৈ নতুন প্ৰজন্মক উৎসাহিত কৰিব লাগিব। সমাজৰ প্ৰতিটো কাৰ্য্য সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত সাহিত্যৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ দৰবাৰত চিনাকি কৰাই দিব লাগিব।

কলমেৰে যুদ্ধ কৰিব পাৰিব লাগিব, তেতিয়াহে সুন্দৰ আৰু শৃংখলিত এখন সমাজ গঠন কৰিব পৰা যাব। এই ক্ষেত্ৰত আমি সকলোৱে সাহিত্য অধ্যয়নৰ অভ্যাস গঢ়ি তোলা উচিত আৰু নৱপ্ৰজন্মক সাহিত্য অধ্যয়নৰ প্ৰতি উৎসাহিত কৰাৰ লগতে সাহিত্য অধ্যয়নৰ বাবে উপযুক্ত পৰিৱেশ গঠন কৰাত মনোযোগ দিয়া উচিত।

আচলতে এজন লেখকৰ জন্ম নহয়, তেওঁ সৃষ্টি হয়। এক সুস্থিৰ পৰিৱেশত মানুহৰ অন্তৰৰ মাজত সুপ্ত হৈ থকা প্ৰতিভাসমূহে যেতিয়া বিকাশ লাভ কৰে তেতিয়াই একো একোজন মহান গুণৰ অধিকাৰী ব্যক্তিৰ জন্ম হয়। সাহিত্যৰ এই বিশাল জগতখনত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সমূহে যথেষ্ট অৰিহণা আগবঢ়ায়। বিদ্যালয় বা মহাবিদ্যালয়ৰ মঞ্চত যি নিজৰ প্ৰতিভাসমূহ বিকশিত কৰিবলৈ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে, সেই চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিলে এদিন নিজকে এক বিশাল মঞ্চত থিয় কৰাবলৈ সক্ষম হ'ব।

আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড॰ লোহিত হাজৰিকা চাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি সকলো চাৰ - বাইদেউ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আলোচনীৰ তত্ত্বাৱধায়ক ড॰ শিখামণি বৰগোহাঁই বাইদেউৱে যি অকুপণ আশ্বাস আমাক দিলে তাৰ বাবে বাইদেউলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আলোচনীখনৰ অংশীদাৰ আৰু সমভাগী। তেওঁলোকৰ সহযোগিতাৰ বাবে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। লেখক-লেখিকাসকলক ধন্যবাদ জনাবই লাগিব, কাৰণ আলোচনীখন সৃষ্টি হৈছে তেওঁলোকৰ অৱদানৰ বাবেই।

আজি প্ৰায় সাত বছৰৰ মূৰত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন আমাৰ কাৰ্যকালত প্ৰকাশ কৰিবলৈ পাই আমি যথেষ্ট সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ আৰু আশা কৰোঁ সকলোৱে আলোচনীখনক মৰম দিব।

শেষত, আলোচনীখনত ৰৈ যোৱা অজ্ঞাত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলো পাঠকসমাজৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে পাঠক সমাজৰ সৎ দিহা - পৰামৰ্শ কামনা কৰি সম্পাদকীয় সামৰণী মাৰিছোঁ।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

শ্ৰী বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই
সম্পাদক, আলোচনী বিভাগ
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সূচীপত্ৰ

প্ৰবন্ধ

গুৰু-শিষ্যৰ সম্পৰ্ক	জুনমণি বেগম	১৭
আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসত মুকলি চিত্ৰ	ড° সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী	১৯
যুৱ উচ্ছৃংখলতা	গৌৰৱ কুমাৰ মহেশ্বৰী	২১
ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত দেশপ্ৰেমৰ প্ৰতিচ্ছবি	জ্যোতিস্মিতা বৰা	২৩
জ্যোতি প্ৰসাদৰ সৃষ্টি অপূৰ্ব নাৰী চৰিত্ৰ 'ৰূপালীম'		
প্ৰেম আৰু ত্যাগৰ এক জীৱন্ত প্ৰতিমূৰ্তি	মৃদুস্মিতা হাজৰিকা	২৭
বৰ অসমৰ ভেঁটিত হাজং জনজাতিৰ ৰূপৰেখা	জিতুমন আহমেদ	৩০
সাম্প্ৰতিক কালৰ এবোজা চিত্ৰ	মিল্টন বুঢ়াগোহাঁই	৩৩
অসমৰ গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যভিত্তিক শিক্ষা: এক অৱলোকন	ৰুণজুন বৰুৱা	৩৫
শিশুৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশত এগৰাকী মাতৃৰ অৱদান	ৰশ্মিৰেখা বৰগোহাঁই	৩৭
A Page From a Teacher's Diary	Dr. Harini Patowary Das	৩৯
Individuality among adolescents in the age of Social Media	Ankita Dutta	৪২
Social Networking Sites For Students: It's Negative and Positive Effects.	Dr. Arupa Dutta	৪৪
AIDS : Is a Global Problem	Pronita Dasgupta	৫০
Talatal Ghar : A Heritage of Assam	Pritom Parvez	৫৩
Aideu Handique a Paragon of Courage	Dr Rupjyoti Bhattacharjee	৫৫
The Twelfth Man	Sazzad Hussain	৫৮
কিসী জাতি কী উন্নতি में मातृभाषा की महत्त्व	ৰেমা প্ৰসাদ	৫৯
समायण में जीवन मुल्य	विशाखा चेन्नी	৬০

নাটক

এটা ৰাতিৰ গল্প

কুলদীপ নাৰায়ন দত্ত ৬২

কবিতা

মানৱতা
অসম-শব্দৰ এক ৰেখাচিত্ৰ

ড° সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী ৬৮
মূল - অৰুণ কুমাৰ বৰ্মন

মদাৰ আৰু মই
হেৰাই যোৱা সপোন
তোমাৰ সনিধ্য
জীৱন মৰ্মান্তিক পৃষ্ঠা
ফাগুন
মোৰ পূজ্য মাতৃ
ধৰ্মণ
তুমি সোঁৱৰণী
সময় সলনি হয়

অনুবাদ - ড° মঞ্জুমণি শইকীয়া ৬৯
বিজয় কুৰ্মী ৭০
প্ৰণিতা দাসগুপ্তা ৭১
বিজয় কুৰ্মী ৭১
প্ৰণিতা দাস গুপ্তা ৭২
চুমী নৰহ ৭২
কৰোনা চাউৰা ৭৩
দুলুমণি চুতীয়া ৭৪
মানস চাংমাই ৭৪
ৰাহুল দত্ত ৭৫

বিষাদৰ প্ৰতীক শেৱালী	জোনমণি বেগম	৭৫
তুমিয়েই বৰষা নেকি?	ঋতুৰাজ বৰা	৭৬
কবিতা	চুইটী গগৈ	৭৬
যন্ত্ৰণাৰ উত্তাপ	দুলুমণি চুতীয়া	৭৭
জীৱন তোক ভালপাওঁ বাবেই	পৰাগ জ্যোতি নেওগ	৭৭
তুমি বজা	বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই	৭৮
সময়	প্ৰণিতা দাসগুপ্তা	৭৮
অঘৰী মই	দেৱানন্দ টাইদ	৭৯
সন্মান	দুলুমণি চুতীয়া	৭৯
ব্যথিত হৃদয়	অনুপ গগৈ	৮০
সান্নিধ্যৰ আবেলি	দ্বীপেন কলিতা	৮০
কুলি	নাৰায়ন বৰুৱা	৮১
জোনাক	দিব্যলক্ষী সেনাপতি	৮১
সপোন	হেমন্ত ৰাজবংশী	৮২
শীত লহৰ মে গৰম খুৱৰ	অৰুণ কুমাৰ বৰ্মন	৮২
Teachers	Monalisha Gogoi	৮৩
Farewell	Devanshu Didwania	৮৩
Life is All About Choices	Rahul Agarwala	৮৪
Where are you God	Rahul Agarwala	৮৪
অতিথি শিতান		
জীৱন আৰু সফলতা সম্পৰ্কে কিছু কথা	ড० শশীকান্ত শইকীয়া	৮৫
যোগৰ বাণী	ইন্দেশ্বৰ বৰা	৯২
কমল হকাৰৰ কথাৰে	নিবেদিতা লাগাচু	৯৫
শেষ আশ্ৰয়	দুলুমণি গগৈ	৯৯
হেঁপাহৰ অপমৃত্যু	মনি ডেকা	১০১
গল্প গুচ্ছ		
এটি মাথো প্ৰতিশ্ৰুতি	নৱজিৎ বৰা	১০৩
আৰ্তনাদ	ৰাহিদুল ইছলাম	১০৫
অবিচলিত মন	ঋতুৰাজ বৰা	১০৭
অপৰাজিতা	ড० শিখামণি বৰগোহাঁই	১০৯
জামু গছজোপা	কৃষ্ণ চন্দ্ৰ- হিন্দী	
	অনুবাদ-ড० মঞ্জুমণি শইকীয়া	১১৪
অন্তৰংগ আলাপ		
প্ৰিয় ব্যক্তিক কাষৰ পৰা পোৱা আনন্দ বাদৰ পায়েং --সমগ্ৰ বিশ্বৰ এক চিনাকী নাম		১১৮
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্য ড० লীলাকান্ত নাথ দেৱৰ সৈতে এটি অন্তৰংগ আলাপ	সাক্ষাৎ গ্ৰহণ- ড० শিখামণি বৰগোহাঁই	১২০
Fun Time Jokes	Rahul Kumar Agarwal	১২৩
ছবিয়ে কথা কয়	ৰাজীৱ দাস	১২৪
সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন		১২৫
Annual College Week events		১৩১
Ex-Editors		১৩৩
Students' Achievements		১৩৪



গুৰু-শিষ্যৰ সম্পৰ্ক

জুনমণি বেগম

“গুৰু ব্ৰহ্মা গুৰু বিষ্ণু

গুৰু দেৱ মহেশ্বৰ

গুৰু সাক্ষাৎ পৰম ব্ৰহ্মা

তস্ময়স্ত্রী গুৰুৱে নমঃ

শব্দৰে ‘গু’ অক্ষৰে অন্ধকাৰ বুজায় আৰু ‘ৰু’ অক্ষৰে তাক নিবাৰণ বা পোহৰ কৰাক বুজায়। পিতৃ-মাতৃৰ পিছতে সকলোৰে অন্তৰত সুকীয়া স্থান অধিকাৰ কৰে গুৰুৱে। গ্ৰীক দাৰ্শনিক এৰিষ্টটলে কৈছিল ‘শিক্ষকসকল জন্মদাতা পিতৃ-মাতৃতকৈও বেছি শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ, কাৰণ পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানক কেৱল জন্মহে দিয়ে, জীৱন নিৰ্বাহৰ প্ৰণালী নিৰূপণ কৰি দিয়ে শিক্ষকেহে। গুৰু অবিহনে সকলো অসাৰ, সকলো আন্ধাৰ। কাৰণ গুৰুৱেহে পোহৰৰ সন্ধান দিয়ে, যি পোহৰত এজন ব্যক্তি শৃংখলিত সমাজ এখনৰ অংশীদাৰ, মানসিকতাৰ অধিকাৰী হয় আৰু নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰে মহীয়ান হয়।



শিক্ষকসকল কেৱল সেই সকলেই
নহয়, যি ছাত্র-ছাত্রীৰ মস্তিষ্কত তথ্যৰ
এটা ভাণ্ডাৰ সৃষ্টি কৰে, বাস্তৱিকতে
শিক্ষক সেইসকলহে, যি তেওঁক
আহিব লগা সময়ৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰে।
শিক্ষকসকল হ'ল সম্পদৰ খনিকৰ
সমাজৰ পথ প্ৰদৰ্শক।

ছাত্রাৱস্থাৰ সময়খিনি জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়। কিয়নো আজিৰ ছাত্র, কাইলৈৰ দেশৰ ধৰণী। গুৰুৰ অবিহনে সফলতাৰ চুড়ান্ত শিখৰত আৰোহণ কৰাতো কঠিন। ছাত্রাৱস্থাতে গুৰুক পথ প্ৰদৰ্শক হিচাবে গ্ৰহণ কৰি সততা, দক্ষতা, সাহস, আত্মবিশ্বাস আৰু নৈতিক জ্ঞান আহৰণ কৰিব লাগিব। জীৱনত সফলতা লাভ কৰিবলৈ হ'লে গুৰুৰ আশীৰ্বাদ নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। মহাভাৰতৰ একলব্যৰ গুৰু দক্ষিণাই সোৱঁৰাই দিয়ে গুৰুৰ প্ৰতি একনিষ্ঠ সেৱা আৰু ভক্তিৰ কথা। শঙ্কৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ গুৰু-শিষ্যৰ সম্পৰ্ক সৰ্বজনবিদিত।

অতীজত শিক্ষা ব্যৱস্থা বৰ্তমানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাতকৈ যথেষ্ট পৃথক আছিল। শিষ্যসকলৰ বৌদ্ধিক, নৈতিক, আধ্যাত্মিক আৰু চাৰিত্ৰিক বিকাশ সাধনৰ বাবে এটা নিৰ্দিষ্ট বয়সলৈকে আশ্ৰম বা টোলৰ অধীনত শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। সেই নিৰ্দিষ্ট কালছোৱাত পিতৃ-মাতৃৰ সংস্পৰ্শৰ পৰা আতৰাই ৰখা হৈছিল যাতে পিতৃ-মাতৃৰ আলসুৱা মৰমে এজন সবল ব্যক্তি হিচাবে প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাত বাধা প্ৰাপ্ত নহয়। শিষ্যৰ আগ্ৰহী বিষয়বোৰত নিপুন কৰি তুলিবৰ বাবে এজন গুৰুৱে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিল। শিষ্য সকলেও 'গুৰু বাক্য অমোঘ অস্ত্ৰ' বুলি মানি লৈ প্ৰতি পদক্ষেপতে অনুসৰণ কৰিছিল গুৰু সকলেও শিষ্যৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতাক আৰু শিষ্যসকলৰ আস্থাৰ প্ৰাধান্য দি নিজৰ কৰ্তব্য সুচাৰুৰূপে পালন কৰিছিল।

কিছু বছৰৰ আগলৈকে সমাজৰ প্ৰায় সকলোৱে 'চেকনিৰ আগত বিদ্যা' নামৰ ব্যৱস্থাকে সমৰ্থন কৰিছিল। এই ব্যৱস্থাই ছাত্র-ছাত্রীক বিপথগামী হোৱাত বাধা প্ৰদান কৰিছিল আৰু সু-সংস্কাৰ দিয়াত অৰিহণা যোগাইছিল। সেই সময়ত শিক্ষকৰ অনুশাসনে কেৱল ছাত্র-ছাত্রীক এখন ভাল মানপত্ৰ আহৰণ কৰাতোই সহায় কৰা নাছিল, ছাত্র সকলক ভৱিষ্যতত এখন সুস্থ,

সবল, শৃংখলাবদ্ধ সমাজ গঢ়াৰ পথৰো নিৰ্দেশনা দিয়া হৈছিল। কিন্তু সমাজৰ একাংশৰ প্ৰবোচনাত এই পথৰ অৱলুপ্তিয়ে গুৰু-শিষ্যৰ দূৰত্ব বঢ়াই তুলিলে, গুৰুৰ প্ৰতি সন্মান অৱনমিত কৰিলে আৰু লাহে লাহে ছাত্র সকল শৃংখলিত সমাজৰ বিপৰীত দিশত আগবাঢ়ি যাব ধৰিলে।

বিজ্ঞানৰ ন ন আবিষ্কাৰে মানুহৰ বস্তুবাদী চিন্তাধাৰাক প্ৰসাৰিত কৰি তুলিছে। তাৰ প্ৰভাৱ পৰিছে ছাত্র-ছাত্রীৰ চিন্তা-ধাৰা, জীৱনৰ প্ৰতি দৃষ্টিভঙ্গী, জীৱনৰ উদ্দেশ্য, লক্ষ্য, ইত্যাদিত। বৈদ্যুতনিক মাধ্যম সমূহে গুৰু-শিষ্যৰ পবিত্ৰ সম্পৰ্কক কলুষিত কৰিছে। তদুপৰি অনলাইন ব্যৱস্থাইও শিক্ষক আৰু ছাত্রৰ মাজৰ দূৰত্ব বৃদ্ধিত অৰিহণা যোগাইছে। শিক্ষকৰ সৈতে চৌহদত প্ৰদান কৰা শিক্ষা আৰু অনলাইন শিক্ষাৰ মাজত যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছে। অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাত শিক্ষকৰ প্ৰত্যক্ষ সহযোগিতাৰ অভাৱৰ বাবে ছাত্রসকলে কোনো এটা বিষয় পুংখানুপুংখভাৱে বুজি পোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হয়।

শিক্ষকসকল হৈছে সমাজৰ মেৰুদণ্ডস্বৰূপ। ড॰ সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে কৈছিল 'শিক্ষকসকল কেৱল সেই সকলেই নহয়, যি ছাত্র-ছাত্রীৰ মস্তিষ্কত তথ্যৰ এটা ভাণ্ডাৰ সৃষ্টি কৰে, বাস্তৱিকতে শিক্ষক সেইসকলহে, যি তেওঁক আহিব লগা সময়ৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰে। শিক্ষকসকল হ'ল সম্পদৰ খনিকৰ সমাজৰ পথ প্ৰদৰ্শক।'

গতিকে এখন সুস্থ, সবল সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ গুৰু-শিষ্য তথা অভিভাৱকৰ এক সন্মিলিত প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন। ইয়াৰ অবিহনে অজ্ঞানতাক নেওচি সত্য জ্ঞানৰ ভিত্তিত ভৱিষ্যতে এখন আদৰ্শ সমাজ গঠন কৰাতো সম্ভৱ নহব।

স্নাতক, তৃতীয় বাৰ্ষিক (কলা শাখা)

আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসত মুকলি চিন্তা

ড° সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী



প্ৰকৃতি আৰু পুৰুষৰ পৰাই এই বিনন্দীয়া জগতৰ সৃষ্টি হৈছে। নাৰী অবিহনে পুৰুষে অথবা পুৰুষ অবিহনে নাৰীয়ে জগতৰ ধাৰা আঁতুৱাই নিব নোৱাৰে। নাৰী আৰু পুৰুষ এজন আন এজনৰ পৰিপূৰক। সেই দৃষ্টিকোণৰ পৰা নাৰী আৰু পুৰুষ সমান। সভ্যতাৰ আৰম্ভণিতে নাৰী আৰু পুৰুষে সকলো কাৰ্য্যতে সমানে অংশ লৈ সভ্যতাৰ বিকাশ ঘটাইছিল। প্ৰাচীন ভাৰতত নাৰীৰ স্থান অতি উচ্চ আছিল। সেই সময়ত নাৰীয়ে ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, শৈক্ষিক সকলো ক্ষেত্ৰতে অংশ লৈ পাৰদৰ্শীতা দেখুৱাইছিল। গাৰ্গী, মৈত্ৰেয়ী, লোপামুদ্ৰা আদি বিদূষী নাৰীয়ে নিজৰ প্ৰতিভাৰ বলত বেদ-উপনিষদত স্থান পাইছিল। কিন্তু কালক্ৰমত সমাজত নাৰীৰ স্থান অৱদমিত হৈ পৰিল। লাহে লাহে মহিলাসকল সামাজিক, ৰাজনৈতিক বা অৰ্থনৈতিক ভাৱে নিৰ্ভৰশীল হৈ পৰিল আৰু পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ এখন গঢ় লৈ

উঠিল।

আমাৰ ঘৰখন হ'ল শিক্ষাৰ কঠিয়াতলি আৰু ই সমাজৰো একোটা অংশ। ঘৰখনৰ পৰাই যদি পুৰুষে নাৰীক বা নাৰীয়ে পুৰুষক সন্মান কৰিবলৈ লয় বা ঘৰৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণত নাৰীয়ে অংশ লবলৈ সুবিধা পায় তেন্তে নিশ্চয় লিংগ বৈষম্যতা দূৰ হ'ব। আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস বুলি কেৱল সেই দিনটোতে যে নাৰীক সন্মান দিব লাগে বা স্বীকৃতি দিব লাগে এনে নহয় নাৰী আৰু পুৰুষক সমানে সমানে সন্মান দিলে, সমানে সমানে অধিকাৰ দিলেহে প্ৰকৃত অৰ্থত নাৰী সবলীকৰণ আৰু লিংগ বৈষম্যতা দূৰ হ'ব। ঘৰত সৰুৰে পৰা যদি ল'ৰা এজনে নাৰীক সন্মান দিবলৈ শিকে, সমদৃষ্টিৰে চাবলৈ শিকে তেন্তে আমাৰ সমাজত গৃহ কন্দল, পাৰিবাৰিক হিংসা, বোৱাৰী হত্যা, ধৰ্ষণ, ডাইনী হত্যা আদি সামাজিক ব্যাধিবোৰ বহু পৰিমাণে কমিব আৰু এটা সময়ত নাইকীয়া হ'ব।

আজি বিশ্ব নাগৰিকে উপলব্ধি কৰিছে যে লিংগ বৈষম্যতা দূৰ হ'লেহে বহনক্ষম ভৱিষ্যৎ সম্ভৱ। সেয়ে

২০২২ চনৰ নাৰী দিৱসৰ মূল বাণীটো হৈছে - ‘বহনক্ষম ভৱিষ্যতৰ বাবে বৰ্তমানৰ লিংগ সমতা’। এই ‘লিংগ সমতা’ কথাটো নো কি? লিংগ সমতা মানে নাৰী পুৰুষ বা ল’ৰা-ছোৱালীৰ মাজত বিভেদ নকৰা। সকলো পিতৃ-মাতৃয়ে সকলো সন্তানক সম দৃষ্টিৰে চাব লাগে। ল’ৰাই হওক বা ছোৱালীয়ে হওক সন্তান সন্তানেই, সকলো সমান। পিতৃ-মাতৃয়ে যদি নিজৰ সন্তানক সম ব্যৱহাৰ কৰে, তেন্তে সেই সন্তানেও আগলৈ ল’ৰা-ছোৱালীৰ মাজত বিভেদ নাৰাখিব। কিছু কিছু লোকে



হয়তো ল’ৰা সন্তানক প্ৰাধান্য দিয়ে নিজৰ বংশ ৰক্ষা কৰা বা মৃত্যুৰ পাছত পৰলৌকিক কাম কাজ কৰাৰ বাবে। কেৱল ল’ৰাই নহয় ছোৱালীয়েও বংশ ৰক্ষা কৰিব পাৰে, বংশৰ নাম উজ্জ্বল পাব। আমি দেখিছো ভাৰতৰ প্ৰথম প্ৰধান মন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুৰ একমাত্ৰ সন্তান লৌহ মানৱী। আজি হিমা দাস, লাভলীনা বৰগোহাঁই আদিয়ে নিজ বংশ, পৰিয়াল, ৰাজ্য তথা দেশৰ নাম উজ্জ্বল কৰিছে কেৱল পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰেৰণাৰ বাবে, তাক নিঃসন্দেহে ক’ব পাৰি। গতিকে আমি ল’ৰা-ছোৱালীৰ মাজত ভেদ ভাৱ নাৰাখি আমাৰ সন্তানসকলক সু-স্বাস্থ্য আৰু সু-শিক্ষা দিয়াত গুৰুত্ব দিব লাগে। খোৱা-পিন্ধা, শিক্ষা, খেলা-ধূলা সকলোতে পক্ষপাতিত্বমূলক দৃষ্টিভংগী নাৰাখি সম অধিকাৰ প্ৰদান কৰিব লাগে। ঘৰুৱা কাম বনৰ ক্ষেত্ৰত কেৱল কন্যা সন্তানটিকে নিয়োগ নকৰি পুত্ৰ সন্তানকো সমানে ভাগ ল’বলৈ দিব লাগে যাতে কামৰ ক্ষেত্ৰত ল’ৰাৰ কাম বা ছোৱালীৰ কাম বুলি ভাগ কৰাৰ মানসিকতা সৰুৰে পৰা নাইকীয়া হয়। এনে সৰু সৰু কথাই সন্তানৰ মনত লিংগ বৈষম্য নাইকীয়া কৰি বহনক্ষম সমাজ গঢ়াত সহায় কৰিব।

এতিয়া আহো পৰলৌকিক মানে মৃত্যুৰ পিছৰ কাম-কাজৰ কথাটো। আজিৰ দিনত মাক-দেউতাকৰ মৃত্যু হ’লে ল’ৰা-ছোৱালীয়ে সমানে মৃতকৰ দাহ-সংস্কাৰ কাম-কাজত অংশ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। বৰ্তমান ক্ষুদ্ৰ পৰিয়ালৰ নীতি অনুসৰণ কৰাৰ পৰিপেক্ষিতত সমাজেও মৃতকৰ সংস্কাৰৰ কাম-কাজত কন্যা সন্তানৰ অংশ গ্ৰহণক বিনা দ্বিধাই মানি লোৱা দেখা গৈছে। মই

নিজে মোৰ দেউতাৰ মৃত্যুত চাঙি কান্ধত লৈছো, দাদা আৰু ভাইটিৰ সৈতে মুখাণ্ডি কৰিছো। গতিকে এই ক্ষেত্ৰতো পুত্ৰ-কন্যা বিভেদ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।

আমি আমাৰ কন্যা সন্তান সকলক শাৰীৰিক ভাৱে, মানসিক ভাৱে শক্তিশালী কৰিব লাগে। শতিকা জোৰা অন্ধবিশ্বাস দলিয়াই দি যেনে ‘লাও বিমানে ডাঙৰ হওক সি সদায় পাতৰ তল’ আমাৰ কন্যা সন্তানক উপযুক্ত শিক্ষা দি দি আত্মবিশ্বাসী আৰু আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি গঢ়ি

তুলিব লাগে, যিয়ে ভৱিষ্যতে এখন সুন্দৰ সমাজ গঠন কৰিব। তেওঁলোকক দক্ষ কৰি তুলিলেহে, আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি তুলিব পাৰিলেহে সমাজত ভাৰসাম্য ৰক্ষা হ’ব।

আজি আমাৰ দেশ আন দেশতকৈ বহু ক্ষেত্ৰত পিছ পৰি আছে। ইয়াৰ বাবে বহু পৰিমাণে দায়ী আমাৰ সমাজৰ লিংগ ভিত্তিক বৈষম্যতা। আমাৰ দেশত ৪৮ শতাংশ মহিলা আছে যদিও অৰ্থনৈতিক কাম-কাজ কেৱল ৪ শতাংশ মহিলাহে জড়িত হৈ আছে। কিন্তু বিদেশত ৭০-৮০ শতাংশ মহিলাই অৰ্থনৈতিক কাম-কাজত অংশ গ্ৰহণ কৰে। আমাৰ দেশৰ নাৰী শক্তিক যদি আমি উচিত ব্যৱহাৰ কৰো তেন্তে দেশৰ উন্নতি নিশ্চিত। কন্যা সন্তানক কেৱল ঘৰুৱা কাম কাজতে নিয়োগ নকৰি তেওঁলোকক উপযুক্ত শিক্ষা দি দি দক্ষ কৰি তুলিলেহে আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি তুলিব পাৰিলেহে সমাজত ভাৰসাম্যতা ৰক্ষা হ’ব, দেশৰ উন্নতি হ’ব। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ প্ৰথম কৰণীয় হৈছে আমাৰ মানসিকতাৰ পৰিবৰ্তন। মই সকলোকে আমাৰ চলিত মানসিকতা সলনি কৰিবলৈ আহ্বান জনাও। ল’ৰা-ছোৱালী ভেদ ভাৱ নাৰাখি আমাৰ সন্তানক মানুহ হিচাপে গঢ় দিও আহক। যিখন সমাজত নাৰী পুৰুষৰ ভেদ ভাৱ নাথাকিব, সকলোৱে সমানে শিক্ষা, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি সকলো ক্ষেত্ৰতে ভাগ ল’ব পাৰিব সেইখন সমাজ উন্নতিৰ পথত আগুৱাই যাব পাৰিব। আৰু তেতিয়াহে আমি এখন সুস্থ, সৰ্বাংগ সুন্দৰ, বহনক্ষম ভৱিষ্যৎ সমাজ গঢ়িব পাৰিম।

মুৰব্বী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

যুৱ উচ্ছৃংখলতা

গৌৰৱ কুমাৰ মহেশ্বৰী



এখন দেশৰ সামগ্ৰিক উন্নয়নৰ মূল চালিকা শক্তি হ'ল যুৱসমাজ। সম্প্ৰতি এই যুৱশক্তিক কেন্দ্ৰ কৰি সমাজত গা কৰি উঠা এটা প্ৰধান সমস্যা যুৱ-উচ্ছৃংখলতাই ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। পৰিৱেশ, পৰিস্থিতিৰ প্ৰতিকূলতাত ইয়াৰে এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে আত্মনিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই পেলোৱাৰ ফলতেই সৃষ্টি হয় যুৱ উচ্ছৃংখলতা। ক্ৰমশঃ ই কৰ্কট ৰোগৰ দৰে ছানি ধৰে সমাজ, সংস্কৃতি, ৰাজনীতি সকলোতে।

যুৱ মানসত কেৰোণ লাগিলেই সৃষ্টি হয় যুৱ উচ্ছৃংখলতা। কোনো উঠি অহা যুৱক-যুৱতীয়ে স্ব-ইচ্ছাই উচ্ছৃংখলতা আচৰণ প্ৰদৰ্শন নকৰে। ইয়াৰ নেপথ্যত থাকে আন কিছু আনুষংগিক বিষয়। প্ৰথমে যৌৱন প্ৰাপ্তিৰ মাদকতাত যুৱক-যুৱতীসকল হৈ পৰে অধিক আৱেগ প্ৰৱণ। যৌৱনৰ বা গাত লাগি পমুৱা তুলাৰ দৰে উৰি ফুৰিবৰ মন যায়। যৌৱন প্ৰাপ্তিৰ লগে লগে লাভ কৰা মনো-দৈহিক পৰিৱৰ্তনে তেওঁলোকক ৰোমাঞ্চিত কৰি তোলে। ফলত মন প্ৰাণ হৈ পৰে উতলা। উন্মনা ফাগুণৰ দৰে হৈ পৰে তেওঁলোক। কিন্তু ফাগুণৰ পছোৱাই আঁজুৰি নাওঠ কৰা প্ৰকৃতিৰ দেহত সেউজীয়া চোলাৰ আৱৰণ পিন্ধাইন-ৰূপত বসন্তক আদৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিভৰা ফাগুণৰ উন্মাদনাক অনুভৱ কৰিবৰ বাবে যুৱক-যুৱতীসকলক প্ৰস্তুত কৰি তোলাতো অতি প্ৰয়োজন। কিয়নো যৌৱনৰ উচ্ছাসত উচ্ছাসিত হৈ তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত ধৰা দিয়া সেউজীয়াবোৰ কেতিয়াবা হালধীয়া পৰিও যাব পাৰে, যদিহে এই ক্ষেত্ৰত সাৱধানতা অৱলম্বন কৰা নহয়।

এটি সন্তানে শৈশৱৰে পৰা পৰিয়ালৰ সদস্যসকলক অনুকৰণ কৰে। 'পিতৃ চাই পুত্ৰ' অথবা 'মাক চাই জীয়েক' আদি প্ৰৱচণে সন্তানে মাক-দেউতাকক অনুকৰণ কৰাটোকে বুজায়। সম্প্ৰতি যৌথ পৰিয়ালৰ সলনি একক পৰিয়ালৰ সীমাবদ্ধতাৰ মাজত এটি শিশুৱে শৈশৱৰে পৰা যৌৱনৰ দুৱাৰডলিত ভৰি দিয়ালৈকে যি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে সিয়েই হৈ পৰে ভৱিষ্যতৰ

প্ৰাথমিক বুনিয়াদ। সেয়েহে যৌৱনৰ অনুসন্ধিৎসু মনৰ কৌতুহলহলবোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে বিমান পাৰি সহজ-সৰল আৰু বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগীৰে নিবাৰণৰ চেষ্টা কৰিব লাগে। কোনো ক্ষেত্ৰতে গা-এৰা দিয়া মনোভাৱ, মিছা আশ্বাস, বিশ্বাস বা পলায়নবাদী স্বভাৱেৰে আঁতুৱা ভৰিব নালাগে। ঘৰখনত যাতে এক সুস্থ আৰু সাংস্কৃতিক বাতাবৰণ অটুট থাকে তাৰ প্ৰতি সৰ্তক হ'ব লাগে। যুৱক-যুৱতীসকলক এটি সংস্কৃতিবান মনৰ অধিকাৰী কৰিবৰ বাবে সদায় গঠনমূলক চিন্তা কৰ্মৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰিব লাগে। ঘৰুৱা পৰিৱেশ আৰু আচাৰ-ব্যৱহাৰে যুৱক-যুৱতীক অতি বেছিকৈ প্ৰভাৱিত কৰে। সেয়েহে তেওঁলোকক এনেকুৱা এটা পৰিৱেশ প্ৰদান কৰিব লাগে, য'ত নিজকে সম্পূৰ্ণ আশ্বস্ত অনুভৱ কৰিব পাৰে। প্ৰেম, ভালপোৱা, যৌনতা আদি বিষয়বোৰৰ ওপৰত যথাসম্ভৱ বৈজ্ঞানিক জ্ঞান আৰু সামাজিক পৰম্পৰা, নৈতিকতা ভিত্তিক পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰিব লাগে। নিজৰ ৰুচি অভিৰুচিবোৰ পুৰণৰ বাবে উৎসাহিত কৰিব লাগে, কিন্তু যাতে অৰুচিকৰ মনোভাৱ গঢ় লৈ উঠিব নোৱাৰে তাৰ প্ৰতি সচেতন হ'ব লাগে। অতি বেছি হকা-বাধা কৰিলে তেওঁলোক বিদ্ৰোহী হৈ পৰে। ভাল-বেয়া দিশকেইটা আঙুলিয়াই দি চিন্তা আৰু কৰ্মৰ স্বাধীনতা প্ৰদান কৰিব লাগে। কিন্তু অদৃশ্য অনুশাসনৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰাখিব লাগে। আজিৰ ভোগবাদী আৰু আত্মকেন্দ্ৰিক আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাত বিভিন্ন সহজলভ্য উৎসৱৰ প্ৰতি যুৱক-যুৱতীসকল আকৃষ্ট হোৱাটো নিতান্তই স্বাভাৱিক।

এনে ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকক আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাৰ লগত চিনাকী কৰাই দিওঁতে আমাৰ সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰাৰ জ্ঞানখিনি আগতীয়াকৈ প্ৰদান কৰিব লাগে। মুক্ত যৌনতা, অপৰাধ প্ৰৱণতা, অপসংস্কৃতি, আদি সমস্যাবোৰে যুৱ সমাজক

বধুমলাৰ দৰে আক্ৰমণ কৰিছে। সমাজ যিহেতু পৰিয়ালৰ পৰাই সৃষ্টি হয়, গতিকে পৰিয়ালসমূহৰ আত্মকেন্দ্ৰিক পৰিৱেশ যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ বাবে প্ৰধানকৈ দায়ী। সেয়েহে যুৱক-যুৱতীসকলক সুস্থ সৰল আৰু সৎ নাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত ঘৰখনৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান দায়িত্ব। আনহাতে, বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় সমূহ হ'ল তেওঁলোকৰ দ্বিতীয় ঘৰ। এনে ক্ষেত্ৰত শিক্ষানুষ্ঠানবোৰে মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ মানৱীয় কৰ্তব্য নাপাহৰি নিজৰ দায়িত্ব পালনত অধিক সৰ্তক হ'ব লাগে আৰু গুৰু শিষ্যৰ মণিকাঞ্চন সংযোগেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সমাজ-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ কৰি তুলিব লাগে। ইয়াৰ উপৰি পাঠ্যক্ৰম সমূহত মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধৰ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা বৰ্তমান অধিক অনুভৱ হৈছে। সময়ৰ লগত পৰিৱেশৰ পৰিৱৰ্তনে যাতে আমাক সময়ৰ সোঁতত উটুৱাই লৈ নাযায় তাৰবাবেও সচেতন হ'ব লাগে। বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়সমূহত সেয়েহে বৰ্তমান নৈতিক, আধ্যাত্মিক আৰু সামাজিক-সংস্কৃতিক মূল্যবোধৰ শিক্ষাৰ গুৰুত্ব অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাতো প্ৰয়োজন হৈছে।

কমহীনতাই মনলৈ আলস্য ভাৱ আনে। এনে ক্ষেত্ৰত কেৱল চাকৰিমুখী নহৈ শিল্প, বাণিজ্যত মনোনিবেশ কৰিলে যুৱক-যুৱতীৰ হাতলৈ সৎ পথেৰে অৰ্জা ধনো আহিব, অভাৱো আঁতৰিব। কৰ্ম-সংস্কৃতিয়ে যুৱপ্ৰজন্মক আগবঢ়াই নিয়াৰ দায়িত্ব সমাজৰ, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ আৰু চৰকাৰৰ। সমাজৰ বুদ্ধিজীৱী সকলেও আগ-ভাগ লৈ দেশ তথা জাতিৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মক দিকদৰ্শন কৰি সঠিক পথত আগবঢ়াই নিব লাগিব, অন্যথা উচ্ছৃংখলতাই খোপনি পুতিলে জাতি তথা দেশৰ অধঃপতন অনিবাৰ্য।

বাণিজ্য শাখা, চতুৰ্থ বৰ্ষ



ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত দেশপ্ৰেমৰ প্ৰতিচ্ছবি

জ্যোতিস্মিতা বৰা



“

সাগৰৰ দৰে গভীৰ, আকাশৰ দৰে বিশাল
ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন অধিকাৰী জীৱন যুজঁৰ
অক্লান্ত বনুৱা ড°ভূপেন হাজৰিকা কেৱল
অসমীয়া জাতিৰ বাবে নহয় সমগ্ৰ বিশ্ব
দৰবাৰত মন জয় কৰিবলৈ
সক্ষম হৈছে।

”

সাগৰ সংগমত সাতুৰি নাদুৰি ক্লান্ত নোহোৱা
সৰ্বকালৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগীত শিল্পী ড° ভূপেন হাজৰিকা
দেৱে ১৯২৬ চনৰ পৰা ২০১১ চনলৈকে এই
জীৱন পৰিক্ৰমাত অসমীয়া সংস্কৃতি জগতৰ ভেটি
সুদৃঢ় কৰি থৈ গ’ল। একেধাৰে গায়ক, গীতিকাৰ,
সুৰকাৰ, কণ্ঠশিল্পী, অভিনেতা, চিত্ৰকাৰ, চলচ্চিত্ৰ
পৰিচালক, চিত্ৰনাট্যকাৰ, মনোৰম গদ্যশিল্পী,
বুদ্ধিজীৱি, সমাজসেৱক, চিন্তাবিদ হাজৰিকাদেৱ
অসমীয়া জাতিৰ সুযোগ্য সন্তান। সৃষ্টিশীল

ৰচনাৰ জৰিয়তে অসমীয়া সংগীত জগতখন তেওঁ অদ্বিতীয়। নিজকে সুধাকণ্ঠ বুলি আত্মপ্ৰকাশ
কৰা ড° ভূপেন হাজৰিকা দুৰ্গতজনৰ বাবে এক অনুপ্ৰেৰণা। শতাব্দিক বছৰৰ ভিতৰত অসমী
আইৰ শ্ৰেষ্ঠতম সন্তান ড° ভূপেন হাজৰিকা অসমৰ হিয়াৰ আমঠু, পাহাৰৰ পৰা ভৈয়ামলৈকে
সকলোৰে যেন এটা চিনাকী নাম।

ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত স্বদেশপ্ৰেম এটি প্ৰধান বিষয় বস্তু। দেশক ভালপোৱাতো
প্ৰত্যেক মানুহৰে সহজাত প্ৰবৃত্তি। কবিতা, নাটক, গীত আদি সকলোতে দেশপ্ৰেম বিকশিত হব
পাৰে। গীতসমূহৰ মাজত সাধাৰণতে দুটা দিশ জড়িত হৈ থাকে সেইয়া হ’ল বিদ্ৰোহ আৰু আশাবাদ।
প্ৰকৃততে এই দেশপ্ৰেমত ঐক্য, সম্প্ৰীতি, আৰেগ আৰু সাৰ্বজনীন অনুভূতি লুকাই থাকে। তেওঁৰ
সৃষ্টিৰাজি অসমীয়াৰ বাবে মূল্যবান সম্পদ। অসমীয়া জাতিৰ প্ৰাণৰ গীত গোৱা ড° ভূপেন



সাগৰৰ দৰে সগভীৰ, আকাশৰদৰে বিশাল
ব্যক্তিত্ব অধিকাৰী ব্যক্তিজন অসমীয়া জাতিৰ
বাবে নহয় গোটেই বিশ্বৰ দৰবাৰত মন জয়
কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এনে এজন ব্যক্তিগত
প্ৰতিভাৰে বিশ্বব্যাপী খ্যাতি লাভ কৰা ব্যক্তি
তথা সংগীতৰ মহাসাধক যুগযুগান্তৰলৈ উজ্জ্বল
নক্ষত্ৰক দৰে উজলি থাকিব।

হাজৰিকাই মানুহৰ বাবে গীত গাইছিল।

মানুহৰ মাজত একতাবোধ ৰচনা কৰিছিল।
যাৰফলত দেশপ্ৰেমৰ প্ৰতি থকা আন্তৰিকতা ভাৱৰ
ছবিখন জিলিকি উঠিছিল। জন্মৰ পৰা মৃত্যু পৰ্যন্ত
তেওঁৰ গীতৰ মাজত কোঁহে কোঁহে, শিৰাই শিৰাই,
প্ৰতিটো খোজতেই দেশপ্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত হৈছে।
মানুহৰ মাজত একতাৰ বান্ধোন দৃঢ় কৰাৰ প্ৰচেষ্টাৰে,
মানুহে মানুহৰ বাবে চিন্তা কৰাৰ মানসেৰে তেওঁৰ গীত
সমূহ ৰচনা কৰিছিল। ভূপেন হাজৰিকাদেৱে শ্ৰীমন্ত
শংকৰদেৱক লৈ প্ৰথম গীত ৰচনা কৰিছিল। এই
গীতটোৰ মাজেৰে তেওঁৰ ব্যক্তিপ্ৰেম আৰু ভক্তিপ্ৰেম
জাগ্ৰত হৈছিল। ড° ভূপেন হাজৰিকাই অসমী আইৰ
প্ৰেমত মোহিত হৈ নিজৰ দেশৰ সৌন্দৰ্য্য এনেদৰে
অৱগত কৰিছে।

“অসম আমাৰ ৰূপহী গুণৰো নাই শেষ
ভাৰতৰে পূৰ্ব দিশৰ সূৰ্য উঠা দেশ।”

এই গীতটোৰ মাজেৰে তেওঁ কেৱল অসম
খনকে ভালপোৱা নাই, তেওঁ যে দেশৰ গুণী জ্ঞানী
ব্যক্তিসকলকো ভাল পাইছিল তাকেই বুজাইছে। ভূপেন
হাজৰিকাই ৰচনা কৰা অন্য এক গীত হ’ল

“অগ্নি যুগৰ ফিৰিঙতি মই
নতুন ভাৰত গঢ়িম।”

দেশৰ অনায়াস, হিংসা, শোষণ আদি দেখি তেওঁ যেন
জ্বলি উঠিছিল আৰু শোষণকাৰীসকলৰ বিৰুদ্ধে থিয়
দি অসমী আইৰ বুকু উমদি জীপাল কৰি তুলিছিল।

মানৱতাক কেন্দ্ৰ কৰি লিখা তেখেতৰ গীতবোৰে অসমীয়া
জাতীয় জীৱনলৈ নতুন চিন্তাধাৰাৰ সমাবেশ ঘটালে। তেওঁৰ
মানৱতাবাদী দৃষ্টিভংগী জীৱন্ত ৰূপত প্ৰকাশ পাইছে ১৯৬০-
৬১ চনত ভাষা আন্দোলনৰ সময়মতে ৰচিত গীতটোত-

“মানুহে মানুহৰ বাবে
যদিহে অকনো নাভাৱে
অকণি সহানুভূতিৰে
ভাবিব কোনেনো কোৱা? সমনীয়া”

‘কাৰ কপালৰ সেন্দূৰ মচা গ’ল কোন মাতৃৰ বুকু শুদা হ’ল’,
আদি গীতত হাজৰিকাদেৱে মানুহৰ দুখ-কষ্ট, শোষণ নিপীড়নৰ
দৃশ্য সজীৱ ৰূপত ফুটাই তোলাত সফল হৈছে। তেওঁৰ গীতত
কেৱল অসমৰ গাওঁ চহৰকে সামৰি ফাস্ত থকা নাই, লুইতক সামৰি
মিছিছিপি হৈ পেৰিছ আদিকো অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। মিছৰৰ নীল
নদীত পাৰত বহি তেওঁ দৰিদ্ৰ কৃষকৰ বিনি শূনি গাইছিল-

“মিছিছিপিৰ পাৰতে
কপাহৰ খেতিতে
নিগ্ৰোজনে বিনালে
কৈ মানুহৰ বৰণৰ কথা।”

তেওঁ দেশমাতৃক জীয়াই ৰাখিবলৈ হাজাৰ বিভীষিকা আঁতৰ কৰি
নতুন চকুৰে নতুন দেশ গঢ়াৰ সপোন দেখিছিল। তেওঁৰ গীতত
এনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে—

“মই বিচাৰিছো হাজাৰ চকুত
দীপ্ত সূৰ্যশিখা

এই ভয়াবহ যুগ সন্ধিৰ নাশিবলৈ বিভীষিকা”

ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ অন্য এটা গীত হ’ল—

“জোনাকৰে ৰাতি অসমীৰে মাটি
জিলিকি জিলিকি পৰে”

এই গীতটোৰ জৰিয়তে ক’ব খুজিছে যে তেওঁৰ গীতত আশা-
নিৰাশা দুয়োটা ভাৱৰ প্ৰতিচ্ছবি উদ্ভাসিত হৈছে। প্ৰকৃতিৰ
অনাবিল সুখ আনন্দৰ মাজতে দেশৰ প্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত হৈছে।
চীনা আক্ৰমণৰ সময়ত লিখা গীতটি হ’ল—

“বুকু হম হম কৰে

কোনে নিদ্ৰা হৰে মোৰ আই

এই গীতটোত কৈছে যে যেতিয়া চীনে ভাৰত আক্ৰমণ কৰিলে,
চীনা সৈন্য সোমাই আহি এফালৰ পৰা ধ্বংস কৰি নিবলৈ ধৰিলে,
তেতিয়া উত্তৰ-পূব ভাৰতক ৰক্ষা কৰাৰ আশা নেদেখি ভাৰতৰ
প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহেৰুৱে বিদায় বাণী শুনালে।
তেজপুৰকে ধৰি বিভিন্ন ঠাইৰ মানুহে ঘৰবাৰী এৰি যেনিয়ে
তেনিয়ে পলাব ধৰিলে। দেশৰ দুৰ্দশা, কোলাহল দেখি তেওঁ
অস্থিৰ হৈ পৰিল আৰু নিজ দেশৰ মৰ্যদা অক্ষুন্ন ৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত
তেওঁ গাইছিল—

“মই হলো মাউৰা ল’ৰা

মোৰ আই নাই

কাবৌ কৰো ধৰিত্ৰী

তুমি হ’বা আই।”

এই গীতটোৰ জৰিয়তে প্ৰতিফলিত হৈছে হাজৰিকা দেৱৰ দৃষ্টিত
বৰ্তমানৰ ৰাজনৈতিক দিশত ভাৰতৰ উত্তৰ-পূব দিশত অৱস্থিত
অসম দেশ প্ৰাণৰো প্ৰাণ দেশ য’ত মাউৰা সন্তানে মাক-দেউতাকৰ
অনুভৱ কৰিবলৈ সুবিধা নাপায়। সেই সন্তানসকলক বুকুৰ উমদি
জীপাল কৰি তুলিছে। ভূপেন হাজৰিকা দেৱৰ অপূৰ্ব সৃষ্টিৰ আন
এটি গীত হ’ল—

“বিস্তীৰ্ণ পাৰৰে

অসংখ্য জনৰে”

এই গীতটি মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৰ পৰা প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ
সুবিশাল অংশলৈকে বিস্তাৰিত বৰ্ণাঢ্য জীৱনশাখাৰ অনুপম সৃষ্টি।
এই গীতেৰে ভূপেন হাজৰিকাই মানৱ সমাজত নৈতিক স্বলন,
মানৱতাৰ পতন দেখি বুঢ়া লুইতক সম্বোধন কৰিছে। তেওঁৰ
গীতত মানৱতা আৰু দেশপ্ৰেম প্ৰতিফলিত হৈছে।

নিষ্পেষিতজনক ধনী শ্ৰেণীয়ে কৰা শোষণক
প্ৰতিফলিত কৰি তেওঁ লিখিছিল “দোলা গানটো”। ধন, শক্তি
আৰু ক্ষমতাৰ ৰাগীত মতলীয়া ধনী শ্ৰেণীটোৱে আত্মসন্তুষ্টিৰে
দুখীয়াৰ জৰাজীৰ্ণ কান্ধত উঠি ভ্ৰমণ কৰে, সেয়ে দৰদী শিল্পী
জনে কলে—

“দোলা হে দোলা হে দোলা একা বেঁকা বাটেৰে
কঢ়িয়াও কঢ়িয়াও বৰ বৰ মানুহৰ দোলা”

অসমৰ সংস্কৃতি এক বৰ্ণাঢ্য সংস্কৃতি। বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ
ভাষা সংস্কৃতিৰ আধাৰতেই অসমৰ জনজীৱন গঢ় লৈ উঠিছে।
সেয়েহে তেখেতৰ প্ৰায়বোৰ গীতত মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ কথা
উল্লেখ আছে। সমন্বয়ৰ সঁতু গঢ়া ব্ৰহ্মপুত্ৰক লৈ হাজৰিকাদেৱে
গাইছে—

“মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ

মহামিলনৰ তীৰ্থ

কত যুগ ধৰি আহিছে প্ৰকাশি

সমন্বয়ৰ অৰ্থ।”

এই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰতেই বন্যাকুণ্ডৰ পৰা অহা অসমত জন্ম লাভ
কৰা মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, মৰুৰ দেশৰ অজান ফকীৰ,
দিল্লীৰ শিল্পী দিলৱাৰ, পঞ্চনদীৰ টেগ বাহাদুৰ আদি লোকসকল
মিলিত হৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰত সমন্বয়ৰ সঁতু ৰচনা কৰিছিল।

হাজৰিকাদেৱে অসমীয়া সংস্কৃতিক বৰলুইতৰ লগত
তুলনা কৰিছে। ইয়াৰ ভিতৰত থকা বিভিন্ন গোষ্ঠী,
জনগোষ্ঠীসমূহক লুইতৰ উপনৈৰ লগত তুলনা কৰিছে।
সম্প্ৰীতিৰ এনাজৰী ডাল বেছি দৃঢ় কৰিবৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ গীত
সমূহ ৰচনা কৰি উলিয়াইছিল। গীতৰ প্ৰতিধ্বনিত হোৱা প্ৰতিটো
শব্দই অসম তথা অবিভাজিত বংগত যেন শ্ৰোতা পাঠকৰ মনত
একাৰ হৈ সমন্বয়ৰ সঁতু গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে।

বিশ্বৰ দিহিঙে দিপাঙে ঘূৰি ফুৰি গণ সমাজত সংযোগৰ
সমন্বয় গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হোৱা হাজৰিকাদেৱে ১৯৬১ চনত
অৰুণাচলৰ আলঙলৈ যাওঁতে চিয়াঙৰে গালং শীৰ্ষক গীতটি
ৰচনা কৰিছিল। তাৰোপৰি ‘টিৰাপ সীমান্ত’ গীতটিত ভৈয়ামৰ
লগত পাহাৰৰ সমন্বয়ৰ কথা বৰ্ণনা কৰি গাইছে। অসমীয়া সাহিত্য
সংস্কৃতিৰ জগতত এক ছন্দোময় বৰ্ণিল অধ্যায় জুৰি থকা
হাজৰিকাদেৱৰ জীৱিত কালত বিমানবোৰ গীতৰ জনপ্ৰিয়তা
আছিল সম্প্ৰতি তেখেতৰ দেহাৱসান ঘটাব পিছতো সেই
জনপ্ৰিয়তা অক্ষুন্ন হৈ আছে। তেখেতৰ জীৱনজোৰা সাধনাৰে
পৰিপুষ্ট শীৰ্ষক গীতটি হ’ল—

“আকাশী গংগা বিচৰা নাই

নাই বিচৰা স্বৰ্ণ অলংকাৰ

নিষ্ঠুৰ জীৱনৰ সংগ্ৰামত

বিচাৰো মৰমৰ মাত এষাৰ।”

ভূপেন হাজৰিকাক বিপ্লৱী মনীষাৰ প্ৰতীক বুলিব পাৰি আৰু
এই বিপ্লৱী ভাৱধাৰাই দেশৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম ভালপোৱা

ভাৱ প্ৰকাশ পাইছে। সেয়েহে তেওঁ গীতৰ মাজেৰে লিখিছে
 “লুইতপৰীয়া ডেকাবন্ধু
 তোমাৰ তুলনা নাই
 জীয়াই থকা যুঁজত নামিছা
 মৃত্যুৰ শপত খাই।”

অসম আন্দোলনৰ সময়ত শ্বহীদ হোৱা বীৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি
 শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰি তেওঁ গাইছে—

“শ্বহীদ প্ৰণামো তোমাক
 লুইতৰ পাৰে তুমি ডেকা ল'ৰা
 তুমিয়েতো বুকুপাতি দিলা
 ভাৰতীৰ নুমলী জীক বচাবলৈ
 তুমিয়েতো মৃত্যু বৰিলা।”

এইধৰণৰ গীতৰ মাজেৰে অসম আন্দোলনৰ প্ৰতি সহাঁৰি জনাই
 অসমীয়া ডেকাৰ তেজত যি দেশপ্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত হৈ আছে
 তাক অধিক তীব্ৰতৰ কৰি তুলিছে।

ড° হাজৰিকা সমাজ সচেতন নাগৰিক সকলৰ ভিতৰত
 অন্যতম। সৰ্বহাৰাৰ দুখ-কষ্ট মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰি হাজৰিকাই
 বহুসংখ্যক গীত ৰচনা কৰিছিল আৰু প্ৰতিটো গীতত জাতীয়
 সংহতি, ঐক্য ৰক্ষা কৰাৰ উমান পোৱা গৈছে।

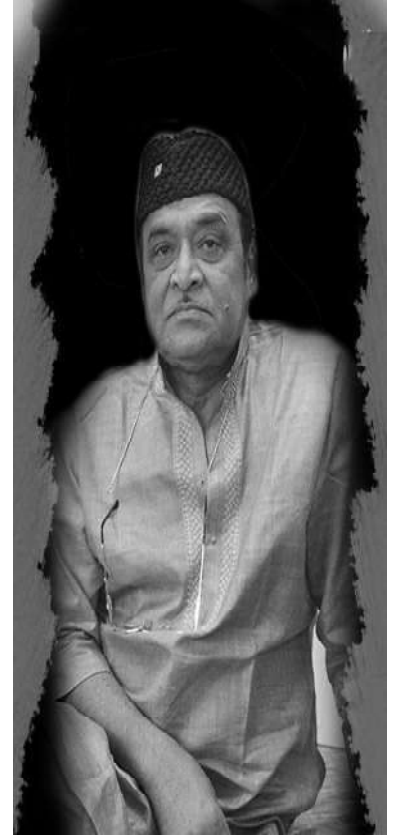
তেখেতে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ আটাইকেইখন ৰাজ্য সামৰি
 তলৰ গীতটি ৰচনা কৰিছিল—

“টিৰাপ সীমান্ত ৰূপৰ নাই অন্ত
 ইজনে সিজনক সাৱটিলে
 নহয় জাতিকুল নষ্ট।”

অন্যহাতেদি হাজৰিকাদেৱে লুইতপাৰৰ সংস্কৃতিৰ মাজেৰে
 দেশপ্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত কৰি তুলিছে। সেয়েহে লুইতৰ
 সভ্যতাকলৈ বহুধৰণৰ গীত ৰচনা কৰিছে যেনেঃ লুইতৰ পাৰ
 দুটি, জিলিকি উঠিব ৰাতি, লুইতৰ পাৰে তুমি ডেকা ল'ৰা,
 লুইতৰ বলিয়া বান, বুঢ়া লুইত তুমি বুঢ়া লুইত বোৱা কিয়, বুলি
 প্ৰশ্ন কৰিছে। হাজৰিকাদেৱে অমূল্য সম্পদ স্বৰূপ গীতৰ জৰিয়তে
 অসমীয়া জাতিৰ সোণালী ইতিহাস ৰচনা কৰি থৈ গৈছে। লুইতৰ
 প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম ভালপোৱা, শ্ৰদ্ধাই দেশপ্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত
 কৰিছে।

ড° হাজৰিকাদেৱে ভাষা আন্দোলন, অসম আন্দোলন,
 আদিৰ জৰিয়তে জাতীয়তাবোধৰ পৰিচয় দি আহিছে। তেওঁ
 মানৱতাৰ জয় গানেৰে নতুন গীত গাবলৈ আহ্বান জনাইছে।
 ১৯৫২ চনত কুইন এলিজাবেথ জাহাজেৰে হাজৰিকাদেৱ
 নিউয়ৰ্কৰ পৰা চাউ থাম্পচনলৈ আহোঁতে প্ৰশান্ত মহাসাগৰত

যেতিয়া টো দেখিছিল,
 তেতিয়া তেওঁ ‘সাগৰ
 সংগম’ গীতটো ৰচনা
 কৰিছিল। তেওঁ
 প্ৰথমগীতটো গাইছিল
 ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ
 বেজবৰুৱা সন্মুখত
 আৰু অন্তিম গীতটো
 গালে বাপুজীৰ বাবে
 নিৰ্মিত ছবিৰ বাবে।
 হাজৰিকা দেৱৰ
 বাংলাভাষাত ‘দিল হ’ম
 হ’ম কৰে’ গীতটি শুনি
 পাকিস্তানী মহিলাই
 ছলাম দিছিল। এনেদৰে
 প্ৰতিটো গীতৰ মাজতে
 দেশৰ প্ৰতি থকা
 অকৃত্ৰিম ভালপোৱা
 ভাৱ জাগ্ৰত হৈছে।



যাযাবৰী শিল্পী হাজৰিকাদেৱে তেখেতৰ গীতৰ
 মাধ্যমেৰে সোণালী অতীতক সোঁৱৰাই শোষিত, নিপেষিত
 জনতাক স্বদেশক ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে স্বদেশ প্ৰেমৰ ভাৱ উদ্ধুদ্ধ
 কৰাইছে। আমি আমাৰ গৌৰৱময় ইতিহাস পাহৰি পেলাই আনক
 অনুৰণ কৰিবলৈ লোৱাত ঘৰচিৰিকাই খোজ পাহৰাৰ দৰে
 অসমীয়া জাতিক পুনৰ জাগ্ৰত কৰি তুলিবলৈ যত্ন কৰিছে।
 তেখেতে দেশপ্ৰেম জাগ্ৰত কৰিবলৈ সকলো প্ৰকাৰৰ চেষ্টা
 অব্যাহত ৰাখিছে। সাগৰৰ দৰে গভীৰ, আকাশৰে বিশাল
 ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী ব্যক্তিজন অসমীয়া জাতিৰ বাবে নহয় গোটেই
 বিশ্বৰ দৰবাৰত মন জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এনে এজন
 ব্যক্তিগত প্ৰতিভাৰে বিশ্বব্যাপী খ্যাতি লাভ কৰা ব্যক্তি তথা
 সংগীতৰ মহাসাধক যুগ-যুগান্তৰলৈ উজ্জ্বল নক্ষত্ৰৰ দৰে উজ্জলি
 থাকিব। অনাগত দিনত প্ৰতিজন অসমীয়াই তেওঁক অনুৰণ
 কৰা নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। তেওঁৰেই ভাষাৰে —

“আজি অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে
 অসম ৰসাতলে যাব”।

সহ অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ
 লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

জ্যোতি প্ৰসাদৰ সৃষ্টি অপূৰ্ব নাৰী চৰিত্ৰ ‘ৰূপালীম’- প্ৰেম আৰু ত্যাগৰ এক জীৱন্ত প্ৰতিমূৰ্তি

মৃদুস্মিতা হাজৰিকা



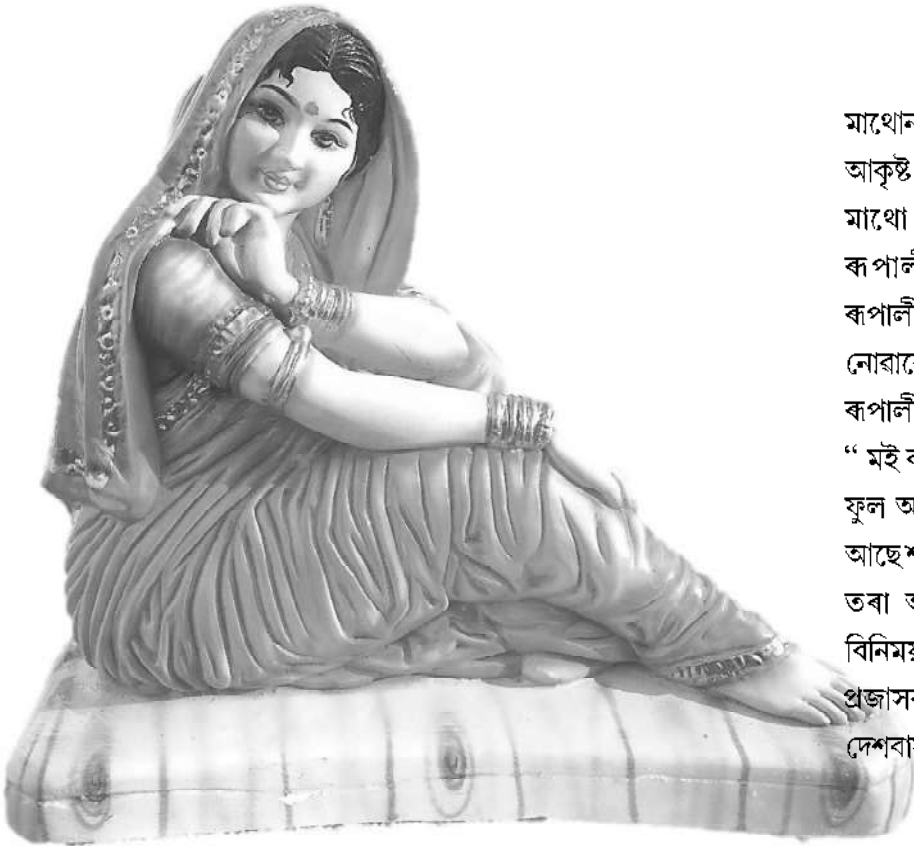
জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ‘ৰূপালীম’ পুৰালৈ থাকিব লাগিব”। দুয়োৰে কথা কৰা বাঘৰ মূৰ বুলি প্ৰতিপন্ন কৰিব বিচাৰে। নাটকৰ নায়িকা ৰূপালীম নৈৰ পাৰে পাৰে বতৰৰ মাজতে ৰূপালীমৰ ককাক দুয়ো পক্ষৰ মাজত কাজিয়া হয়। ঠিক সেই আপোন মনেৰে ঘূৰি ফুৰা এজনী সুন্দৰী জুনাফা আহি উপস্থিত হয়। দুয়োৰে সময়তে মনিমুখৰ চকু পৰিল ৰূপালীমৰ ছোৱালী। যাৰ ৰূপে আকৰ্ষণ কৰে প্ৰণয়ে বাস্তৱ ৰূপ পাবলৈ হ’লে জুনাফাক ওপৰত। মনিমুখই ৰূপালীমক দেখাৰ লগে মায়াবক। দুয়ো সপোন ৰচে ভালপোৱাৰ, লাগে মায়াবৰ বীৰত্বৰ পৰীক্ষা। মায়াবই লগে তাইৰ অপৰূপ ৰূপত মোহিত হৈ এখন সৰগৰ। এখন পৰ্বতীয়া গাৱঁৰ এহাল নিজে এটা বাঘ মাৰি জুনাফাক তাৰ পৰিল। মনিমুখই জুনাফাক ক’লে “বুঢ়া সৰল মনৰ ডেকা-গাভৰু মায়াব আৰু মূৰটো আনি দিব লাগে। মায়াবৰ প্ৰেমৰ মানুহ তুমি ৰূপহীক মোক সমৰ্পণ কৰা। ৰূপালীমে বুজি নাপায় জীৱনৰ জটিলতা। গভীৰতাত জুনাফাৰ এই চৰ্ত যে তেনেই তাৰ সলনি তোমাৰ এই জুপুৰীৰ সলনি নাটকৰ নায়ক মায়াবই হাতত পেপাঁটো সাধাৰণ। প্ৰতিবাদৰ প্ৰশ্নই নুঠিল। মায়াব কাৰেং যেন ঘৰবাৰী আৰু সুন্দৰীৰ সলনি লৈ ৰূপালীমৰ বাবে নৈ পাৰত অপেক্ষা আগবাঢ়ি গ’ল জুনাফাৰ চৰ্ত মানিবলৈ। তাইৰ শৰীৰৰ জোখৰ সোণ” জুনাফাই এই কৰি থাকে। ৰূপালীমৰ কণ্ঠত ভাহি আহে কাৰণ ৰূপালীমৰ প্ৰতি তাৰ দুৰ্বাৰ প্ৰেম। কথাত মাস্তি নোহোৱাত জোৰ কৰি ‘জিৰ জিৰ জিৰ’ গীতটি। দুয়ো দুয়োৰে সঁচাকৈয়ে মায়াবই জুনাফাৰ চোতালত ৰূপালীমক প্ৰান্তঃ দেশলৈ লৈ যোৱা হ’ল। ওচৰ চাপি আপোন পাহৰা হৈ পৰে। বাঘৰ তেজেৰে ৰাঙলী মূৰটো পেলাই তাই মাথো চিঞৰি উঠিল ‘আপু! আপু! মায়াবই কয় “তুমি মোক বিয়া কৰাই মোৰ দিলেহি। কিন্তু সেয়া প্ৰান্তঃ দেশৰ অধিপতি ৰাখ অ’ মোক- কোন আছ? কোন আছ?” ঘৰত পুৱাৰ পৰা গধূলিলৈ, গধূলিৰ পৰা মনিমুখৰ সেনাপতি ৰেণাথিয়াঙেহে হত্যা বনৰ মাজত নাচি বাগি গীত গাই

ফুৰা ৰূপালীমক ৰাজকাৰেঙৰ শোভাই মুখত হাঁহি
বিৰিঙাব নোৱাৰিলে। লিগিৰীৰ সুৰৰ মূৰ্ছনাইও ৰূপালীমক
আনন্দ দিব নোৱাৰিলে। মনিমুগ্ধই ৰূপালীমক অশালীন
প্ৰস্তাৱ দিয়াত তাই বাকবদ্ধ হৈ পৰিল। ৰূপালীমৰ ৰূপ
সৌন্দৰ্য্যই মনিমুগ্ধক পাগল কৰি তুলিলে। যিকোনো
উপায়েৰে ৰূপালীমক পাবলৈ মনিমুগ্ধ ব্যাকুল হৈ পৰিল।
ৰূপালীমৰ ৰূপৰ আগত ৰুক্মী প্ৰজা আনকি বাকদ্ভা
ইতিভেনে তুচ্ছ হৈ পৰিল। সকলোকে বন্দী কৰি থ'লে।

ৰূপালীমৰ হৃদয় কেৱল মায়াবৰ প্ৰেমেৰেই ভৰি
আছে, মনিমুগ্ধই তাইৰ মৰম বিচাৰোতে তাইক কিবা অনিষ্ট
কৰিব পাৰে বুলি চিঞৰি উঠিছে “মায়াবই মোৰ জীৱন
জুৰি আছে মনিমুগ্ধ। মোক মায়াবৰ ওচৰত থৈ আহগৈ”।
মনিমুগ্ধই অশালীন ব্যৱহাৰ কৰিব লওতেই ৰূপালীমে
খিৰিকিৰে জপিয়াই নিজক ৰক্ষা কৰে যদিও ৰেনথিয়াঙে
ৰূপালীমক পুণৰ মনিমুগ্ধৰ ৰাজকাৰেঙলৈ লৈ আহে।
ৰাজকাৰেঙৰ আভিজাত্যৰ পৰিৱেশত ৰূপালীমৰ মনৰ
পৰিবৰ্তন কৰিব নোৱাৰিলে, তাইৰ প্ৰেম যেন কেৱল
মায়াবৰ বাবেহে।

মনিমুগ্ধৰ ৰূপালীমৰ প্ৰতি যি প্ৰেম সেইয়া

মনিমুগ্ধ লাহে লাহে
ৰূপালীমৰ ওচৰলৈ
আগবাঢ়ি আহিল তাই
কঁপিবলৈ ধৰিলে।
মনিমুগ্ধই একেথৰে
ৰূপালীমলৈ চাই ব'ল।
তাইৰ গাত হাত দিবলৈ
ধৰি হাতখন কোচাই
আনিলে। ৰূপালীমক
একো নকৰাকৈ আহি
নিজৰ নিজৰ আসনত বহি
পৰিল তাৰ পৰা লাহে
লাহে উঠি গ'ল
লিগিৰীজনীয়ে মনিমুগ্ধৰ
এনে ব্যৱহাৰ দেখি
আচৰিত হ'ল।



মাথোন কামনাৰে ভৰা। নানা ভয় খুৱাই ৰূপালীমৰ মন
আকৃষ্ট কৰিবলৈ মনিমুগ্ধই চেষ্টা কৰিছিল। মনিমুগ্ধক লাগে
মাথো ৰূপালীমৰ ৰূপ-সৌন্দৰ্য পান কৰিবলৈ, কিন্তু
ৰূপালীমে মায়াবকেহে সীমহীনভাৱে ভাল পায়।
ৰূপালীমে মনিমুগ্ধক কৈছিল “কোঁৱৰ মই ইয়াত থাকিব
নোৱাৰোঁ। মই ইয়াত নেথাকো- মই নাথাকো। মনিমুগ্ধই
ৰূপালীমক মায়াবক কিমান ভাল পাই সোধোতে কৈছে
“মই ক'ব নোৱাৰোঁ। খুব ভাল পাওঁ। পাওঁ গছত যিমান
ফুল আছে ডালত যিমান পাত আছে, নৈত যিমান পানী
আছে শূঁণত যিমান বতাহ আছে, নিশাৰ আকাশত যিমান
তৰা আছে সিমান। মনিমুগ্ধই ৰূপালীমৰ দেহদানৰ
বিনিময়ত তাইৰ প্ৰেমিক মায়াবকে আদি কৰি বন্দী ৰুক্মী
প্ৰজাসকলক এৰি দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে। ৰূপালীমে
দেশবাসী আৰু প্ৰেমিক মায়াবৰ বাবে মনিমুগ্ধৰ এই চৰম

সিদ্ধান্ত মানি ল'লে। মনিমুগ্ধই কপালীমৰ কাষ চাপি আহিল তাই ভয়ত বিব্রত হৈ পৰিল। অনিচ্ছাস্বতঃ নিজৰ দেশ আৰু জাতিক ৰক্ষাৰ স্বার্থত মনিমুগ্ধৰ এই চৰ্ত তাই মানি লবলৈ বাধ্য হ'ল। কপালীমে ক'লে “সঁচাকৈয়ে সঁচাকৈয়ে মই শপত খাইছো। মায়বৰ শপত সিহঁতক এৰি দিয়া - এৰি দিয়া।” কপালীমে দেহ দান দিব বুলি ভাবি মনিমুগ্ধই ককমী প্ৰজা সকলৰ লগত মায়াব, ইতিভেন, জুনাফা সকলোকে মুক্তি দিলে। কপালীমৰ এই সিদ্ধান্তৰ কথা জানিব পাৰি জুনাফাই তাইক অসতী বুলি কয়। কপালীমে এই কথাৰ অৰ্থ বুজি নাপালে তাই আনন্দৰে সঁচাকৈয়ে মনিমুগ্ধক দেহ উপহাৰ দিছে দেশবাসীৰ মুক্তি বিনিময়ত। মনিমুগ্ধই বেনথিয়াঙক সকলো বন্দীক তাৰ পৰা আঁতৰাই নিবলৈ ক'লে। কপালীমে সকলোবোৰ ঘৰলৈ যাবলৈ পাব বুলি জানি বৰ ভাল পালে।

মনিমুগ্ধ লাহে লাহে কপালীমৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি আহিল। তাই কঁপিবলৈ ধৰিলে। মনিমুগ্ধই একেথৰে কপালীমলৈ চাই ব'ল। তাইৰ গাত হাত দিবলৈ ধৰি হাতখন কোচাই আনিলে। কপালীমক একো নকৰাকৈ আহি নিজৰ নিজৰ আসনত বহি পৰিল। তাৰ পৰা লাহে লাহে উঠি গ'ল। লিগিৰীজনীয়ে মনিমুগ্ধৰ এনে ব্যৱহাৰ দেখি আচৰিত হ'ল। ৰাতি শেষ হৈ ৰাতি পুৱাল। মনিমুগ্ধই নিজৰ ভুল যেন বুজিব পাৰিলে, কপালীমৰ ৰূপ তৃষণ পান নকৰাকৈ মুক্তি দিলে। তাইৰ অন্তৰৰ সিদ্ধান্তৰ যি মহত্ব সেয়া মনিমুগ্ধই অনুভৱ কৰিব পাৰিলে। এজনী সাধাৰণ ককমী ছোৱালীৰ প্ৰেম আৰু ত্যাগে মনিমুগ্ধক পশু সুলভ ব্যৱহাৰৰ পৰা মানুহৰ শাৰীলৈ আহিবলৈ বাধ্য কৰালে। মনিমুগ্ধৰ দৰে এজন ভোগ বিলাসী মানুহেও কপালীমৰ ত্যাগৰ ওচৰত হাৰ মানিবলগীয়া হ'ল। মনিমুগ্ধৰ সকলো কামনা-বাসনাৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিল। মণিমুগ্ধই

কপালীমৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলে। মণিমুগ্ধই ক্ষমা খোজাৰ পাছত কপালীম ৰাজকাৰেঙৰ পৰা ওলাই আহিল কিন্তু তাতেই কপালীমৰ দুৰ্দশাৰ অন্ত নপৰিল। নিজৰ দেশলৈ ঘূৰি অহাৰ পিছত কপালীম হৈ পৰিল চৰিত্ৰহীনা। মণিমুগ্ধৰ কামনাক সমৰ্থন জনোৱা বুলি ভাবি ইতিভেনে ঈৰ্ষান্বিত হৈ কপালীমক শাস্তি দিব বিচাৰিলে। জুনাফাৰ পৰা সন্মতি বিচাৰি সুধিলে “তোমাৰ এই কন্যা অসতী হয়নে নহয়?” জুনাফাই কপালীমৰ চৰিত্ৰৰ পৰিক্ৰমাৰ প্ৰতি সন্দেহ আনিলে। কপালীম অসতী ককমী নাৰীৰ খিলঞ্জীয়া কলংক বুলি কলে। কপালীমৰ সতীত্বত যে দাগ লগা নাই সেই কথা কোনেও বিশ্বাসত নল'লে। কাৰণ মণিমুগ্ধই কপালীমৰ পৰিত্ৰতা ৰক্ষা কৰি এৰি দিয়াটো সকলোৰে বাবে হাঁহি উঠা কথাৰ দৰে হ'ল। কোমলমনা কপালীমক মৃত্যুদণ্ড দিয়াৰ সকলো পৰিকল্পনা ইতিমধ্যে ইতিভেনে কৰি পেলালে। ককমী ৰাণী ইতিভেনৰ নিৰ্দেশত প্ৰথমে কপালীমক কাঁড় মৰা হ'ল। কপালীমক এইদৰে দেখি মায়াব ধৰফৰাই বাগৰি পৰিল। কিন্তু কোনেও ইতিভেনৰ ওচৰত প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ সাহস নকৰিলে। কাঁড় মৰাৰ পিছত কপালীমক ইতিভেনৰ নিৰ্দেশত জ্বলাই দিয়া হ'ল। কপালীমৰ প্ৰেম আৰু ত্যাগৰ মূল্য দেশবাসীয়ে বুজি নাপালে। কপালীমে নিজৰ সতীত্ব বিসৰ্জন দিব বিচাৰিছিল কেৱল মায়াব, জুনাফা আৰু ককমী জাতিৰ বাবে। কিন্তু সেইয়া ককমী ৰাইজে সহজ ভাৱে নল'লে। ককমী ৰাণী ইতিভেনৰ ঈৰ্ষাৰ জুইত কপালীম পুৰি চাৰখাৰ হৈ গ'ল। এইদৰে অন্যায়ৰ বলি হ'ল কপালীমৰ দৰে অপৰূপা, সবলমনা, নিজৰ জাতিটোক অপৰিসীমভাবে ভাল পোৱা এজনী নিষ্পাপ ছোৱালী। মাথো দৰ্শক-পাঠকৰ চকুত জিলিকি ৰ'ল প্ৰেম আৰু ত্যাগৰ প্ৰতিমূৰ্তিকপে।

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ,
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

বৰ অসমৰ ভেঁটিত হাজং জনজাতিৰ ৰূপৰেখা

জিতুমন আহমেদ

উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ অসমৰ জনজাতীয় সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ বিচিত্ৰতা সমগ্ৰ ভাৰততে সৰ্বজনবিদিত। ব্যক্তি সংঘবদ্ধ সমষ্টিয়েই সমাজ। সামাজিক জীৱ হিচাপে মানুহে কিছুমান ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, বিশ্বাস-অবিশ্বাস, ধৰ্ম-অধৰ্ম, উৎসৱ-অনুষ্ঠান আদিৰ মাজেৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰে আৰু এই জীৱন নিৰ্বাহ প্ৰণালীৰ সামগ্ৰিক যৌগিক ৰূপটোৱেই হ'ল সংস্কৃতি। সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে সমাজ আৰু সংস্কৃতি এক সাৰ্বজনীন বৈশিষ্ট্য। ই মানৱ সৃষ্টি; আৰু মানুহৰ মাজত পৰিৱৰ্তিত তথা পৰিৱৰ্তিত ৰূপত জীয়াই থাকে। যিহেতু অসম বহু জনজাতি আৰু জনগোষ্ঠীৰ মিলনভূমি। সেয়েহে বাসস্থান অনুসৰি অসমৰ জনজাতীয় লোকসকলক দুভাগত বিভক্ত কৰা হৈছে।

১) ভৈয়াম অঞ্চলৰ জনজাতি।

২) পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ জনজাতি।

ভৈয়াম অঞ্চলৰ জনজাতি :- বড়ো, মিচিং, ৰাভা, তিৱা, দেউৰী, সোণোৱাল কছাৰী, বৰ্মন, মেচ, হোজাই, গাৰো, চিংফৌ, ডিমাছা, খামতি আদিৰ দৰে হাজং সকলো ইয়াৰ খলুৱা জনজাতি। অসমৰ পাহাৰ-ভৈয়াম উভয়তে বসবাস কৰা জনজাতীয় লোকসকলে অসমক নিজৰ গৃহভূমি আৰু অধিকাংশ জনজাতি



গোষ্ঠীয়ে অসমীয়া ভাষাক বিশেষ মাধ্যমৰূপে গ্ৰহণ কৰিলেও তেওঁলোকৰ স্বকীয় ভাষা, সংস্কৃতি, আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থা, ৰীতি-নীতি, উৎসৱ-অনুষ্ঠান আৰু লোককলা শিল্পৰে অতিবাহিত কৰা জীৱন পৰিক্ৰমা অতিশয় বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ। অসমৰ বিভিন্ন জনজাতি সকলৰ মাজত হাজং জনজাতি লোক সকল উৎসৱ-পাৰ্বনৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট চহকী।

হাজং সকল অসমৰ এটি জনজাতীয় জনগোষ্ঠী। নৃতাত্ত্বিক পণ্ডিতসকলে বিভিন্ন সময়ত নৃ-দেহৰ মাপতাত্ত্বিক আৰু আৱয়িক লক্ষণ আদিৰ ওপৰত বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণাত্মক গৱেষণা কৰি কৃতিত্বৰ দাবী কৰিছে যে, বৃহৎ সংখ্যক মঙ্গোলীয় লোকৰ আদি

কৰি আছে। অসমৰ এই হাজং জনজাতি সকল স্বকীয়ভাৱে উৎসৱ-পাৰ্বনৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট চহকী। তেওঁলোকৰ ঐতিহ্যবাহী উৎসৱসমূহ হ'ল-

- ১) বাস্তু পূজা
- ২) কাতকা পূজা
- ৩) মনসা পূজা
- ৪) বাই পূজা
- ৫) চ'ৰ মাগা উৎসৱ

হাজং জনজাতীয় সমাজত বাস্তু পূজাই এক প্ৰধান ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। বহুৰেৰেকত এবাৰহে অনুষ্ঠিত কৰা এই পূজা সাধাৰণতে বহাগ মাহত অনুষ্ঠিত কৰা হয় যদিও কিছুমান অঞ্চলত মাঘ মাহতো পতা হয়।

হাজং জনসংস্কৃতিৰ ভিতৰত 'চ'ৰ মাগা' এক বিশেষ
উৎসৱ। ইয়াৰ লগত জড়িত নৃত্য-গীত সমূহ হৈছে-
'লেৱাটানা, জাখামাৰা, খুবা মাগা, ভালুকা নাচা আদি
নানান ধৰণৰ নৃত্য-গীতৰ জৰিয়তে হাজং সমাজৰ হৃদয়ৰ
আনন্দ উল্লাসবোৰ মুক্তভাৱে প্ৰকাশ পায়।

বাসস্থান আছিল চীন দেশৰ উত্তৰ-পশ্চিমত অৱস্থিত ইয়াংচিকিয়াং আৰু হোৱাংহো নদী যুগলৰ অঞ্চল সমূহ। কালক্ৰমত নানা কাৰণত জীৱনৰ তাগিদাত কৃষিভূমি কিস্মা আশ্ৰয়ৰ নিৰাপদ স্থান বিচাৰি ভিন্ন সময়ত দলত ভাগ হৈ তীব্ৰত, শ্যাম আৰু ব্ৰহ্মদেশৰ মাজেৰে গভীৰ অৰণ্য ভেদ কৰি আহি উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ অসম ভূমিত সোমাই পৰে আৰু বৰ নৈ লুইতৰ দুয়ো পাৰৰ ভৈয়াম আৰু পাৰ্বত্য অঞ্চলবোৰত থাকিবলৈ লয়। নৃতাত্ত্বিক পণ্ডিতসকলৰ এনে তথ্যৰ ওপৰতে ভিত্তি কৰি ঠাৱৰ কৰা জনজাতি সকলৰ ভিতৰত হাজং সকলো কিৰাত মঙ্গোলীয় অসম বৰ্মী ভাষাগোষ্ঠীৰ লোক বুলি চিনাক্ত কৰা হৈছে।

হাজং জনজাতি লোক সকল বৰ্তমান অসমৰ প্ৰায়বোৰ জিলাতে বিভিন্ন অঞ্চলত সিঁচৰতি হৈ বসবাস

এই পূজাৰ দেৱতাৰ ভিতৰত লী ঠাকুৰ আৰু বাৰদেওক প্ৰধান বুলি ধৰা হয়। এই পূজাৰ প্ৰধান বাস্তুদেৱতাৰ বাবে গাঁৱৰ পৰা কিছু নিলগত সুকীয়া স্থানত থাপনা পতা হয়। এই পূজাৰ পৰম্পৰা অনুসৰি পবিত্ৰ থাপনাত বাৰ গচ চাকি, বাৰ যোৰ তামোল পানৰ সৈতে শৰাই দি এই পূজাৰ মূল দেৱতাক প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। তদুপৰি কিছুমান অঞ্চলত সৰুকৈ জুপুৰি এটা নিৰ্মাণ কৰি তাত দেৱতাৰ প্ৰতিকৃতি হিচাপে মাটিৰে সৰু সৰু হাতী আৰু ঘোঁৰাৰ মূৰ্তি সাজি থাপনাত স্থাপন কৰা হয়। এই হাতী আৰু ঘোঁৰাৰ মূৰ্তিক তেওঁলোকে কামৰূপ জিলাৰ হাজোৰ হয়গ্ৰীৱ মন্দিৰৰ চিহ্ন বুলি বিশ্বাস কৰে। এই উৎসৱৰ মাজতেই এক উখল-মাখল পৰিৱেশে বিৰাজ কৰা দেখা যায়। এনেধৰণে হাজং সমাজে ৰাজহুৱা ভাৱে কেতবোৰ ৰীতি-নীতিৰ মাধ্যমেৰে বাস্তু পূজাক এক পৰম্পৰাগত উৎসৱ হিচাপে পালন কৰি আহিছে।

হাজং জনসমাজত প্ৰচলিত উৎসৱ-পাৰ্বন সমূহৰ ভিতৰত কাতকা পূজা অন্যতম। এই পূজাৰ মূল দেৱতা হ'ল কাৰ্তিক দেৱতা। এই পূজা মহিলাসকলৰ পূজা। মহিলা সকলে নিজৰ কামনা-বাসনাৰ পূৰণৰ বাবে এই পূজা পালন কৰে, লগতে গাঁৱৰ মহিলা সকলে পৰম্পৰা অনুসৰি ওৰে নিশা নৃত্য-গীত কৰি এক মধুৰ ৰজনী উৎযাপন কৰে।

নৃত্য-গীতত তেওঁলোকৰ নিজা পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ আৰু আ-অলংকাৰ পৰিধান কৰে। সাধাৰণতে এই উৎসৱ কাতি মাহৰ শেষৰ দিনা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

হাজং জনজাতীয় সমাজত মনসা পূজাই বিশেষ তাৎপৰ্য বহন কৰি আহিছে। সৰ্পৰ দেৱী মনসা, পদ্মা বা বিষহৰী আৰ্য হিন্দুৰ পূজা বুলি ধৰা হয় যদিও এই পূজা হাজং জনসমাজত অতীতৰ পৰাই চলি আহিছে। মনসা পূজাক হাজংসকলে 'পদ্মা-পূজা' আৰু 'কানী দেও পূজা' বুলি দুটি নামত পূজা অৰ্চনা কৰে। এই পূজা শাওন মাহৰ শেষৰ দিনা পালন কৰা হয়। মনসা পূজাত হাঁহ, পাৰ আৰু পঠা ছাগলী উৰ্চগা কৰে। মনসা পূজাৰ বিশেষ পৰম্পৰা অনুসৰি পূজাৰ থাপনা পতা হয়। আৰু এই পূজাৰ থলীত ভক্তি প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পাছতেই মনসাদেৱীৰ পূজাৰ গীত গাব পৰা শিল্পীৰ দলক আমন্ত্ৰণ কৰি অনা হয়। এই শিল্পী দলৰ গীত উপভোগ কৰিবৰ বাবে প্ৰতিৱেশীয়ে ভিৰ কৰে। পূজাৰ নীতি নিয়মৰ অন্তত তেওঁলোকে এসাঁজ তৃপ্তিৰে ভোজন কৰে। এনেদৰে ৰীতি-নীতিৰ আধাৰত উলহ-মালহেৰে হাজং জনজাতীয় সমাজত মনসা পূজাৰ উৎযাপন কৰে।

হাজং জনসংস্কৃতিৰ ভিতৰত 'চ'ৰ মাগা' এক বিশেষ উৎসৱ। ইয়াৰ লগত জড়িত নৃত্য-গীত সমূহ হৈছে- 'লেৱাটানা, জাখামাৰা, থুবা মাগা, ভালুকা নাচা আদি নানান ধৰণৰ নৃত্য-গীতৰ জৰিয়তে হাজং সমাজৰ হৃদয়ৰ আনন্দ উল্লাসবোৰ মুক্তভাৱে প্ৰকাশ পায়। এই উৎসৱ শৰৎ কালৰ দীপাৱলীৰ আঁউসীৰ নিশা বা তাৰ দুদিন মান আগৰ পৰা আৰম্ভ হয়। নিশা গাঁৱৰ ডেকাসকলে নানান সাজেৰে বাদ্য-যন্ত্ৰ লৈ গাঁৱে-গাঁৱে নৃত্য-গীত পৰিৱেশন কৰি ঘূৰি ফুৰে। আঁউসীৰ একাৰত মাগি ফুৰা বাবে 'আন্ধাৰি মাগা' বুলিও কোৱা হয়। এনেকৈ চ'ৰ মাগি ফুৰাৰ সময়ত গৃহস্থই

তেওঁলোকক ধান, চাউল নাইবা টকাৰে মাননি দি বিদায় দিয়ে। পিছত সেই ধনেৰে তেওঁলোকে সৰে মিলি ভোজ ভাত খায়। নাইবা কীৰ্তনৰ ব্যৱস্থা কৰি ধৰ্মীয় কামত খৰচ কৰে।

মন কৰিবলগীয়া যে, হাজং জনজাতিসকলৰ নিজা পৰম্পৰাগত উৎসৱ-পাৰ্বন সমূহ পালন কৰাৰ লগতে অসমৰ নানা জাতি, উপজাতি ভিন্ন জনগোষ্ঠী তথা বিভিন্ন ধৰ্মীয় সম্প্ৰদায় লোকৰ একক পৰিচয় বহন কৰা বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ বাপতি সাহোন বহাগ বিহুৰ অন্যতম প্ৰধান উৎসৱ হিচাপে সামূহিক ৰীতি-নীতিৰ আধাৰত উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰে। বহাগ বিহুত হুচৰি গাবলৈ যাওঁতে হাজং জনজাতীয় ডেকা-গাভৰুৱে তেওঁলোকৰ বৰ্ণাঢ্য নিজা পৰম্পৰাগত সাজপাৰ পৰিধান কৰে। পুৰুষসকলে পিন্ধনত 'ভেৰা-নিংটি, (চুটি চুৰীয়া), গাত বুকচালি (চোলা) আৰু গামছা (গামোছা) বা ফুলী কাণপেছ অৰ্থাৎ মাফলাৰ। আনহাতে মহিলাসকলে সানমিহলি ৰঙৰ 'ৰাঙা পাটনি' আৰু আগন পৰিধান কৰাৰ লগতে আ-অলংকাৰ পিন্ধি নৃত্য-গীতৰ মাজেৰে অসমৰ অসমীয়া ৰঙালী বিহুৰ অধিক ৰঙীণ কৰি তোলে। তদুপৰি কাতি বিহুৰ গধূলি পৰত তুলসী তলত বস্তি জ্বলাই প্ৰাৰ্থনা কৰি হন্দা গুৰি (সান্দহ) খোৱাৰ এক পৰম্পৰা আছে। লগতে গোটেই কাতি মাহটোত তুলসীৰ কাষত আকাশ বস্তি জ্বলাই লখিমীৰ আগমনৰ পূৰ্বাভাস জগতক জনাই দিয়ে।

তদুপৰি হাজং সমাজত পুহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা ভোগালী বিহু উদ্‌যাপন কৰে। নৈ পাৰত জুপুৰী সাজি ভোজ ভাত খাই ওৰে নিশা আনন্দ উল্লাসে কটায়। পুৱা স্নান কৰাৰ পাছতহে পিঠা-পনা বনাই মাঘৰ বিহু ভোগালীক আদৰণি জনায়। এইদৰেই হাজং জনজাতীয় সমাজে অসমীয়াৰ প্ৰাণৰ তিনিটি বিহুকেই উৎসৱৰ বৰ মজিয়াত আসন দি তেওঁলোকৰ কলা-কৃষ্টিৰে অসমীয়া জাতিৰ জাতীয় উৎসৱক অধিক চহকী কৰি তুলিছে।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সমাজতত্ত্ব বিভাগ
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

সাম্প্ৰতিক কালৰ এবোজা চিন্তা

মিল্টন বুঢ়াগোঁহাই

চক্ৰেটিচে কৈছিল যে 'যি মানুহে চকু থাকিও নেদেখাৰ ভাওঁ যোৰে সেই মানুহ নিজৰ মনৰ জগততে অন্ধ তথা দৃষ্টিহীন'। ঠিক তেওঁ কোৱাৰ দৰেই বৰ্তমান আমাৰ অসমীয়া সমাজ ব্যৱস্থাতো ব্যক্তিকেদ্ৰীক তথা স্বাৰ্থলোভী, সুবিধাবাদী মানুহৰ ভিৰ হ'বলৈ ধৰিছে যিয়ে মানুহক চকুৰ আগতে ঘটি থকা প্ৰকৃতাৰ্থত সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰা সমস্যাবোৰো দেখিও নেদেখাৰ ভাও যোৰাইছে। মানুহবোৰে লাহে লাহে প্ৰগতিশীল চিন্তা কৰিবলৈ পাহৰি পেলাইছে। তাৰ লাভ হৈছে এচাম স্বাৰ্থলোভী মানুহৰ যিয়ে কেৱল সমাজত শোষণৰ এক বীজ ৰোপণ কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিছে আৰু সফলো হৈছে।

ব্যস্ততাপূৰ্ণ সমাজখনত মানুহে মানুহৰ কথা চিন্তা কৰিবলৈ একেবাৰে পাহৰি পেলাইছে। দুখ গুণ বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰাকৈ এচামে কেৱল আনৰ সমালোচনাত ব্ৰতী হ'বলৈ লৈছে যাৰ ফলত বহুতো মানুহে মানসিক ভাৱে ভাগি পৰিছে আৰু তাৰ পৰিপেক্ষিতত বহুতো মানুহে অৱশেষত চৰম পন্থা হাতত লবলৈ বাধ্য হৈ পৰিছে।

এইবোৰ সম্ভৱ হোৱাৰো বহুতো কাৰণ নথকা নহয় অসমীয়া সমাজ জীৱনত মানুহে লাহে লাহে পুথিগত অধ্যয়নৰ পৰা বহু দূৰ আঁতৰি গৈছে। চৰকাৰে সমাজত যি হিতাধিকাৰীৰ সৃষ্টি কৰিছে তাৰ সোৱাদ লৈ সৰহ সংখ্যক মানুহে আনৰ সমালোচনাত ব্ৰতী হৈ পৰিছে। যিয়ে এচাম ক্ষমতা পিপাসু লোকৰ পথ মসৃণ কৰি তুলিছে। বৰ্তমান সময়ত আটাইতকৈ ডাঙৰ

সমস্যাটোৱে হৈছে মানুহক মানুহে বিচাৰ কৰি ভাল বেয়া চিন্তা নকৰাকৈ বেলেগে কোৱা কথাত সন্মতি দিয়াতো। একবিংশ শতিকাৰ এই সময়চোৱাত মানুহে বহুতো কথাই খুব সহজতে জানিব পৰা আহিলাবিধেই হৈছে চচিয়েল মিডিয়া। কিন্তু এইখিনিতে আমি চাব লাগিব তাৰ সঠিক ব্যৱহাৰ কিমান শতাংশ মানুহে কৰিছে। আমি বিচাৰ কৰি চালে দেখিম চচিয়েল মিডিয়াৰ সঠিক ব্যৱহাৰ কৰা লোক নিচেই নগণ্য। বৰ্তমান সময়ত চচিয়েল মিডিয়াক এচাম কাপুৰুষে মিছা আৰু ঘৃণাৰ বাৰ্তা পঠিওৱা আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছে।

অসমীয়া সমাজ ব্যৱস্থাত কোনো দিনেই প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰা কিছুমান ঘৃণনীয় কথাই লাহে লাহে ঠাই পাবলৈ লৈছে যাৰ জৰিয়তে চ্যুকাফা আৰু শংকৰ আজানৰ যি দেশ আছিল সেয়া লাহে লাহে ফাট মেলিবলৈ লৈছে।

হিতাধিকাৰীৰ সৃষ্টিয়ে কেৱল মাত্ৰ মানুহক এলেক্সা কৰাই নহয় বৰঞ্চ মানুহক দায়িত্ববোধৰ পৰা আঁতৰোৱাৰ লগতে কৰ্মসংস্কৃতিৰ পৰা বহু দূৰলৈ ঠেলি পঠাইছে। যাৰ বাবে আমাৰ সমাজৰ সৰহ সংখ্যক মানুহে মূল সমস্যাবোৰৰ পৰা নিজকে আঁতৰাই সমাধানৰ পথ বাচি উলিওৱাতকৈ আনকে দোষ দি হাত হৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিছে।

সমাজৰ আন সমস্যাৰ লগতে বৰ্তমান সময়ত আমাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ সমস্যাকপে দেখা দিছে নিবনুৱা সমস্যাই। চৰকাৰৰ বিফল নীতি বিমুদ্ৰাকৰণে দেশৰ অৰ্থনীতিত মাধমাৰ

দিয়াৰ সময়তে আন এটা বিফল নীতি জি এচ টি ৰ প্ৰয়োগে দেশৰ সৰু সৰু ব্যৱসায়ীবোৰক একেবাৰে মৃত্যু মুখলৈ ঠেলি পঠাইছে। এইবোৰ সমস্যা সমাধান নহওঁতেই ক'ৰণা মহামাৰীয়ে দেশৰ অৰ্থনীতিৰ ৰাজহাডুডাল ভাঙি পেলাইছে।

মানুহে মূৰ দাঙি উঠিব পৰাকৈ কোনো ধৰণৰ নীতি চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰা দেখা নাই। যাৰ ফলত আজি ভাৰতৰ মুঠ ঘৰুৱা আয় (GDP) পৃথিৱীৰ ভিতৰত ১২২ নম্বৰ স্থানত-৭.৩ লে অৱনমিত হৈছে আৰু দাঁতি কাষৰীয়া দেশ বাংলাদেশৰ ৬.৪% ১ ৩৭ নম্বৰ স্থানেৰে উন্নীত হৈছে।

ৰাজ্যসভাত বিৰোধী সাংসদৰ প্ৰশ্নত কেন্দ্ৰীয় গৃহ ৰাজ্য মন্ত্ৰী নিত্যানন্দ ৰায়ৰ এক তথ্য অনুসৰি দেশত কৰ্মহীনতা আৰু অৰ্থ সংকটত ভুগি যোৱা তিনিবছৰত প্ৰায় ২৫ হাজাৰ মানুহে আত্ম হত্যাৰ পথ বাচি লৈছে। এইখিনিতে দৰকাৰ হয় চৰকাৰ সুক্ষ্ম পৰ্যালোচনাৰে সৰু সৰু ব্যৱসায়ীসকলৰ লগতে দেশৰ যুৱপ্ৰজন্মক স্বাৱলম্বী কৰি গঢ়ি তুলিব পৰাকৈ কিছুমান নীতি। লগতে চৰকাৰী চাকৰী সমূহ সঠিকভাৱে প্ৰদান কৰি অনিয়ম যাতে নহয় তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰখাতো। ৰাজ্যত সংঘটিত চৰকাৰী চাকৰীৰ ব্যাপক দুৰ্নীতিয়ে যুৱপ্ৰজন্মৰ মাজত হতাশাৰ সৃষ্টি কৰিছে।

আমাৰ যুৱপ্ৰজন্মসকলে কেৱল চৰকাৰী চাকৰীৰ পাছত যাতে দৌৰি সময় অপচয় নকৰি নিজে স্বাৱলম্বী হোৱাকৈ ব্যৱসায়ত মনোনিৱেশ কৰে তাৰ বাবে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগিব। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন চৰকাৰৰ কিছু শিথিল নীতি আৰু স্বাৱলম্বী হোৱাৰ উচ্চ প্ৰশিক্ষণ।

অসমখন সমস্যাৰে ভৰপূৰ তাৰ ভিতৰত অন্যতম সমস্যাতো হ'ল জাতীয় সংগঠনৰ ভিৰ। ভাষাটো ক্ৰমান্বয়ে হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। ইয়াৰ মূল কাৰণ ভাষাটোৰ প্ৰতি আমাৰ চৰম অনিহা, বিশেষকৈ যুৱ প্ৰজন্মৰ। ভাষা হৈছে এটা জাতিৰ ৰাজহাডু আৰু সেই ৰাজহাডুডাল তেতিয়াহে বেলেগে বেঁকা কৰিব পাৰে যেতিয়া আমি নিজেই সুবিধা দিওঁ।

আমি আমাৰ বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠী তথা বাৰে ৰহণীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতিৰে ইমান এটা চহকী জাতিক ধ্বংস হ'বলৈ দিয়া

অনুচিত। 'চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী' এই মোৰ চিৰ চেনেহৰ অসমীয়া ভাষাটো যেন হঠাৎ বিলুপ্ত হোৱাৰ পথত। কেতিয়াবা অনুভৱ হয় সময়ৰ সোঁতত আমি সকলোৱে যেন পাহৰি গৈছো আমাৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ মূল চাবি-কাঠী।

আজি কালি বাক্যাশাৰীৰ মাজত যদি আপুনি ১০টা শব্দৰ ভিতৰত ৮টা ইংৰাজী শব্দ কব নোৱাৰে তেনেহ'লে আপুনি দেখিব সেই তথাকথিত চহৰীয়া ভদ্ৰলোক সকলৰ লগত কথা পতাৰ যোগ্যতা আপুনি হেৰুৱাই পেলাইছে। আকৌ মেল-মিটিঙৰ মাজত দুটামান বিখ্যাত বিখ্যাত ইংৰাজী বাক্য নকলেচোন আমিহে হাত চাপৰি নবজাও। আৰু দুটামান কথা আপোনালোকে প্ৰত্যক্ষ কৰিলে দেখিবলৈ পাব (মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰ পৰা কৈছো) চহৰ অঞ্চলৰ ৮০ শতাংশ লৰা-ছোৱালীয়ে কিন্তু অসমীয়া ভালকৈ লিখা পঢ়াৰ বাদেই কবও নাজানে, তথাপিও কিন্তু মাক দেউতাকে এটা কথাই গোঁৰবেৰে কয় আমাৰ ল'ৰাই ইংৰাজীত কথা পাতিহে ভাল পায় অসমীয়া ভাষা একেবাৰে নাজানেই।

এনেকোৱা বহুবোৰ প্ৰশ্নই মনত খুন্দিয়াই থাকে। কেতিয়াবা ভয় লাগে নিজৰ ভাষাটো যদি হেৰাই যায় আমাৰ শৰীৰৰ ৰাজহাডুডাল ভঙা আৰু ভাষাটো হেৰুৱাৰ মাজত বৰ বিশেষ পাৰ্থক্য একো নাথাকিব বুলি মই ভাবো। আমি বোৰ সজাগ কেতিয়া হ'ম? সকলো কথাই জানো। নিজৰ দোষটো নাচাই নিজক বচাবলৈ চৰকাৰলৈ ঠেলি দিয়াটো বা আনলৈ ঠেলি দিয়াটো কিমান যুক্তিসংগত সেইটো নিজেই অনুভৱ কৰি চাব। আমাৰ জানো কৰণীয় নাই নিজৰ পৰিচয়টোক লৈ কাইলৈ যদি আমাৰ ভাষাটোৱে হেৰাই যায় আমি বিশ্বৰ দৰবাৰত নিজকে কি বুলি পৰিচয় দিম? এইবোৰ কথা যদি এতিয়াই চিন্তা কৰা নহয় পিছত চিন্তা কৰি কিন্তু একো লাভ নাই।

আমি প্ৰত্যেকেই নিজে কৰা ভুল বোৰ মানি লৈ শুধৰাবলৈ যত্নপৰ হ'ব লাগিব নহ'লে অচিৰেই পৃথিৱীৰ মানচিত্ৰত যে অসমীয়া নামেৰে জাতি এটা আছিল সেই কথা পাহৰিবলৈ মানুহৰ বৰ বেছি সময় নালাগিব।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

অসমৰ গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যবিজ্ঞানৰ শিক্ষাঃ এক অৱলোকন

ৰণজুন বৰুৱা

“Library is a place of healing for the souls”

by Rameses II - Egyptian king

আৰম্ভণী :

প্ৰথম ভাৰতবৰ্ষত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ কাৰিকৰী শিক্ষা আৰম্ভ হয় ১৯১১ চনত বৰোদাৰ কেন্দ্ৰীয় পুথিভঁৰালত আৰু উদ্যোক্তা আছিল W.A. Borden। তাৰপিছত ১৯১৫ চনত A.D. Dickinson ৰ অধীনত পাঞ্জাব বিশ্ববিদ্যালয়ে এই শিক্ষা আৰম্ভ কৰে। শেৱালী ৰাম মিত্ৰ ৰঙ্গনাথনক ভাৰতবৰ্ষৰ গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ পিতৃ বুলি আখ্যা দিয়া হয় তেখেতৰ বহুমূলীয়া গ্ৰন্থৰাজি আৰু অৱদানৰ বাবে।

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় :- উত্তৰ পূব ভাৰতৰ অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত ১৯৬৬ চনত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ স্নাতক শ্ৰেণীৰ শুভাৰম্ভ হয় আৰু সেই বৰ্ষৰে জুলাই মাহৰ পৰা ২৫ জন ছাত্ৰৰে শ্ৰেণী সমূহ আৰম্ভ হয়। এই বিভাগটো খোলাৰ গুৰু দায়িত্ব বহন কৰিছিল সেই সময়ৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সুযোগ্য গ্ৰন্থাগাৰিক শ্ৰীযুত যোগেশ্বৰ শৰ্মাদেৱে। তেখেতে দিল্লী

বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ (Mlib) ডিগ্ৰী লৈছিল। সেই সময়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় উপাচাৰ্য আছিল ড° মথুৰা নাথ গোস্বামী। তেখেতে আনুষ্ঠানিক ভাৱে এই বিভাগটি মুকলি কৰে। ১৯৭৯ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় অধীনত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণী খোলা হয়। প্ৰথমে দুবছৰীয়া Blib আৰু Mlib ডিগ্ৰী দিয়া হৈছিল, কিন্তু ২০০৭ চনৰ পৰা চাৰিটা বান্ধাবিকৰ পাঠ্যক্ৰম হৈছে। বৰ্তমান “গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্য বিজ্ঞান” তথ্য প্ৰযুক্তি বিজ্ঞানলৈ উত্তৰণ হৈছে। তথ্যৰ বিস্ফোৰণে (Information Explosion) গ্ৰন্থাগাৰৰ পুৰণি ধাৰণা সলনি কৰি দিছে। বিভিন্ন Library Software ৰ সহায়ত তথ্য সমৃদ্ধ জ্ঞানৰাজিৰ সংগ্ৰহ সংৰক্ষণ আৰু বিতৰণত সহজ লভ্য হৈ পৰিছে।

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় : ২০০৫ চনৰ জানুৱাৰী মাহত উজনি

অসমৰ আগশাৰীৰ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যবিজ্ঞান বিভাগটি খোলা হয়। এই বিভাগ খোলাৰ গুৰু দায়িত্ব বহন কৰে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মুখ্য গ্ৰন্থাগাৰিক ড° উৎপল দাসে। এই বিভাগটিক চমুকৈ CLISS (Centre for Library & Information Science Studies) বুলি কোৱা হয়। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ অন্যতম আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এই বিভাগে যথেষ্ট সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে আৰু স্ব-নিয়োজনৰ বাট প্ৰশস্ত কৰিছে। ইয়াৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক তথ্য প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন বিষয়সমূহৰ ওপৰত কাৰিকৰী শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয়।

অসম বিশ্ববিদ্যালয় : অসম বিশ্ববিদ্যালয়, শিলচৰত ২০০৯ চনত School of Information নামাকৰণেৰে গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যবিজ্ঞান বিভাগটি সংযোজন কৰা হয়। ইয়াত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰা হয়। তাৰোপৰি ইয়াত গৱেষণা কৰাৰ সুবিধা আছে। যথেষ্ট উচ্চমানৰ শিক্ষা আৰু গৱেষণাৰ পৰিসৰৰ এই বিশ্ববিদ্যালয়ে অসমৰ শিক্ষা জগতৰ নাম বিশ্বদৰবাৰত জিলিকাই ৰাখিছে।

অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয় : অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয় খন স্থাপিত হৈছিল ২০১৩ চনত, যোৰহাটত। এই ৰাজ্যিক বিশ্ববিদ্যালয়খনৰ আসনসমূহ মহিলাৰ বাবে সংৰক্ষিত আৰু ইয়াত আৰম্ভণিৰে পৰা গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যবিজ্ঞানৰ উচ্চশিক্ষা প্ৰদান কৰি অহা হৈছে। ইয়াত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ মুঠ চাৰিটা বাণ্যমিকৰ বিষয় সম্বলিত স্নাতকোত্তৰ (MLISC) ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰা হয়।

মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ শিক্ষা :

ইন্দিৰা গান্ধী মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় : সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে ইন্দিৰাগান্ধী মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ে বিভিন্ন বিষয়ৰ ডিগ্ৰী/চাৰ্টিফিকেট পাঠ্যক্ৰম আগবঢ়াই আহিছে, তাৰ ভিতৰত ১৯৮৬ চনতে আৰম্ভ কৰা গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যবিজ্ঞান বিভাগটি যথেষ্ট গুৰুত্বপূৰ্ণ। ইয়াত

এবছৰীয়া স্নাতক ডিগ্ৰী (BLISC) সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী (MLISC) এবছৰীয়া পাঠ্যক্ৰমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। এই বিষয়ত পঢ়িবলৈ প্ৰাৰ্থীজন যিকোনো বিভাগত (কলা, বাণিজ্য, বিজ্ঞান, কাৰিকৰী বিষয়) স্নাতক ডিগ্ৰীধাৰী হ'ব লাগিব। আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ পৰা দূৰত থকা ব্যক্তিসকলে মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা যথেষ্ট উপকৃত হয়। কৰ্মসংস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্যবিজ্ঞান এটি বাটকটীয়া বিষয় হিচাবে চিহ্নিত হৈ আহিছে।

কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়:

অসমত পোন প্ৰথমবাৰৰ কাৰনে ২০০৫ চনত কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়খন আৰম্ভ হয় যদিও বহু বছৰৰ পিছত জানুৱাৰী ২০১৬ চনত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ এবছৰীয়া ডিপ্লমা পাঠ্যক্ৰম শুভাৰম্ভ কৰা হয়। তাৰোপৰি চাৰ্টিফিকেটৰ বিষয়ও উপলব্ধ হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা অৰ্থনৈতিকভাৱে পিচপৰা অথবা বিভিন্ন কৰ্মৰাজিৰ ব্যস্ততাপূৰ্ণ ব্যক্তিয়ে সুন্দৰ সুবিধা লৈ গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ জ্ঞানৰাজিৰে আগবাঢ়ি গৈছে। বৰ্তমান অসমৰ প্ৰায়বোৰ মহাবিদ্যালয়তে কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শাখা কেন্দ্ৰসমূহ আছে। এই কেন্দ্ৰসমূহৰ পৰা আমাৰ থলুৱা ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বিশেষভাৱে উপকৃত হৈছে।

নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিত পুথিভঁৰালক যথেষ্ট গুৰুত্ব দিয়া হৈছে। সকলো স্তৰৰ শিক্ষাৰ্থীয়ে যাতে পঢ়াৰ পৰিৱেশ পায়, পঠন অভ্যাস বিকশিত হয় আৰু মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন হয়, নিজকে একোজন সৰ্বাংগ সুন্দৰ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী কৰিবলৈ সক্ষম হয় তাৰ প্ৰতি গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে। মইও এই লেখাটিৰ জড়িয়তে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু তথ্য বিজ্ঞান বিষয়ৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি কৰ্ম সংস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰখন আগবাঢ়ি যাবলৈ আশা কৰিলো।

গ্ৰন্থাগাৰিকা, লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।



শিশুৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশত এগৰাকী মাতৃৰ অৱদান

ৰশ্মিৰেখা বৰগোহাঁই



নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্টে কৈছিল-
“মোক এগৰাকী শিক্ষিত মাতৃ দিয়া
মই তোমালোকক এটা জাতি উপহাৰ দিম”

জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়েও এগৰাকী মাতৃক ‘ঘৰ’ নামৰ শিশুৰ প্ৰথম পঢ়াশালিখনত প্ৰথম গৰাকী শিক্ষয়িত্ৰী হিচাবে আখ্যা দিছিল। সৃষ্টিৰ পাতনিৰে পৰা শিশু বা সন্তানৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিত এগৰাকী মাতৃৰ ভূমিকা অসীম। জন্ম লগ্নেৰে পৰা মাতৃৰ লগত নিবিড় সান্নিধ্যত অতিবাহিত কৰাৰ ফলত মাতৃৰ প্ৰতিটো কথাৰে সন্তানে অনুসৰণ কৰিবলৈ লয়। গতিকে সন্তানৰ শাৰীৰিক, মানসিক, চাৰিত্ৰিক ইত্যাদি সকলো ক্ষেত্ৰতে সুস্থভাৱে বিকাশ সাধন কৰিবৰ বাবে মাতৃসকল প্ৰতি খোজতে সচেতন হোৱাতো প্ৰয়োজন।

আজিৰ শিশু কাইলৈৰ দেশৰ নাগৰিক। দেশৰ ভৱিষ্যত আজিৰ শিশুসকলৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। ঘৰখন হ’ল শিক্ষাৰ কঠিয়াতলি, শিশুৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশত ঘৰখনৰ প্ৰভাৱ অপৰিসীম। এটি শিশুৰ শৈশৱ কালছোৱাতে শাৰীৰিক, মানসিক আৰু চাৰিত্ৰিক বিকাশ সাধন হয়। গতিকে শিশুটিক এক সংস্কাৰপূৰ্ণ, নৈতিক গুণসম্পন্ন তথা শিক্ষিত কৰি তুলিবলৈ মাতৃগৰাকীৰ লগতে ঘৰখনৰ সকলোৱে

সচেতন হোৱাতো অত্যন্তই প্ৰয়োজন। শিশুটিক সুন্দৰ মনৰ অধিকাৰী, সু-চৰিত্ৰবান কৰি তুলিবলৈ এটা সুন্দৰ পৰিৱেশৰ যোগান ধৰিব লাগিব। এইক্ষেত্ৰত মাতৃগৰাকী হ'ব লাগিব পথ প্ৰদৰ্শক। বহুক্ষেত্ৰত মাতৃগৰাকীয়ে বহুতো ত্যাগ স্বীকাৰ কৰিবলৈ সাজু থাকিব লাগিব। লবলগীয়া সাৱধানতাবোৰৰ বিষয়ে সজাগ থাকিব লাগিব। পিতৃ-মাতৃৰ কৰ্মক সন্তানে অনুকৰণ কৰে। জন্মতে কোনো শিশুৱেই একো শিকি নাই। শিকাই পৰিবেশে, মূলতঃ ঘৰখনে। আনুষ্ঠানিক শিক্ষা বহুত পলমকৈহে শিশুৱে আহৰণ কৰে। যিহেতু ঘৰখনেই হ'ল প্ৰথম পঢ়াশালী। গতিকে এটি শিশুৰ চাৰিত্ৰিক বিকাশৰ বাবে প্ৰতিজন পিতৃ-মাতৃ সজাগ হোৱাতো প্ৰয়োজন।

স্বাস্থ্যই পৰম ধন। সন্তানক সুস্বাস্থ্যবান কৰি গঢ়ি তোলাৰ দায়িত্ব প্ৰাকৃতিকভাৱে মাতৃৰ ওপৰতে ন্যস্ত কৰা হৈছে। গতিকে পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা সুযম আহাৰ গ্ৰহণ, আহাৰ গ্ৰহণৰ নিয়মানুবৰ্ত্তিতা, ইত্যাদিৰ বিষয়ে সজাগতাৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰাতো মাতৃৰ কৰ্তব্য। মাতৃসকল সদায় সন্তানৰ সুস্বাস্থ্যৰ প্ৰতি যত্নপৰ হ'ব লাগে।

নিয়মানুবৰ্ত্তিতা সফল জীৱনৰ বাবে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান। নিয়মানুবৰ্ত্তিতাই শিশুসকলৰ মানসিক, নৈতিক, বৌদ্ধিক আৰু আধ্যাত্মিক দিশসমূহৰ বিকাশ সাধন কৰে। সময়মতে খোৱা, সময়মতে শোৱা, ইত্যাদি অভ্যাসবোৰে শিশুৰ মনত শৃংখলাবোধ জগাই তোলে। গতিকে পিতৃ-মাতৃয়ে এই শৃংখলাবোধ নিজৰ জীৱনধাৰণত প্ৰতিফলিত কৰিলেহে সন্তানে তাক অনুকৰণ কৰিব। 'উপদেশতকৈ আৰ্হি শ্ৰেষ্ঠ' বুলি এয়াৰ কথা আছে। সেইবাবে পিতৃ-মাতৃয়েও নিজৰ জীৱনত নিয়মানুবৰ্ত্তিতা বজাই ৰখাতো নিতান্তই প্ৰয়োজন।

শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনত পিতৃ-মাতৃয়েই একমাত্ৰ দায়বদ্ধ। নিজৰ আদৰ্শেৰে শিশুটিক চৰিত্ৰবান কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ পিতৃ-মাতৃ যত্নবান হ'ব লাগিব। ইয়াৰ বাবে

তেওঁলোকৰ ত্যাগ, স্বার্থপৰশূণ্যতা, মানৱতাৰ মূল্যবোধ, জেষ্ঠজনৰ প্ৰতি সন্মান, দুখীয়াৰ প্ৰতি সহৃদয়তা, বিপদত পৰা জনক সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা ইত্যাদি ক্ষেত্ৰত পিতৃ-মাতৃৰ আচৰণে সন্তানৰ হৃদয়তো তেনে ভাৱে জাগ্ৰত কৰিব।

শিশুক দেশৰ সু-নাগৰিক হ'বৰ বাবে সদায় উৎসাহিত কৰাতো প্ৰয়োজন। কেৱল বৌদ্ধিক বিকাশ হ'লেই নহ'ব, সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হোৱা, সৃষ্টি শীল কৰ্মৰ জড়িয়তে সমাজলৈ অৱদান আগবঢ়োৱা, সুস্থ জলবায়ু আৰু প্ৰদূষণমুক্ত বাতাবৰণ গঢ়ি তোলাৰ বাবে সজাগ কৰি তোলা, ইত্যাদি ক্ষেত্ৰতো শিশুটিক সচেতন কৰি তোলাতো পিতৃ-মাতৃৰ কৰ্তব্য।

ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতি অবিহনে এখন সমাজ গঢ়িব নোৱাৰে। ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত কিছুমান বিষয় আনুষ্ঠানিক শিক্ষাই সামৰি নলয়। এইক্ষেত্ৰত পিতৃ-মাতৃ তথা পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ সহযোগিতাৰ প্ৰয়োজন। গতিকে নিজৰ দেশ তথা জাতিটোৰ প্ৰতি আনুগত্য প্ৰদৰ্শন কৰি, জাতীয় ঐতিহ্য বজাই ৰাখিবলৈ নিজৰ ভাষা, সংস্কৃতি, ৰীতি-নীতি, পৰম্পৰাক সন্মান সহকাৰে অনুসৰণ কৰি যাবলৈ পিতৃ-মাতৃয়ে উৎসাহিত কৰিব লাগিব।

সাম্প্ৰতিক কালত বৈদ্যুতনিক মাধ্যম শিশুৰ মানসিক বিকাশৰ এটা প্ৰধান অন্তৰায় হৈ পৰিছে। এই মাধ্যমে শিশুৰ চাৰিত্ৰিক, মানসিক, শাৰীৰিক বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত ঋণাত্মক প্ৰভাৱ পেলাইছে। ই পিতৃ-মাতৃ তথা সমাজৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বানৰূপে থিয় দিছে। গতিকে সঠিক চিন্তাৰে, পিতৃ-মাতৃৰ যৌথ প্ৰচেষ্টাৰে শিশুৰ ওপৰত বৈদ্যুতনিক মাধ্যমে পেলোৱা বিকল্প প্ৰভাৱ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব লাগিব।

গতিকে, দেশৰ বুনিয়াদ, ভৱিষ্যতৰ নাগৰিক শিশু সকলক সামাজিক, আধ্যাত্মিক, নৈতিক গুণেৰে মহিয়ান কৰি দেশৰ সম্পদৰূপে গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতি গৰাকী মাতৃ সজাগ হোৱাতো প্ৰয়োজন, তেতিয়াহে আমি সকলোৱে এখন সুস্থ, সবল সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰিম।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

A PAGE FROM A TEACHER'S DIARY

Dr. Harini Patowary Das



The journey to Borhat College in Charaideo district, Assam with the Kabaddi teams of our college will always be a memorable one for me. It was an unprecedented decision on my part to have agreed to supervise and travel with the girls' team of our college to take part in the Inter-College Kabaddi championship held under Dibrugarh University from 8th to 9th December 2021. At first, I was a little apprehensive of taking this responsibility for I had no earlier experience of accompanying students on outdoor trips and more so because I am not much of a sports person. However, I changed my mind and consented at the last moment impressed by the relentless spirit and desire of the girls who had practised on their own without any proper coaching and wanted to participate along with the Boys' team.

The teams had been directed to reach the venue by the evening of 7th December for registration but the official formalities of submitting academic details of the participants and NOC from their parents could not be completed till afternoon. Everything was being supervised by my colleague Mr. Deepjan Gohain from the Department of Business Statistics who is also the Teacher-in-Charge of outdoor games. As such, it was decided to start our journey towards the venue with the two teams in the early morning of 8th December and reach Borhat on time for registration on the inaugural day of the competition. We started early, at around 5am as we needed to reach the venue by 10 am for registration. The two teams travelled in the bus that had been hired for them, while I travelled by Deepjan's car along with three other students. The weather was not foggy as anticipated of a December morning and

the road clear, so we reached Dibrugarh a bit earlier than the expected time. It was from this point that a little twist in the journey occurred as a result of our full confidence in Artificial Intelligence, in this case the Google Map which helps us in navigating through new places. These Apps have no doubt made our lives much easier than before, but they ought not to be trusted completely all the time. A timely suggestion that day at least from the roadside tea stall owner who gladly refreshed us with hot cups of tea and biscuits in front of Sukapha Samannay kshetra, near Bogibeel Bridge would have helped not only in reaching at time but also saved us from the confusion and anxiety that was caused by our reliance on the “Google Baba” for the route from Dibrugarh to Borhat. In spite of the presence of a much shorter route, we took the longer one through Moran at a time when we were already running out of time. Deepjan with his adept driving skill was trying his best to reach on time but his car was behaving strangely that day. He did try to maintain his calm, lest I get anxious. The worst happened when car’s front wheels suddenly fell on a pothole near Sonari and the engine stopped working. Failing to start the car after multiple trials, he checked the engine and it was then discovered that the impact of the fall had dislocated the battery. Fortunately he had carried a knife in his bag and he used it to cut the rope fixed in his seat cover with that rope he tied the engine back in its Place. After it was fixed by him, in another half an hour, we finally reached our destination.

Borhat is a small town in Charaideo district of Assam, separated from Namrup town by the river Disang. It is located amidst the picturesque surrounding of lush green tea gardens including Borhat Bagicha founded by the British. As we entered the small road leading to the college where the Kabaddi championship was organised, a lot of hustle bustle was witnessed with vehicles lined up, young boys and girls in colourful and stylish sports attire, hawkers lined up outside the campus with all sort of edibles and the microphone already announcing the inauguration of the event. Borhat college is idyllically located in a natural surrounding with

a very large campus of open area which was an advantage in organising such a big sports event. The participation of teams from different colleges was beyond the expectation and the organising members had to stretch their arrangements at the last hour. Last two years of pandemic had restricted the organisation of outdoors activities, mainly that involved large gatherings. As the situation was moving towards normalcy, this was one such big inter college sports event which was being held and youngsters just flocked to this small town in teams to join. The registration process of our teams was immediately initiated as matches were about to be started. Afterwards, the students were served with some refreshment and then we made our way towards the playground. I was enthralled by the enthusiastic and vibrant sports crowd present there in numbers. More so, because Kabaddi in my view was a game of fun and pastime as I remembered from my childhood day and this was the first time, I was going to witness such a big event of this game. My interest in sports has been restricted to watching football and cricket matches during events like World Cups only when the whole family would be glued to television set. I preferred being part of the audience on such occasions not because I was a die-hard fan of any team but the simple reason was that I didn’t want to feel left out of the exciting conversations that followed. It did enlighten me about few rules and regulations, terms and terminologies of sports that comes handy now and then in other circles too. To my utter regret, I had never watched a Kabaddi game of national or international standard and my knowledge of this game was limited to the presumption of players having the capacity of repeating the word “kabaddi” while holding breath in the opponent’s court. It made me realise my inefficiency in helping the girls with any kind of technical advice apart from encouraging and motivating them to give their best. Watching the games of the different teams closely that day, I learnt that Kabaddi is a contact match and the aim of the game is to score more points than the opposition team within allotted time. For this purpose, each team must attempt

to score points by attacking their opponents and defending their teammates. Unlike many other games, Kabaddi players do not require any special equipment or accessories. Skill and strength, presence of mind, team energy and co-operation, adherence to rules of game are vital to be winner. I also realised that this is a game where players exhibit a lot of aggression and attitude. Our teams had to wait very long to join the first match as we had registered late. They waited patiently till their chance and played really well but lost to the opponent teams.

One of the girls from our team named Mayuri got badly hurt while playing and had to be rushed to the hospital at Sapekhathi as the medical team had left by that time. While I stayed with the rest of the girls and Deepjan along with a teacher from the host college and two girls took her to the hospital. I was really worried about her condition but there was also another reason of my anxiety. In this age of cashless transaction, I too had preferred to travel safe with limited cash in hand with the assurance of having an ATM or provision of online transfer in case the need arose. To my utter dismay, both the ATMs available at Borhat town was not working that day and I had already exhausted all the cash in the necessary payments for the participation of the teams. A medical emergency in a place away from home under such circumstances is bound to make one nervous. Thankfully, the situation didn't turn out that bad and it was a case of dislocated shoulder and she was given first-aid and injections at hospital. By morning Mayuri's condition was stable but she was advised against participation in the next competition with DHSK Commerce College Girls' team. Winning a match is no doubt important in sports as it validates

one's effort and efficiency. But looking at my girls, I realised that losing also provides drive and purpose. Although the opponent team knew the tactics of the game quite well, our team gave them a tough competition and lost by just two points. They cried and consoled each other at the same time that participation itself is a reward.

The hospitality of the teaching staff of Borhat College must be mentioned, especially Mr. Paran Kataki, a Professor of English Department of the college whose family made me very comfortable during my stay at their house for the night. Along with the other experiences gained during this journey, I would always treasure the bonding that occurred with the students within these two days. They had been very cooperative and obedient and not for a moment did I regret my decision to accompany them in this trip. These were the students of my college whom I used to meet almost every day in and out of classrooms but had not known them in greater depths. It's a great joy when they open up and reveal themselves, which they do more I realised outside the premises of the formal classrooms. As we travelled back to Lakhimpur, I found it was interesting to dig a little more and learn about their interests and strengths during the small talks with them and even listening to their conversations. For all these reasons- small yet significant, this trip would be forever etched in my memory.

.....
Asstt. Prof., Department of English
Lakhimpur Commerce College

Individuality among adolescents in the age of Social Media

Ankita Dutta



The crisis of social identity is the main problem people generally face during adolescence. The crisis starts with the beginning of the formation of a personality where the adolescent asks a number of questions to himself such as: Who am I? What is my role in society? How do I prove my existence? How do I succeed? Here, the adolescent finds himself/herself faced with multiple questions, contradictory demands, and ideas, which force him/her to deal with multiple conflicts, especially in light of physical, mental, social, psychological, emotional, and family changes. It is believed that the identity of an individual is formed during a long struggle, which begins in adolescence.

This is the period when the individual needs to identify himself within his society. The need for an individual arises to have a meaningful world in which to enjoy his or her abilities and receive the appropriate reward for what he does. This is why all people seek to build relationships with a group, because much of the pleasure of life, or happiness, is achieved through interaction between individuals. Hence, it is said that those who dispense with people lose the sense of beauty of life. In light of the above, the individual's identity or individuality is formed solely by the interaction of the individual with others, and the individual's view of others is partly shaped by the way others view that individual. Identity

acts as a bridge between the individual and those around him.

However, after the recent boom in electronic means of communication and the spread of social media which has become a remarkable presence all over the world, especially among young people and despite some positive effects of social media, the social media can also have a destructive influence on social relations between adolescents and their families, in addition to the negative effect on the academic achievement of adolescents.

Social media have grown at an unprecedented rate over the years. It can seem like an artificial world in which people's lives consist entirely of exotic vacations, thriving friendships, and photogenic, healthy meals. In fact, there is an entire industry built around people's desire to present idealistic self-representations on social media. No one really knew what to expect, and for a while, we jumped into the opportunity to express our thoughts and get insights into people's lives despite being in another location. All these in the comfort of our own homes. It made us feel connected, heard and gave the illusion of importance in a way that seemed to be unthinkable before.

As new forms of social media emerged, our desire to express ourselves became more and more potent. Suddenly, everyone needed to keep up with the trend. Social media users started to face a tension between presenting themselves in an idealized or authentic way. Everyone wanted a piece of themselves out there, to be relevant in the digital world and to have their opinions heard. New platforms such as YouTube, Twitter, and Instagram made it so simple to do so. As time went by, social media became more than just a way for people to share their lives. It became a hub of thoughts, comments, and

opinions of people from all over the world. Ideas now can be shared with a simple click of a button. No one gave much thought as to what the outcome of a hub like that would be. As it turns out, when a pool of hundreds of thousands of comments, ideas, and opinions come together, they start to converge, giving birth to loss of a sense of individuality and personal accountability.

When ideas converge, it spreads and persuades those who are neutral and seemingly unaware. It slithers its way into people's minds giving the illusion that those ideas are the individual's own. It is as though social media grew into an entity by itself, with its own doctrine. An entity that feeds the ego of the most opinionated and is as influential to the impressionable as a cool individual from the block is to socially awkward youth.

How is the future generation supposed to develop their own personality and opinions when their thoughts are constantly motivated by what they see online? The social media is subtly killing individual uniqueness, at least for a group of people in their more impressionable years. Only the strong-minded would still have the ability to stay creative and unmoved. That is not to say that social media is totally bad, of course, it is always good to stay up to date and be aware of what is going on around the world. It is just saying that an individual should develop his own values and identities and be able to determine for themselves what is right and what is wrong before diving into the unfiltered world of social media.

It is unlikely that social media would be truly regulated at any time soon. Those who firmly want to get a point across still have the means to do so. It is our own individual responsibility to control how much of that gets exposed early or intensely in our lives.

.....
B.A. 4th Semester, Department of Sociology



SOCIAL NETWORKING SITES FOR STUDENTS: ITS NEGATIVE AND POSITIVE EFFECTS.

Dr. Arupa Dutta

Today's world is a global village. Everyone is connected to one another in this vast network generated by the Internet. As said by Marshall McLuhan, a philosopher of communication theory, "The new electronic independence re-creates the world in the image of a global village." This electronic independence is inherently dependent upon the Internet. It illuminates the lives of thousands of people by spreading knowledge internationally, thereby making us global citizens.

In the past, the communicating and free sharing of thoughts among people were restricted by long distance, nationality or religion. But now, even these

barriers cannot stop the flow of information and knowledge. The new world of social networking allows free sharing of thoughts. Online social networks are created by websites such as Facebook, which has emerged as a giant in this social world. So how do these networks affect our education? How do they influence the lives of students?

Humans are social animals. We always like to remain in some group or another, and we prefer to follow what this group does. All of our traditions and cultures are the product of this group-oriented facet of human nature. A well-known American

psychologist, Abraham Maslow, stated in his “Theory of Motivation” that the social need of human beings is the third most important requirement after our physical and safety needs — the third tier in his hierarchy of needs. Even our self-esteem comes after this social dependence. This is the main reason billions of people use social networking to stay connected, make friends and satisfy their social needs.

As of 2015 the world’s largest social networking company, Facebook, has 1.49 billion active users, and the number of users is increasing every year. One of the most interesting things to look at is the increasing number of student users on such social networking sites. As per the survey conducted by Pew Research Center, 72 percent of high school and 78 percent of college students spend time on Facebook, Twitter, Instagram, etc. These numbers indicate how much the student community is involved in this virtual world of social networking.

Actually, many reasons exist that explain why students love to spend time socializing. Firstly, social networks provide them the freedom to do whatever they want — to upload what they want and talk to whom they want. They like to make new friends and comment on the lives of different people. Students can create other online identities that the real world does not allow. The freedom it gives them to act just by sitting in front of a computer entralls them, and they then demand for more freedom. Never before has it been so easy for young minds to create a digital image of their actions through such a spontaneous medium.

But this has a darker side that has gained the attention of many parents, and even eminent psychologists, all over the world. One of the biggest problems is the identity crisis constant social networking products. As said by Professor S. Shyam Sunder, a renowned researcher at Penn

State, “The types of actions users take and the kinds of information they are adding to their profiles are a reflection of their identities.”

Many psychologists are worried about the identity crisis that our present generation may face today. The lives of people, especially students, are largely influenced by what is posted by other people on their profiles. The habits that students learn are decided more by what their friends do and less by the teachings of parents or professors.

Our students have become prone to frequent fluctuations in mood and self-control. If one of a student’s friends posted about his or her present relationship with someone, then other friends are pressed to do the same thing. Actions that attract more public attention hold more value, even despite some of them being immoral or illegal. We even see that many students are worried about their looks, and so they always try to upload nice pictures than their friends. A recent survey has stated that whenever someone uploads a profile picture, it immediately affects the moods of friends. It often produces stress, anxiety or fear about their identities as people. Consistently thinking in this way can sometimes lead to depression.

The most important things in a student’s life are studying, learning good habits and gaining knowledge to become a person with moral character. But today, as we see in various studies, this optimal learning process is seriously jeopardized by students becoming entrapped by the ploys of social networking. Students neglect their studies by spending time on social networking websites rather than studying or interacting with people in person. Actively and frequently participating in social networking can negatively affect their grades or hamper their journeys to their future careers.

Getting too involved in social media can lead to an addiction that inculcates bad habits. Students prefer to chat with friends for hours, and this leads to a waste of time that could have been used for studying, playing or learning new skills. It is often said that a long-term friendship or relationship is developed when people meet each other, spend time and share their experiences. But this virtual way of communicating with each other does not lead to a natural, friendly experience and hence cannot produce a healthy relationship with those friends. Also, these relationships tend to terminate easily due to a lack of personal contact.

The system generates a competition to make as many new friends as possible and the so-called “social quotient” of a person is decided by how many friends they have and not on how good-natured and congenial the person really is. Often, students who are not old enough to accurately analyze the world “like” or comment on social or political issues, and this leads sometimes to serious controversies.

Considering all of the above pros and cons, it is necessary to develop certain regulations over the use of such social networking sites, especially for high school and college students. But still, students should get the choice to spend time socializing in an effective way. It should not hamper their school or college performance, and it should be kept in mind that social networking sites create virtual worlds that drastically differ from reality. Students should develop the cognitive and intuitive ability to analyze how much time they want to spend on social media. It is left up to the students to decide what really matters in their life and how much of this virtual life translates to real life.

The popularity of the social networking sites increased rapidly in the last decade. This is

probably due to the reason that college and university students as well as teens used it extensively to get global access. These social networking sites such as Twitter and Facebook have become a raging craze for everyone nowadays.

Social media has definitely strengthened connections, but it has also devoid us of the sense to judge which connection is worth fostering. We are now trying to communicate to people who are continents apart and, in the process, are neglecting the people who are physically present next to us. A false sense of positivity and communication is going viral. Relationships are breaking and trusting souls are disappearing.

Death of creativity and birth of inactivity is another aftermath of social media usage. Kids, instead of playing cricket and painting, are consumed into Facebook and the likes.

It is the cause for distraction of students and employees alike, leading to decreased productivity. A ping on whatsapp or a message on Facebook is irresistible to old and young alike. A few minutes of Instagram night before an important exam can be devastating! It leads to a terrible kind of addiction that slowly eats up the individual. Eye sight loss, migraines and increased anxiety issues are just the beginning. I’d quote Shannon L. Alder here, “An open Facebook page is simply a psychiatric dry erase board that screams, “Look at me. I am insecure. I need your reaction to what I am doing, but you’re not cool enough to be my friend. Therefore, I will just pray you see this because the approval of God is not all I need.”

With social media comes an increased sense of courage and that is followed by us publicizing our lives. Most of us have provided the net with all sorts of possible data about our family and profession.

This can lead to serious security breaches in our lives and can destroy is, if misused. A simple rumour can ruin our reputation. Personal data can be obtained by hacking or phishing by criminals. A number of frauds and scams have taken place due to social media.

The negative effects of these social networking sites overweigh the positive ones. These sites have caused some potential harm to society. The students become victims of social networks more often than anyone else. This is because of the reason that when they are studying or searching their course material online, they get attracted to these sites to kill the boredom in their study time, diverting their attention from their work. Other negative side effects of social networking websites include the following:-

Reduced learning and research capabilities

Students have started relying more on the information accessible easily on these social networking sites and the web. This reduces their learning and research capabilities.

Multitasking

Students who get involved in activities on social media sites while studying result in reduction in their focus of attention. This causes reduction in their academic performance, and concentration to study well.

Reduction in real human contact

The more time the students spend on these social media sites, the less time they will spend socializing in person with others. This reduces their communication skills. They will not be able to communicate and socialize effectively in person with others. The employers are getting more and more unsatisfied with the communication skills of the fresh graduates due to this reason. The effective communication skills are key to success in the real world.

Reduces command over language use age and creative writing skills

Students mostly use slang words or shortened forms of words on social networking sites. They start relying on the computer grammar and spelling check features. This reduces their command over the language and their creative writing skills.

Time wastage

Students, while searching and studying online, get attracted to using social media sites and sometimes they forget why they are using internet. This wastes their time and sometimes students are not able to deliver their work in the specified time frame.

Low grades

Students get low grades in school due to lack of the desired information and writing skills.

Loss of motivation in students

The student's motivational level reduces due to the use of these social networking sites. They rely on the virtual environment instead of gaining practical knowledge from the real world.

Effect on health

The excessive use of these sites affect the mental as well as physical health.. Students do not take their meals on time and take proper rest. They take excessive amount of coffee or tea to remain active and focused which effects negatively on their health. The overuse of these sites on a daily basis has many negative effects on the physical and mental health of students making them lethargic and unmotivated to create contact with the people in person. The parents should check and balance on their children when they use the internet. They should be on guard whether they are using it for appropriate time period or not. The peers and teachers should also help students make them aware of the negative effects and explain

what they are losing in the real world by sticking to these social networking sites.

Anxiety & depression:

Research suggests that young people who spend more than 2 hours per day on social media are more likely to report poor mental health, including psychological distress (symptoms of anxiety and depression).

Sleep:

Numerous studies have shown that increased social media use has a significant association with poor sleep quality in young people. Using phones, laptops, and tablets at night before bed is also linked with poor quality sleep.

Body image:

Body image is an issue for many young people, both male and female. Studies have shown that when women in their teens and early twenties view Facebook for only a short period of time, body image concerns are higher compared to non-users.

Cyber bullying:

Bullying during childhood is a major risk factor for a number of issues including mental health, education and social relationships, with long-lasting effects often carried right through to adulthood.

Fear of Missing Out (FOMO):

FOMO has been robustly linked to higher levels of social media engagement, meaning that the more an individual uses social media, the more likely they are to experience FOMO.

Positive effect of Social Media:

The increasing popularity of social sites like Twitter, Facebook and LinkedIn, social networks has gained attention as the most viable communication choice for the bloggers, article writers and content creators. These social networking sites have opened the opportunity for all the writers and bloggers to

connect with their tech savvy clients to share your expertise and articles. Your audience will further share your articles, blog or expertise in their social circle which further enhance your networks of the followers.

Another positive impact of social networking sites is to unite people on a huge platform for the achievement of some specific objective. This is very important to bring the positive change in society.

Social networks have removed all the communication and interaction barriers, and now one can communicate his/her perception and thoughts over a variety of topics. Students and experts are able to share and communicate with like-minded people and can ask for the input and opinion on a particular topic. Other positive side effects of social networking websites include the following:

Access to expert health info:

Social networking offers young people who may be suffering from mental health issues an opportunity to read, watch or listen to, and understand, the health experiences of others – relating them back to their own reality.

Emotional support:

Conversations on social media can emerge and provide young people with essential interaction to overcome difficult health issues, particularly when they may not have access to that support face-to-face.

Community building:

The community building aspect of social media is also distinctly positive for many young people. By joining ‘groups’ or ‘pages’ young people can surround themselves with like-minded people and share their thoughts or concerns.

Self-expression:

Self-expression and self-identity are important aspects of development throughout the teen years.

Social media can act as an effective platform for positive self-expression, letting teens put forward their best self.

Building upon relationships:

There is evidence to suggest that strong adolescent friendships can be enhanced by social media interaction, allowing young people to create stronger bonds with people they already know.

Conclusion:-As the technology is growing the social media has become the routine for each and every person, peoples are seen addicted with these technology every day. With different fields its impact is different on people. Social media has increased the quality and rate of collaboration for students. Youngsters are seen in contact with these media daily. Social media has various merits but it also has some demerits which affect people negatively. False information can lead the education system to failure, in an organization wrong advertisement will affect the productivity, social media can abuse the society by invading on people's privacy, some useless blogs can

influence youth that can become violent and can take some inappropriate actions. In this regard,

- a) We should teach students that social media can and should be utilized as a tool for good.
- b) Ensure our children are equipped with the relevant skills to be able to navigate social media
- c) Consider joining Parent University to get videos we can watch WITH our children. These videos will start a healthy dialog that will keep them safe and smart online
- d) We should always remind students that they can always come to us or a trusted adult if they ever need help
- e) When we are ready for our child to be online, read our Parent App Guide page to learn how teens can use social media safely
- f) Use of social media is beneficial but should be used in a limited way without getting addicted.

.....
Assistant Professor, Department of Education
Lakhimpur Commerce College



AIDS :

A GLOBAL PROBLEM

Pronita Dasgupta



Meaning:-

Aids is one of the leading causes of deaths worldwide as well as one of the biggest threats currently to humanity. Aids is the final stage of an HIV infection i.e. human immunodeficiency. Aids, the immune deficiency syndrome is the condition brought upon by HIV infection. It occurs when the immune system is so severely damaged that a person is no longer able to fight off infection.

Symptoms of Aids includes :-

Pneumonia, memory loss, depression, other neurological disorders and excessive diarrhea are some common symptoms of aids. Other symptoms of aids include extreme fatigue, recurring fever, profuse night sweats, rapid weight loss, blotches on the skin inside of the mouth, nose and eyelids, sores in the mouth, genitals and anus, swelling of the lymph glands in the neck, armpits and groin. It is important to note that symptoms of Aids may simply be symptoms related to

other illnesses. The best way to be certain of infection is to have an HIV test.

The global Aids epidemic :-

Aids is one of the world's most serious public health challenges since the first case was reported in 1981. Approximately 76 million people have become infected with HIV since the start of the epidemic today, there are approximately 38 million people currently living with HIV, and tens of millions of people have died of Aids-related causes since the beginning of the epidemic. A virus that is transmitted through certain body fluids weakens the immune system by destroying cells that fight disease and infection. Specifically CD4 cells, left untreated, HIV reduces the number of CD4 cells in the body making it more difficult for the immune system to fight off infections and other diseases. HIV can lead to the development of Aids over the past two decades, in particular major global effects have been mounted to address the epidemic, and significant progress has been

made. The number of people newly infected with HIV, especially children and the number of Aids related deaths have declined over the years and the number of people with HIV receiving treatment increase to 25.4 million in 2022.

Still remaining challenges continue to complicate HIV control efforts. Many people living with HIV or at risk for HIV infection don't have access to prevention, treatment and care and there is still no cure. HIV primarily affects

those in their most productive years and it not only affects the health of individuals but also impacts household's communities and the development and economic growth of nations. Many of the countries hardest hit by HIV also face serious challenges due to other infectious diseases, food in security and additional global health and development problems. In addition as COVID-19 countries to spread globally, its detrimental effects on the HIV/Aids response in low and middle income countries have already been seen, including disruptions in access to antiretroviral medicines and preventive services. While the full impact of Covid-19 on HIV services and progress remains to be seen it is estimated that such interruptions could result in many more additional HIV related deaths. Global prevalence among adults has leveled since 2001 and was 0.7% in 2022. There 38 million people living with HIV in 2019, up from 30.7 million in 2010 the result of counting new infections and people living longer with HIV. Of the people Living with HIV in 2018, 36.2 million were adults and 18 million were children under age 15. Although HIV testing capacity has increased over time enabling more people to learn their HIV status, about one in five people wit HIV are still unaware they are infected. Although there have been significant declined in new infections in 2019, or about 5000 new infection



per day. Recent data show that while progress has been made that progress is unequal within and between countries. Aids remains a leading cause of death world wise and the leading cause of death globally among woman of reproductive age. However Aids related deaths have declined due in part to antiretroviral treatment scale up 6,90,000 people died of Aids in 2019 a 37% decrease from 11 million in 2010 and 69% decrease from the peak of 1.7 million in 2004. Sub-Saharan Africa, with more than two thirds of all people living with HIV globally is the hardest hit region in the world, followed by Asia and the Pacific. The Caribbean as well as Eastern Europe and central Asia are also heavily affected. An Estimated 20.7 million people are living with HIV in Eastern and Southern Africa more than half of all people living with HIV. Two thirds of children living with HIV are found in this region despite the significant impact new infections in the region have declined by 38% since 2010. Almost all of the region's nations have generalized HIV/Aids epidemics that is their national HIV prevalence is greater than 1%. South Africa has the highest number of people living with HIV in the world. An Estimated 49 million people are living with HIV in Western and central Africa. An estimated 5.8 million people are living with HIV in Asia and the Pacific. The region's annual number of new

HIV infection declined by 12% since 2010. An estimated 2.2 million people are living with HIV in Western and Central Europe and North America. An estimated 2.1 million people are living with HIV in Latin America. An estimated 1.7 million people are living with HIV in Eastern Europe and central Asia. An estimated 3,30,000 people are living with HIV in the Caribbean. An estimated 240,000 people are living with HIV/Aids in the middle East and North America.

GLOBAL GOAL :-

International efforts to combat HIV began in the first decade of the epidemic with the creation of the WHO's Global Programme on Aids in 1987. Overtime new initiatives and financing mechanisms have helped increase attention to HIV and contribute to efforts to achieve global goals, these include –

1. The joint United Nations Programme on HIV/ Aids which was formed in 1996 to serve as the UN systems coordinating body and to help galvanize world wide alternation to HIV/AIDS.

2. The global fund to fight Aids, Tuberculosis and Malaria, which was established in 2001 by a UN General Assembly Special Session on HIV/AIDS as an independent, international financing institution that provides grants to countries to address HIV, TB and Malaria.

3. The sustainable development goal adopted in 2015 the SDG's aim to end the aids epidemic by 2030 under SDG Goal 3. Which is to ensure healthy lives and promote well being for all at all ages.

4. Un aids targets to end the epidemic by 2030. On world Aids 2014. Un aids set targets aimed at ending the aids epidemic by 2030.

At the June 2016 UN General Assembly High Level meeting on ending Aids. World leaders adopted a new political declaration that reaffirmed commitment and called for an intensification of efforts to ends aids by 2030.

AIDS TREATMENT:-

Currently, there is no known cure for HIV infection and Aids, but there are medications available

to treat HIV infection. There are over 25 medically approved drugs to treat HIV infection and Aids, known as antiretroviral drugs. These have the responsibility of keeping HIV from making copies of itself and spreading with the added benefit of lowering the risk of spreading it to others. HIV treatment involves using a combination of ARV drugs to fight infection. This is known as Antiretroviral therapy. This is not a cure for the disease but a way to control the virus and allow infected people to live longer and also helps to reduce the risk of transmitting the disease to others. It is currently recommended for anyone infected with HIV to began ART. If someone concerned that they may have become exposed to HIV within the past 72 hours. ARV drugs can also be used as post – exposure prophylaxis to help reduce the risk of infection. It needs to be taken as soon as possible within the 3 days time frame after contact with the virus to be effective. Pre exposure prophylaxis is also an option for individuals who are not infected with HIV, but live a high risk lifestyle and want to take extra measures to prevent HIV infection. This involves taking a pill once daily.

CONCLUSION :-

It is clear that Aids is an international problem that poses challenges to international relations among countries. In addition, it effects the economic social and political welfare of different countries. Furthermore, Aids is one of the disease in the world that donot have a specific treatment and cure. Therefore it is important for international policy makers to provide measures and means that would reduce the infection rate of the Aids pandemic to sound international relations among nations in the world. Never the less all nations should focus on zero toletance agenda aimed at eradicating new infections, deaths from Aids/HIV related infections and stigmatization.

.....

B.Com. 6th Semester

Talatal Ghar

A Heritage of Assam

Pritom Parvez

The Talatal Ghar is located in Rangpur, 4kms away from the present-day Sivasagar, Assam. It is considered to be the largest among all the monuments built by the Ahom dynasty. The earliest constructions of Talatal Ghar were commissioned by Swargadeo Rudra Singha in 1698. The structure of Talatal Ghar includes three underground floors and has four floors above ground level. The underground floors are not permitted to be accessed by the tourists. His descendant, Swargadeo Rajeswar Singha, added three more floors above. The lower floors consisted of stables, store rooms along with servant quarters whereas the upper storeys were used as residence by the royal family. The upper storeys are together known as Kareng Ghar and the lower underground floors are called Talatal Ghar.

The Talatal Ghar was initially built as an army base. It houses two secret tunnels; one was about 3 kms in length which connected the Talatal Ghar to Dikhow River, while the other, 16 kms long, led to the Garhgaon Palace, and was used as an escape route in case of an enemy attack. The three floors





below ground level were used as exit routes during the Ahom conflicts with other kingdoms and so came to be known as Talatal Ghar. Talatal Ghar is made of bricks and indigenous type of cement (a mixture Bora Chaul-a sticky variety of rice grain-eggs of swan, etc). The Kareng Ghar was built mainly of wood, which was destroyed over time. The Royal apartments were on the upper story, of which only a few rooms now remain, close to an octagonal rooms on the northern wing which once served as the Puja Ghar (Prayer house). There are stairs leading upto the terrace. An isolated room stands on the south which is believed to have been used by the queen during her confinement. However, the first Ground Penetrating Survey (GPR) in the northeast, undertaken at two Ahom monuments in Sivasagar district in early April 2015, has not revealed the existence of any secret tunnel. The survey was carried out by IIT Kanpur, in collaboration with the Guwahati circle of the Archaeological Survey of India, over a period of five days at Talatal Ghar and Ahom Royal Palace (Kareng Ghar), both in Sivasagar district. The Rangpur Palace was once surrounded by brick fortification and an eastern fort (Garh) with dikes filled with water. There is a Gola Ghar (gunpowder and ammunition store) near the palace.

It is difficult to navigate the labyrinthine interiors of the Talatal Ghar. The optical illusions embedded into the design of this glorified Ahom monument often muddle one's sense of direction. The legends and stories lend a shrewd of mystery and curiosity to this incredible designed monument. This mysterious monument is the evidence of the bygone secrets and riches of the indomitable Ahom dynasty.

.....
B.Com 2nd Semester

AIDEU HANDIQUE :

A PARAGON OF COURAGE

Dr Rupjyoti Bhattacharjee

Aideu Handique, the first lady actress on the silver screen of Assam was a paragon of resistance and excellence. Aideu Handique was born in 1920 to Nilambar and Malakhi Handique in Panidihingia, Golaghat, Assam. She made her journey to the film industry in 1933, at the age of twenty and also gained accolades for her performance in Jyoti Prasad Agarwala's film *Joymoti*, the first Assamese movie based on Lakshminath Bezbaruah's play about the 17th-century Ahom princess Sati Joymoti. The film was produced and directed by the noted Assamese poet, author and film-maker Jyoti Prasad Agarwala and was released by Chitrarekha Movietone in 1935 which marked the beginning of Assamese cinema. Aideu Nilambar Handique seamlessly portrayed the protagonist character and showcased the episode of political instability in the 17th century Ahom kingdom.

Aideu Handique was an exemplary figure who marched into the film world at the time when there were a lot of restrictions imposed



on women. Women at that time were not even allowed to watch theatre. So, her stepping out of the social threshold bounded her in utter penury and she spent the rest of her life in a rickety thatched hut in a cowshed within the periphery of her house. Her family too was ostracized and she was jeered by the villagers. No one had the audacity to marry her and she remained a spinster sunk into the depths of oblivion. The contribution of the unparalleled queen of Assamese cinema however tremendously helped Jyoti Prasad Agarwala to convert his mission of making cinema into reality. The struggle of the pioneering lady highlights society's constraints on women at that crucial time. The challenging lady fought against all the odds and prejudices that stood as stumbling blocks in her path. She paved the way for women folk in Assam to act in films and is recognized as an embodiment of women empowerment. In patriarchal society where the male is regarded as the central figure and the female is marked as a departure. The patriarchal society designates woman as an angel in the house, the second sex which determines their gender roles. There is a concept that women are the home makers and men are the bread earners. Women are expected

to be submissive and docile. Aideu Handique crossed the traditional norms and gender roles laid by the patriarchal society. Her transgression of the traditional norms has projected her plight, the catastrophe of a woman in such society.

Jyoti Prasad Agarwala's legacy is often valorized regarding *Joymoti* while the misery of Aideu Handique was often overlooked. She was not given recognition and respect in due time in spite of her exclusive contribution to the film *Joymoti*, a landmark in the history of Assamese cinema. Aideu Handique's titular role of Joymoti poignantly marks Sati Joymoti as an epitome of valor who valiantly fought against all the atrocities of the oppressors. Aideu Handique's life was parallel to that of *Joymoti* since she was subjected to agonizing mental torture of the society. The very act of performing a role in the film by a woman stamps her boldness and courage. Critics claimed *Joymoti* to be a feminist movie symbolizing women's resistance as well as gruesome social brutality. Aideu Handique is the quintessence of resistance in the authoritative hegemony in this movie. But the irony is unprecedented as Aideu



Handique is doomed to spend the rest of her life in solitude and obscurity.

Aideu Handique lured into acting in very tough times challenging the social and cultural taboos. Later she acted only for a minute role in the movie *Ganga-Siloni* and as a guest appearance in a film made on her life by Arup Manna. This movie was a tribute to the dignified lady depicting her miserable life and that also candidly brings out the tragedy of her life. Manna is of the view that his film is intended to focus the injustice that the society committed against her. Apart from mental anguish the lady also suffered physical agony that she faced lifelong. When Manna met Aideu Handique, she was bedridden but she was very excited like a child to know that a film will be made on her tragic life. It is evident to focus on Manna's words that he could not forget Aideu Handique's sparkling eyes during the shooting- the eyes glazing with queries about her fault that made her life so disgusting and of utter despondence. Aideu Handique did not survive but obviously the memories of her life are preserved by Manna in his film which was awarded as one of the best films in Assamese.

Aideu Handique's status in the society was downgraded and submerged. The status is a position recognized and supported by the entire society. It implies the respect or prestige provided to someone for the particular role. The pursuit and task of Aideu Handique did not receive any appraisal and was never acknowledged by the society of her era. She played a vital role honing the curved track with her skill and jumping into the realm of conflict waging a war against social restrictions, emotional ties and cultural clutches. The injustices meted out to Aideu Handique are apparently unreasonable and inexcusable. She survived in the midst of humiliation, torture and suffering of the society. But she silently accepted all her trials by losing the honor and dignity of a woman. Her relentless pursuit of art, hard work, beauty, and talent charmed the overseas audience till today. So, more productive and persistent efforts should be made to give the deserved honor to the distinguished woman who like the dazzling light radiantly gleamed the dark epoch of Assamese cinema.

.....

Asstt. Prof., Department of English
Lakhimpur Commerce College

Storyville:

The Twelfth Man

Sazzad Hussain

Liza was a crush for Mynah since his early days when he saw her going to school, in a black fiat every morning through the road that passes his home. The peeping Mynah, following her to the table tennis session in afternoons and to the music school on Sunday mornings, it was very clear—he does not deserved to be liked by her. But an inner urge, firmly turning to arrogance kept calling, “She’ll be mine.”

It was during those stalks on dusty afternoons to Liza’s table tennis classes that Mynah waited in the Eidgah where boys played cricket, often throwing the balls to the players that were hit outside the boundary. He waited for Liza’s return and threw balls to the nearest fielder but never got a chance to play. Not even when he was sent to collect the ball went for a six that fell with a great thud on the flimsy roof of the mosque adjacent to the Eidgah drawing ire from the Muezzin.

“Will you be our twelfth man?”—someone yelled to him one day from the boys from the Eidgah. And Mynah carried bats, pads, stumps, helmets, towels grounds to grounds while Liza

grew up pillion riding with one and another. Then one day Mynah heard that she was off to Bangalore.

Liza’s tales of promiscuity and substance abuse buzzed the town. One day she came back. Her cousin that played cricket at the Eidgah once, appealed Mynah with a grin, “Will you marry Liza?”

.....
Assistant Professor, Department of English

किसी जाति की उन्नति में मातृभाषा का महत्व

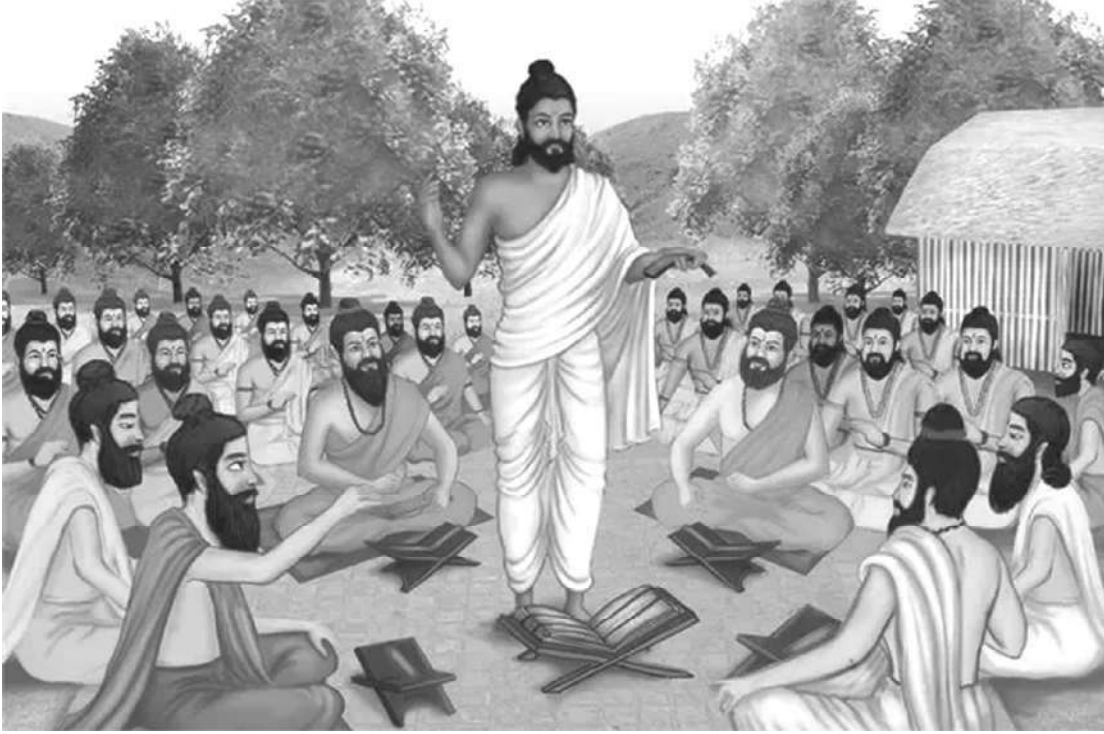
रेमा प्रसाद

प्रतिवर्ष 21 फरवरी को अंतराष्ट्रीय मातृभाषा दिवस मनाया जाता है। हमारे देश में विभिन्न प्रकार के जाति-जन-जाति के लोग रहते हैं। हर जाति की अपनी-अपनी मातृभाषा होती है। हर जाति की उन्नति में अपनी मातृभाषा का बहुत महत्व है। प्रतिवर्ष इस दिन को विभिन्न विद्यालय, कॉलेज आदि में पालन किया जाता है। मातृभाषा बहुत ही सरल होती है हर व्यक्ति अपनी-अपनी मातृभाषा अति सरल ढंग से बोल सकते हैं और समझने भी आसान होता है, क्योंकि हर व्यक्ति अपनी जन्म के बाद सबसे पहले अपनी मातृभाषा ही सुनते हैं और सिखते भी हैं। मनुष्य किसी जाति में जन्म लेता है परन्तु आजकल व्यक्ति अपनी-अपनी मातृभाषा को छोड़कर विदेशी भाषा बोलने लगे हैं। लोग आज कल अपने बच्चों को भी अंग्रेजी माध्यम के विद्यालय में ही पढ़ाने लगे हैं ताकि उनके बच्चे अच्छे से अंग्रेजी सिख पाएँ। क्योंकि बड़ी नौकरी करने के लिए सबसे पहले अंग्रेजी जानना आवश्यक होता है। इस कारण लोग अपने मातृभाषा को छोड़कर अपने बच्चों को अंग्रेजी सीखाते हैं। व्यक्ति तभी कोई भाषा सिख पायेगा, जब वह अपनी मातृभाषा बोल पाते हैं या जानते हैं। भारत के राष्ट्रपति डॉ. अब्दुल कलाम जी ने कहा था- मैं एक सफल वैज्ञानिक बन पाया क्योंकि मैंने अपनी गणित और विज्ञान की शिक्षा अपनी मातृभाषा में लिया था। एक सफल व्यक्ति तभी बन सकते हैं जब अपनी मातृभाषा का समझ अच्छे से हो सकते हैं।

रामायण में जीवन मुल्य

विशाषा चेत्री

वि. कम.



रामायण प्राचीन भारत का एक अति लोकप्रिय महाकाव्य है। रामायण का मतलब है अयोध्या के राजा दशरथ के ज्येष्ठ पुत्र राम की सम्पूर्ण जीवनगाथा। रामायण की मूल रचना महर्षि वाल्मीकि ने संस्कृत भाषा में की थी, बाद में तुलसीदास ने इन छन्दों की रचना हिन्दी में रामचरितमानस के रूप में की। रामायण में लिखे गये मानवीय मूल्यों को पढ़कर भारतवासी इसे श्रद्धा और आदर की दृष्टि से देखते हैं।

पुस्तक में लगभग 96,000 श्लोक हैं और इसे सात भागों में विभाजित किया गया है। जिनमे से कुछ श्लोक निचे दिए गए हैं।

श्लोक 1

धर्म-धर्मार्थः प्रभवति धर्मत्रिभवते सुखम्।

धर्मण लभते सर्वं धर्मप्रसारमिदं जगत् ॥

अर्थ :- धर्म से ही धन, सुख तथा सब

कुछ प्राप्त होता है। इस संसार

में धर्म ही सार वस्तु है।

श्लोक 2

सत्य-सत्यमेवेश्वरी लोक सत्ये धर्मः

सदाश्रितः

सत्यमूलनि सर्वाणि सत्यान्नास्ति परं पदम्।

अर्थ :- सत्य ही संसार में ईश्वर है,
धर्म भी सत्य पर ही आश्रित हैं,
सत्य ही समस्त भव-विभव का मूल है,
सत्य से बढ़कर और कुछ नहीं है।

श्लोक 3

उत्साह-उत्साहो बलवानार्य नास्त्युत्साहासं बलम्।

सोत्साहस्य हि लोकेषु न किञ्चदपि दुर्लभम्॥

अर्थ:- उत्साह बड़ा बलवान होता है,
उत्साह से बढ़कर कोई बल नहीं है।

उत्साही पुरुष के लिए संसार में कुछ भी दुर्लभ नहीं है।

श्लोक 4

क्रोध-वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कहिचित्

नाकार्यमस्ति क्रुद्धस्य नवाच्यं विद्यते क्वचित्॥

अर्थ:- क्रोध की दशा में मनुष्य को कहने और न कहने योग्य
बातों का विवेक नहीं रहता।

क्रोध में मनुष्य कुछ भी कह सकता है और कुछ भी
बक सकता है।

उसके लिए कुछ भी अकार्य और अवाच्य नहीं है।

श्लोक 5

कर्मफल-यदाचरित कल्याणि। शुभं वा यदि वाशुभम्।

तदेव लभते भद्रे। कृता कर्मजमात्मन॥

अर्थ :- मनुष्य जैसा भी अच्छा या बुरा

कर्म करता है, उसे वैसा ही फल

मिलता है। कर्ता को अपने कर्म का फल अवश्य भोगना पड़ता
है।

श्लोक 6

सुदुखं शयितः पूर्वं प्राप्येदं सुखमुत्तमम्।

प्राप्तकालं न जानीते विश्वामित्रो यथा मुनिः

अर्थ: किसी को जब बहुत दिनों तक अत्याधिक दुख भोगने
के बाद महान सुख मिलता है तो उसे विश्वामित्र मुनि की
भाति समय का ज्ञान नहीं रहता। सुख का अधिक समय भी
थोड़ा ही जान पड़ता है।

श्लोक 7

निरुत्साहस्य दीनस्य शोकपर्याकुलात्मनः

सर्वार्था व्यवसीदन्ति व्यसनं चाधिगच्छति।

अर्थ :- उत्साह हीन, दीन और शोकाकुल मनुष्य के सभी
काम बिगड़ जाते हैं, वह घोर विपत्ति में फंस जाता है।

श्लोक 8

अपना-पराया-गुणमान व परजनः स्वजनो निर्गुणोऽपि वा।

निर्गणः स्वजनः श्रेयान यः परः पर एव सः॥

अर्थ :- पराया मनुष्य भले ही गुणवान हो तथा स्वजन गुणहीन
ही क्यों न हो, लेकिन गुणी परजन से गुणहीन ही क्यों न हो,
लेकिन गुणी परजन से गुणहीन स्वजन ही भला होता है, अपना
तो अपना है और पराया पराया ही रहता है।

श्लोक 9

न सुहृदो विपन्नार्था दिनमभ्युपपद्यते।

स बन्धुर्योऽपनीतेषु सहाय्यायोपकल्पते॥

अर्थ:- सुहृद वही हैं जो विपत्तिग्रस्त दीन मित्र का साथ दे और
सच्चा बन्धु वही है जो अपने कुमार्गगामी बन्धु (बुरे रास्ते पर
चलने वाले व्यक्ति) को भी सहायता करे।

श्लोक 10

आद यतो वापि दग्धो वा दुःखित सुखितीर्षिता।

निर्दोषश्च सदोषश्च व्यस्यः परमा गतिः॥

अर्थ:- चाहे धनी हो या निर्धन, दुःखी हो या सुखी, निर्दोष हो
या सदोष, मित्र ही मनुष्य का सबसे बड़ा सहारा होता है।

संग्रहित



এটা ৰাতিৰ গল্প

কুলদীপ নাৰায়ন দত্ত

চৰিত্ৰ

	চৰিত্ৰ	বয়স
১।	বৃদ্ধ	৭০
২।	অনাদি	৩৫
৩।	ঝাৰুৱালী	২৫
৪।	পুলিচ	৩৫

(মঞ্চ সজ্জা)

চহৰৰ উপকণ্ঠ অঞ্চলৰ এটা ৰাতিৰ পৰিবেশ। পথৰ কাষত থকা এখন পৰিত্যক্ত উদ্যানৰ ওচৰত সেউজীয়া ৰঙৰ এটা Dustbin থাকিব। ওচৰত এজোপা গছ থাকিলে ভাল হ'ব। উদ্যান খনৰ এটা অংশ ৰেলিঙেৰে বেৰি থলে মঞ্চৰ চৰিত্ৰ সমূহৰ উপস্থাপন ভাল লগা হ'ব। ৰাতিৰ আন্ধাৰ আৰু পোহৰৰ মায়াময় পৰিবেশ উপযুক্ত পোহৰ প্ৰক্ষেপনেৰে কৰিলে ভাল। পোহৰ আৰু সংগীত উপযুক্ত প্ৰয়োগে চৰিত্ৰ বিলাকক শক্তিশালী কৰাত সহায় কৰিব।

মঞ্চৰ পট উঠাৰ লগে লগে পুলিচৰ তীক্ষ্ণ হুইচেলৰ শব্দ বাজিব আৰু সেই শব্দ শেষ হোৱাৰ লগে লগে অনাদি মঞ্চ মাজলৈ দৌৰি আহিব আৰু ক্ষীপ্ৰতাৰে ইফালে সিফালে পলাবলৈ বিচাৰি শেষত Dustbin টোৰ ওচৰলৈ গৈ তাত সোমাই পৰিব আৰু দুই তিনি চেকেণ্ডৰ পাছত পুলিচ বিষয়া এজন মঞ্চলৈ দৌৰি আহি একেই ক্ষিপ্ৰতাৰে ইফালে সিফালে চাব আৰু শেষত Dustbin টোৰ ফালে চাই পকেটৰ পৰা কমাল উলিয়াই নাকত লব)

পুলিচ বিষয়াঃ উসঃ কি দুৰ্গন্ধ। চোৰ খেদি আহি নিজেই আহি Dustbin ত সোমালো হেতেন (কমাল খন পকেটত ভাৰাব)।
এই চোৰ কেইটাৰ পৰা শাস্তি নোহোৱা হ'ল। দুই এটাক এনকাউণ্টাৰ কৰি দিম বাপেকে। (পকেটৰ পিষ্টল টোৰ

ওপৰত হাত থব) (বাহিৰত পুনৰ হুইচেল বাজিব)

ঐ হাজৰিকা হাজৰিকা মিছা মিছি হুইচেল ফুকি চোৰক ভগাইছে নে ধৰিছে...? বন্ধ কৰক ভাই। ইয়াত চোৰ তোৰ একো নাই... ব'লক গাড়ী ঘূৰাওক বেল ষ্টেচনৰ ফালে এপাক মাৰো...। (দাঁত কৰচি) আজি তাক পালে।

(পুলিচ বিঃ জন চাৰিওফালে এবাৰ চাই ওলাই যাব। দুই তিনি চেকেণ্ডৰ পাছত Dustbin টোৰ ওপৰত Light Spot হব। Dustbin টোৰ পৰা প্ৰথমে তেজ লগা কাপোৰ টোপোলা এটা দুহাতেৰে তুলি ধৰিব আৰু লাহে লাহে Dustbin ৰ ভিতৰতে অনাদি থিয় হব। প্ৰথমে টোপোলাটোলৈ চাব তাৰ পাছত নিজৰ কানত লগাই কিব শুনিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ দৰে কৰিব)

অনাদিঃ মৰিলে (নিজৰ কান খন পুনৰ টোপোলোটোত থব) চোঁচা হৈ গ'ল। এটি দেৱ শিশুৰ কৰুন মৃত্যু হ'লঙ্গ দেৱ শিশু...? দেৱতাৰ জানো মৃত্যু হয়? হা... দেৱতাৰ জানো মৃত্যু হয়? চে কি কৰা যায় এতিয়া পুলিচৰ ওচৰলৈ যাওঁ কেনেকৈ? নিজেই পুলিচৰ খেদাত Dustbin ত সোমাই আছে ছেহ্ কি কৰো এতিয়া (অলপ চিন্তা কৰিব আৰু টোপোলাটো মুৰত লগাই কব) হেঃ মানৱতাৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ নিষ্পাপ মৃত সৈনিক তুমি ক্ষন্তেক ইয়াতে শুই থাকা.... তোমাক মই হাতত লৈ গলে ঘটনাটোৱে বেলগ ৰূপ ল'ব। গতিকে সদাহতে ইয়াতে তোমাক ৰাখো.... (টোপোলাটো Dustbin ৰ ভিতৰতে থয়) চাও চোন বাহিৰৰ পৰিবেশ টো ... (Dustbin ৰ পৰা ওলাই আহে) (আৰু অন্যফালে খৰ খোজেৰে এজন বৃদ্ধ সোমাই আহে আৰু দুয়োজনে ইজনে সিজনক নেদেখাৰ বাবে খুণ্ডা খাই চিঞৰিব)

বৃদ্ধঃ হেই... হেই... কোন হে তুমি?

অনাদিঃ আ.. হা মোকেই খুণ্ডা মাৰি মোকেই কোন বুলি সুধিলে.... ?

বৃদ্ধঃ হাজাৰ বাৰ সুধিম..... হে ৰাষ্ট্ৰাত খোজ কাঢ়োতে অলপ ইফালে সিফালে চাবা হে ডেকা ল'ৰা....।

অনাদিঃ বাৰু হ'ব... হ'ব মোৰেই ভুল কিন্তু আপুনিনো ইমান খৰ খেদাকৈ ইমান ৰাতি খন ক'ত যায় নো?

বৃদ্ধঃ (গাব) দিনৰ পোহৰ ৰঙচঙীয়া ভাল মানুহৰ সং ৰাতিৰ আন্ধাৰ গমগমীয়া আ.... চোৰ মাতালৰ ৰংদিনৰ পোহৰ ৰঙচঙীয়া.....

অনাদিঃ চোৰ.... চোৰ আ.. আপুনি কেনেকৈ গম পালে মই চোৰ বুলি

অনাদিঃ চোৰ তুমি? হাঃ হাঃ হাঃ তুমি চোৰ? মিছা কথা মিছা কথা বতাহত উৰি অহা সুখৰ সুগন্ধক তুমি কেতিয়াবা চুৰ কৰি পাইছা? তুমি কেতিয়াবা সূৰ্য্যৰ উত্তাপ চুৰ কৰি পাইছা....

পূৰ্ণিমাৰ জোনাক কেতিয়াবা চুৰ কৰি পাইছা?

গ্ৰীষ্মত প্ৰখৰ উত্তাপত প্ৰয়োজন হোৱা এজাক শীতল বৰষুণ চুৰ কৰি পাইছা? (হাঁহিব) এইবোৰ বহুত মূল্যবান বুজি পাইছা? বহুত মূল্যবান এইবোৰ চুৰ কৰি পাইচা জানো কেতিয়াবা?

অনাদিঃ (ভেৰা লাহি মুৰ জোকাৰি) নাই

বৃদ্ধঃ মই জানো তুমি নাই পোৱা... তুমি বৰ সস্তীয়া চোৰ। খুব বেছি তোমাক নিদিও বুলি ভবা কোনো প্ৰেমিকাৰ অকনমান প্ৰেম চুৰ কৰিছা যিটো চোৰ বুলি গন্য কৰিব পৰা নাযায়।

অনাদিঃ (দৰ্শকলৈ চায়) হে ভগৱান এফালে পুলিচৰ পৰা প্ৰাণ যায় আৰু এই ফালৰ পৰা মুৰ যায়।

বৃদ্ধঃ তুমি কিবা এটা কোৱাৰ দৰে শুনিলো.....

অনাদিঃ আ.... নাই একো কোৱা নাই.....

বৃদ্ধঃ নহয় তুমি কিবা মুৰ বুলি কৈছা.....

অনাদিঃ মানে....

বৃদ্ধঃ সেইয়া তুমি মুৰ বুলি কৈছামই নিশ্চিত ভাৱে শুনিছো ... মুৰ বুজিছা.... মুৰেই সকলো। পুথি মাছৰ মুৰ বিলাক বৰ সৰু কিন্তু তাত ভিটামিন আছে কিন্তু আৰি মাছৰ মুৰ বিলাক বৰ ডাঙৰ কিন্তু সেইটো কোনেও খোৱাৰ লোভ ন কৰে.. গতিকে size is no matter.... By the way তোমাৰ লগত বহু কথা পাতিলো পাছে তোমাৰ পৰিচয় ?

অনাদিঃ আপুনি কলেই নহয় মানে মই এটা সন্তীয়া চোৰ....

বৃদ্ধঃ অ... তুমি বেয়া পালা হবলা ? বেয়া নাপাবা ডেকা ল'ৰা.... মই ধেমালী হে কৰিলো। জীৱনটোত অলপ ৰং ধেমালী কৰি কথা বতৰা পাতি আমাৰ দৰে বৃদ্ধ বিলাক এটা মহা শূণ্য লৈ ৰূপান্তৰিত হৈ যোৱাৰ পৰা বাচি থাকো.....বাৰু সেইবোৰ বাদ দিয়া এতিয়া তোমাৰ আচল নামটো কোৱা।

অনাদিঃ অনাদি

বৃদ্ধঃ অনাদি বাহ কি সুন্দৰ নাম.... মানে আদি - অন্ত একোৱেই নাই অনাদি অনাদি। বৰ ধুনীয়া নাম হে? নামটো চাই তোমাক সঁচাকৈয়ে চোৰ যেন লাগিছে। গেৰাণ্টি....

অনাদিঃ (অলপ খঙেৰে) কি কয় হে আপুনি ?

বৃদ্ধঃ মই তো ঠিকেই কৈছো... আদি অন্ত নোহোৱাকৈ সকলো চোৰ। চোৰ বৃত্তিটোৱেই অনাদি..... সৃষ্টিৰ আৰম্ভণীৰ পৰা এতিয়ালৈকে সকলোতেই চোৰ। কিছুমান ডাঙৰ ডাঙৰ চোৰ আৰু কিছুমান সৰু সৰু (হাতেৰে দেখুৱাব) সৰু সৰু বুজিছা ?

অনাদিঃ (বৃদ্ধলৈ হাতযোৰ কৰি) গুৰুদেৱ বহুত জ্ঞান দিয়াৰ বাবে ধন্যবাদ। সঁচাকৈয়ে মই এটা চোৰ। পুলিচৰ খেদাত দৌৰি দৌৰি আহি এই পৰিতপ্ত অঞ্চলটো পালোহি.... এতিয়া আমি এৰা এৰি হোৱাই ভাল.... আকৌ ইয়ালৈ কোন আহে ঠিক নাই গতিকে (নমস্কাৰ দিয়াৰ ভংগীৰে প্ৰস্থান কৰিবলৈ উদ্যত হব আৰু বৃদ্ধই ভয় খোৱাৰ হাত দৰে খৰ খোজেৰে আহি অনাদিৰ হাত দুখনত ধৰিব)

বৃদ্ধঃ পুলিচ তুমি তাৰ মানে সঁচা চোৰ ? সঁচাকৈ পুলিচ আহিছিল এই ঠাইত ? (বৃদ্ধই অনাদিৰ দুবাহুত ধৰি জোকাৰি দিব আৰু কিবা এটা দুৰ্গন্ধ পালে নাক কোচোৱাৰ দৰে কৰিব) কিব এটা গোন্ধ পালো মানে ... মানে কেঁচা তেজৰ দৰে গোন্ধ (চকু দুটা মুদি গোন্ধ লোৱাৰ দৰে কৰে আৰু অনাদিয়ে লাহে লাহে Dustbin টোৰ ফালে মুৰ ঘূৰাব আৰু Dustbin টোৰ ফালে আঙুলী টোৱাব।

অনাদিঃ (চিঞৰিব) অ ... কেঁচা তেজৰ গোন্ধ।

বৃদ্ধঃ এইবোৰ কি কৈছা তুমি

অনাদিঃ হয় সোঁ Dustbin টোৰ পৰাই কেঁচা তেজৰ গোন্ধ আহিছে..... কেঁচা তেজ

বৃদ্ধঃ বুজাই নোকোৱা কিয় ?

অনাদিঃ বুজাবলৈ কি আছে? Dustbin টোৰ ভিতৰত এটি সদ্যজাত মানৱ শিশুৰ মৃত ভ্ৰূণ পৰি আছে।

বৃদ্ধঃ কি ? (উচপ খাই উথিৰ আৰু দুয়োজন লাহে লাহে Dustbin টোৰ ফালে আগবাঢ়িব আৰু ৰ দুকাষে থিয় হৈ Dustbin টোৰ ভিতৰলৈ চাব বৃদ্ধই সোঁ হাতেৰে বুকু খন খামুচি মুখ ঘূৰাব...)।

নাপাই ... নাপাই বুজিছা...। মানুহ ইমান তললৈ যাব নাপাই... নাপাই। তথাকথিত কলংক গোপন কৰাৰ নামতনা এটি নিষ্পাপ জীৱনক এনেদৰে..... এনে দৰে উস.... এইয়া মানৱতাৰ প্ৰতি অন্যায়।

অনাদিঃ ঠিকেই কৈছে.. জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৱ বুলি অংহকাৰ কৰা এনে কাম কিন্তু পশুৱে নকৰে।

বৃদ্ধঃ কেৱল এবাৰ..... কেৱল এবাৰ..... এই নিষ্পাপ শিশুটিৰ মুখৰ মৌ সনা মাত শুনিবলৈ নিজ মাতৃৰ মন নগলেনে... (Dir) কেৱল এবাৰ মাতৰ বাবে মই

(গাৰ) নিষ্ঠুৰ জীৱনৰ সংগ্ৰামত বিচাৰো মৰমৰ মাত এবাৰ..... আকাশী গংগা বিচৰা নাই... নাই বিচৰা স্বৰ্ণ অলংকাৰ... নিষ্ঠুৰ জীৱনৰ সংগ্ৰামত .. বিচাৰো মৰমৰ মাত এবাৰ.....

জীৱনটো বৰ নিষ্ঠুৰ ডেকা লৰা।

অনাদিঃ সেইবোৰ বাৰু হ'ব। এতিয়া কি কৰা যায়। মই পুলিচৰ খেদা খোৱা চোৰ। গতিকে এই ঘটনাটো পুলিচক জনোৱাটো মোৰ বাবে সম্ভৱ নহ'ব। গতিকে পাৰে যদি আপুনিয়েই পুলিচক খা-খবৰ দিয়ক। মানুহৰ পোৱালী এটা এনে দৰে পৰি আছে.....

বৃদ্ধঃ (ভাবুক হ'ব Dir) চোৰ পুলিচ... পুলিচ চোৰ.. মানুহৰ জীৱনটোৱেই এটা চোৰ পুলিচৰ দৌৰ। দৌৰি থাকে .. দৌৰি থাকে... দৌৰি থাকে শেষত দৌৰি দৌৰি ক্লান্ত হৈ এনে এটা Dustbin ত সোমাই পৰি অন্ত হীন ক্লান্তিৰ যৱনীকা পেলাই। কিন্তু...কিন্তু এই শিশুটিক জীৱন দৌৰৰ প্ৰাকক্ষণতেই বধ কৰি Dustbin ত নিক্ষেপ কৰিলে কোন পলৰীয়া কাপুৰুষ সৈনিকে? ধিকাৰ

অনাদিঃ (হাত যোৰ কৰি) দয়া কৰি ভাষণ বন্ধ কৰক ... পাৰে যদি পুলিচৰ ওচৰত গৈ খবৰ দিয়ক।

বৃদ্ধঃ (Dir) (খবৰ? নিজৰেই কেতিয়াবা এটা খবৰ হবলৈ মন যায়। বহু বাৰ চেষ্টা কৰিও তেনে এটা খবৰ হব নোৱাৰিলো।

অনাদিঃ মই যোৱাই ভাল হ'ব যেন পাওঁ নহলে মই ও এখেতৰ লগতে এটা খবৰ হ'ব লাগিব....যোৱাই ভাল হ'ব...

বৃদ্ধঃ (গাব) যোৱাৰ পৰত শৰা শেৱালী বুটলি কি হ'ব কোৱা.... নাই যে সময় উভতি চোৱাৰ এতিয়া বিদায় দিয়া ... যোৱাৰ পৰাত(অনাদিৰ হাতখনত খামুচি ধৰি গাব)

অনাদিঃ সেইয়া দিলে নহয় emotional (ইমচনেল) কৰি ... (Dir) চাওক আপুনি বয়সস্থ মানুহ, এই ৰাতি খন এনেদৰে ইয়াত থকাটো ভাল নহয়। যদি ঘৰলৈ যায় বলক মই অলপ আগবঢ়াই দিম..... অ. চাওকচোন মই কিমান অভদ্র প্ৰাণী। ইয়ান সময় কথা পাতিলো কিন্তু আপোনাৰ পৰিচয় .. ঘৰ বাৰী ক'ত একো এটাই সোধা নাই...

বৃদ্ধঃ পৰিচয়...? মোৰ পৰিচয়? মোৰ পৰিচয় সৌ Dustbin টোৱেই

অনাদিঃ মানে?

বৃদ্ধঃ মানে আৰু কি? সেই Dustbin... টোত কোনোবাই পেলাই থৈ যোৱা সদ্যজাত শিশু টোৱেই মোৰ পৰিচয়। মই যেন সেইমূত শিশুটিৰ মাজতেই সোমাই আছে (বুকুত খামুচি ধৰিব) মোক মানসিক বেমাৰী বুলি ভাবিছানেকি? পাগল নহয় দেই মই.....

অনাদিঃ আৰে কোনে ক'লে আপোনাক পাগল বুলি। কেৱল আপোনাৰ কথা বিলাক বৰ হাই লেভেলৰ। মই এটা শিক্ষিত চোৰ যদিও লেভেল টো ইমান ওপৰৰ নহয়।

(.... হিন্দী গীতৰ কলি এটা বেসুৰা কণ্ঠৰে গাই গাই হাতোৰ চাদা মোহাৰি মোহাৰি হাতত এডাল দীঘল বাৰু আৰু এটা বস্ত্ৰ লৈ মহিলা চাফাই কৰ্মী এগৰাকী সোমাই আহিব। বৃদ্ধ আৰু অনাদিক দেখি গীত বন্ধ হ'ব।)

ঝাৰুৱালীঃ আ... বে মাজ ৰাষ্ট্ৰাত ৰৈ কিনে একটা বুঢ়া আৰু একটা জৱান কি গল্প ৰে.... (চাদা হাতৰ পৰা পেলাই দিব) এই ৰ .. ৰ.. ৰ ৰাত গ্যাৰটাত কি ধাঙাৰে...। বদমাচী ধাঙা আছে যদি আমাৰ এ ঝাৰুৱালা ধাঙা দেখছ টো ... ঠাঙা কৰি দিব চাল্লা ৰাম কচম।

(বৃদ্ধ ই ভেবা লাগি ঝাৰুৱালী লৈ চাব আৰু অনাদিয়ে অলপ উত্থিতাবে সংলাপ কৰ)

অনাদিঃ আৰে কথা নাই বতৰা নাই একেবাৰে গালীৰে আৰম্ভণী... মানুহক কেনেকৈ কথা ক'ব লাগে নাজনা কোন .. কোন হে তুমি

ঝাৰুৱালীঃ আৰে বাবা গৰমী দেখ ত হাত মে দাঙা ৰালা বাৰু লেকে তৰ মাইকি আহিব? চাফাই কামে? ঐ চোকৰা একটা চচমা লগাই ভাল চে দেখ ল মই কোন।

অনাদিঃ বুজিলো বাৰু তুমি ঝাৰুৱালী.... পিছে এই ৰাতি খন কিহৰ চাফাই হে (অলপ ওচৰলৈ গৈ নাক মুখত হাত দি আঁতৰি আহিব) হাতত চাদা মুখত গেলা মদৰ গোন্ধ....ৰক

ঝাৰুৱালীঃ (Dir) চাদা ভি খাও মদ ভি খাম। তোৰ বাবাৰ বাৰিত গৈ তো খোৱা নাই...

বৃদ্ধঃ উস বন্ধ কৰা হে এইবোৰ? মাইকী মানুহ। কথা বিলাক মাইকী মানুহৰ দৰে কোৱা হে.....

ঝাৰুৱালীঃ (দৰ্শকলৈ চায়) দেখ চাইলেন্ট ফিল্মৰ ভি চাউন্ড ওলাই গ'ল। (পুনৰ বৃদ্ধ আৰু অনাদিলৈ চাই) আৰে বাবা এই চাফাই কাম মোৰ মৰদেই কৰে ... লেकिन বিমাৰ হৈ সি আছে হস্পিতালে। কালকে আছে ইয়াত মন্ত্ৰী মহোদয় প্ৰগাম। লেकिन ফজিৰ ফজিৰ মই মৰদক চা দিবলৈ যাম হস্পিতাল আৰা। বাচ্চা দুটাৰ খানা-পিনাৰ যতন ভি আছে। ত আমি ভাবিলে ৰাতিয়েই চাফ-চুফ কৰি কাম খতম কৰি থম। ফজিৰে অফচাৰৰ গালিৰ পৰা ভি বাচি যাম... মন্ত্ৰী মহোদয়ৰ প্ৰোগাম চাফ চুফ জাগাত ভাল কে হৈ যাব। (অলপ চিন্তা কৰিব) তহঁতৰ লগত লেকচাৰ দি লাভ নাই। কাম কৰো ভাই (বস্তা তো মেলি লৈ Dustbin..... ৰ ফালে আগবাঢ়ে)

(বৃদ্ধ আৰু অনাদিয়ে সচকিত হৈ দুয়ো দুয়োৰে ফালে চাই ঝাৰুৱালীৰ ফালে হাত খন আগবঢ়াই কিবা কব বিচাৰৰ দৰে কৰিব)

বৃদ্ধঃ হেৰা ... শুনাচোন ... হেৰা ... (ঝাৰুৱালীয়ে মূৰ ঘূৰাই চাব)

অজি মানে.... এতিয়া এই বোৰ চাফা নকৰিলে নহয় নে?

ঝাৰুৱালীঃ (মুখ ঘোপাকৈ) হয় ৰে ভগৱান ইমান ৰাতি নিজৰ চাফাই কাম কৰিব ওলাইছে Thank you দিব লাগে ... কৰিছে কাম বন্ধ। মোৰ কাম মই কৰিমই বাবু। আপনা লোকে ৰাষ্টা মাপক (ঝাৰুৱালীয়ে Dustbin বাহিৰৰ জাৰৰ বিলাক বস্তাত সুমুৱাব আৰু ৰ ভিতৰত হাত ভৰাবলৈ ধৰিব আৰু বৃদ্ধই ঝাৰুৱালীক বাধা দিবাল লৈ হাতত টানিব আৰু অনাদিয়ে বৃদ্ধক হাতত ধৰি টানিব... লগে লগে ঝাৰুৱালী উগ্ৰমূৰ্তি হৈ উঠিব আৰু বৃদ্ধ আৰু অনাদিক ঠেলা মাৰি ওফৰাই দিব) আৰে বদমাছ লাফাংগ আৰ এক বাৰ ... হা আৰ এক বাৰ উল্টা পুল্টা বাট কহিব ত .. ঝাৰুৱালা দাঙা মাৰি ঠেং টুকুৰা কৰি দিম ৰে। আৰে তহঁত অলপ পাগলা আচ নে কি ৰে। (ওপৰালৈ হাত দুখন নমস্কাৰ ভংগীৰে) হে ভগৱান কাৰ পাল্লাত পৰিলো আজি (পুনৰ দুয়োজনলৈ চাই) চা বাবু মোৰ এক দম টেম নাই। চান্তি চে কাম কৰিব দে ৰে।

(বৃদ্ধ আৰু অনাদি ভয়াৰ্ত্ত দৃষ্টিৰে ইফালে সিফালে চাই থাকিব আৰু ঝাৰুৱালীয়ে Dustbin ৰ ভিতৰৰ টোপোলা বোৰ বস্তাত ভৰাই থাকিব) বা বা ৰে কি খাৰাপ গোন্ধ.....। চালা মৰা কুৰ্ত্তা বিল্লী চবৰে ঠাই এই - Dustbin.....আছে। থু।

অনাদিঃ (Dir) কেতিয়াবা মৰা মানুহ Dustbin..... ত পোৱা নে?

বৃদ্ধঃ (Dir)অ... অ.. সৰু সৰু মৰা মানুহ (হাতেৰে দেখুৱাব) সৰু সৰু

ঝাৰুৱালীঃ হে ৰাম জী বচাও হামাকে। আৰে বাবু পলিথিনৰ ভিতৰত কি আছে আমি নাচাও ৰে.... হে ভগৱান মাথা খাৰাপ হৈ যাব ৰে (জাবৰ বস্তাত ভৰাই খোচনীৰ পৰা পান এখন উলিয়াই খাব আৰু যাবলৈ ধৰিব)

বৃদ্ধঃ হেৰা অলপ ৰবাচোন (ঝাৰুৱালী ৰ'ব) এই আৰ্বজনা বিলাক কি কৰিবা?

ঝাৰুৱালী(অবাক হৈ বৃদ্ধলৈ চাব) এইবোৰ মই চব খাই পেলাম (পাগলৰ দৰে হাঁহিব) চিবাই.....চিবাই কিনে খাই দিম.....

বৃদ্ধঃ হঃ খাই পেলাবা?

ঝাৰুৱালীঃ আৰে বাবু আপনি বুঢ়া মানুহ। বয়স ভি বহুত হৈ গৈছে। এই চোকৰাৰ লগত পৰি যদি দাৰু-চাৰু খাইছে তেন্তে চুপ-চাপ ঘৰে গৈ ঘূমাই যাক। ফজিৰে ফজিৰে দাৰুৰ নেচা খতম হৈ যাব (যাবলৈ ধৰে)

বৃদ্ধঃ (বৃদ্ধই আকুল ভাবে শুধিব) কোৱাচোন সঁচাকৈ এই আৰ্বজনা বিলাক কি কৰিবা।

ঝাৰুৱালীঃ (অলপ চিন্তা কৰিব আৰু বৃদ্ধৰ ভৰিব পৰা মূৰলৈ চাব) চহৰৰ পৰা অলপ দূৰত এটা ডাঙৰ Dustbin ... আছে বহুত ডাঙৰ এইবোৰ চব তাত পেলাই দিম তাত চব শেষ হৈ যাব। এতিয়া খুচ ত বাবু। হয় ৰে ভগৱান... (হিন্দী গীতৰ কলি এটি গাই গাই ওলাই যাব) (বৃদ্ধই এটা হুমুনীয়াহ এৰি গভীৰ দৃষ্টিৰে ঝাৰুৱালী ওলাই যোৱাৰ ফালে চাব।)

বৃদ্ধঃ (Dir) বুকুখন বৰ বিষাইছে অ ডেকা ল'ৰা

অনাদিঃ (Dir) কিন্তু মোৰ পাতল পাতল লাগিছে। অন্ততঃ আপদটো আতৰিল।

বৃদ্ধঃ কি তুমি সেই নিষ্পাপ সদ্যজাত মানৱ শিশুটিক আপদ বুলি ক'লা মোৰ কি ভাৱ হয় জনা ?

অনাদিঃ কি ভাৱ হয় বা ?

বৃদ্ধঃ (Dir) মোৰ ভাৱ হয় অলপতে জাৱৰৰ বস্ত্ৰত ভৰাই নিয়া সদ্যজাত মানৱ শিশুটো যেন মোৰেই সন্তান। সি সাৰ পাই চকু মেলি চাইছে। কৰ্দয়া আৰ্বজনাৰ মাজত সি যেন চিঞৰি উঠিছে দেউতা ... দেউতা দেউতা ... তুমি মোক ক'ত পেলাই থৈ গ'লা ইমান আৰ্বজনা ইয়াত। মোৰ গাটো পুৰিছে দেউতা মোৰ ছাল বোৰ এৰাই তেজ ওলাইছে দেউতা ... পিয়াহত দিঙি মোৰ শুকাই গৈছে দেউতা... মোৰ আঙুলী বোৰ পৰুৱাই কামুৰিছে দেউতা ... এটা কুকুৰে মোলে চাই আছে দেউতা.... সি মোক কামুৰিব এতিয়া দেউতা....

মোৰ গাত... মোৰ ভৰিত... মোৰ পিঠিত... মোৰ চকুত ঘাচৰ টুকুৰা বিলাক সোমাইছে দেউতা ... দেউতা

(Dir) (Change) নাই ...নাই প্লাৱন..... প্লাৱন মোৰ কাষলৈ আহ...মোৰ কাষলৈ আহ। মোৰ সোনাই ...তই মোৰ একমাত্ৰ সন্তান..... তই এতিয়া ইমান ডাঙৰ হলি.... তোক মই কোলাত লবই নোৱাৰো.... তই বৰ ব্যস্ত... তই বহুত ডাঙৰ মানুহ হলি তোৰ সময় বিলাকৰ দাম দিব পৰা শক্তি মোৰ নাই। তোক চাই থাকিবলৈ মোৰ বৰ মন যায় অ.... কিন্তু ক্ষণেক সময়ো তোৰ মোলৈ নহয়.... নে তই যে এখন দেশৰ পৰা এখন দেশলৈ উৰি ফুৰিব লাগে। ময়ো পৰা হলে বতাহতে তোৰ কাষে কাষে উৰি ফুৰিলোহঁতেন। তই যে সৰুতে মোক কৈছিলি দেউতা মই বিখ্যাত হম। মোৰ খবৰ বিলাক তোমাক খবৰ কাগজত দেখুৱাম.....

তই ঠিকেই কৈছিলি .. তোৰ শিক্ষা,তোৰ চাকৰি, উন্নতিৰ খবৰ বিলাক সঁচাকৈ খবৰ কাগজত ওলাইছিল ধুনীয়া ধুনীয়া খবৰ হৈ.... আজিকালি মোৰো খবৰ হ'বলৈ মন যায়। খবৰ কাগজৰ সৰু চুক এটাত এটা খবৰ হ'বলৈ মন যায়। সেয়েহে আজি তই মোক বৰ যতনেৰে থৈ যোৱা বৃদ্ধাশ্ৰম খনৰ পৰা পলাই আহিলো এটা খবৰ হ'বলৈ অ.... এটা খবৰ হ'বলৈ

অনাদিঃ (উচপ খাই উঠিব) বৃদ্ধাশ্ৰম ? পলাই আহিছে আপুনি বৃদ্ধাশ্ৰমৰ পৰা পলাই আহিছে হে ভগৱান ?

বৃদ্ধঃ বৰা নাটক শেষ হোৱা নাই, শেষ হোৱা নাই (গাব)

“ লৰা মোৰ ডাঙৰ মানুহ ডাঙৰ অফিচাৰ
ডাঙৰ ঘৰত থাকিও নেদেখো এবাৰ
নানা ৰকম বস্তু আৰু আচৰাব দামী দামী
সকলোতকৈ কমদামী কেৱল একমাত্ৰ আমি
লৰাৰ আছে আমাৰ প্ৰতি অগাধ সন্তম
মোৰ ঠিকনা এতিয়া বৃদ্ধাশ্ৰম” (3 Time)

(বৃদ্ধ ধলি পৰিবলৈ ধৰোতে অনাদিয়ে সাবতি ধৰি মাতিত বহিব আৰু বৃদ্ধক সাবতি ধৰি থাকিব)

অনাদিঃ এই কোন আছা শুনিচানে কোন আছা, Plz help.... বৃদ্ধাশ্ৰমৰ পৰা এটা খবৰ হ'বলৈ পলাই অহা এজন বৃদ্ধ ইয়াত আছে। হয়তো heart attack...হৈছে Plz পানী... পানী.... অলপ পানী আনা.... বচোৱা এই কোন আছা.... । এই মানুহ জনক বচোৱা, এই মানুহ জনক বচোৱা। এটা খবৰ হোৱাৰ আগতে বচোৱা Plz বচোৱা
(পট পৰে)
সমাপ্ত

সহকাৰী অধ্যাপক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

মানৱতা

ড° সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অর্থনীতি বিভাগ

ধুমুহাই বিধ্বস্ত কৰা
সময়বোৰ
আঙুলিৰ ফাঁকেৰে
সৰকি যাওঁতে
দেখিছিলো নে
নীড় ভগা চৰাইজনীৰ
কাতৰতা?
হাউলি যোৱা
গছজোপাক
দিছিলো নেকি
এডাল ঢোকা
যাৰ ছাঁত
ক্ষণেক জিৰণি লৈ
পাহৰিছিলো
দেহ মনৰ জঠৰতা?
একবিংশ শতিকাৰ
মানৱতাৰ বধ্যভূমিত
ভুলুগুত মানৱতা



দেখিও নেদেখা
জিঘাংসা পূৰণৰ বাবে
মৰা শেল ডাল
কিমান দূৰ শিপালে
জনানে খবৰ?
সমুদ্ৰ সৈকতত বৈ
দেখিবা
সময় বালিত
নাথাকে নিজৰ খোজ
কাৰোবালৈ আগবঢ়োৱা
হাতখনত
কান্ধখনত থাকে
সহৃদয়তাৰ গোলক
যিয়ে দিব
তোমাক পথিক
মানৱতাৰ
অনাবিল সুখ
আশা কৰাতো
জানো ভুল হ'ব?
'আকৌ নতুন প্ৰভাত হ'ব'।

অসম-শব্দৰ এক ৰেখাচিত্ৰ

মূল - অৰুণ কুমাৰ বৰ্মন
অনুবাদ - ড॰মঞ্জুমাণি শইকীয়া

কি যে মনোৰম,
কিমান যে মনোহৰ ৰূপ-সুধা
এনে লাগে
যেন স্বৰ্গপুৰীহে —
ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ
উৰ্বৰতাৰে—
প্ৰাচুৰ্যময় ধৰণী

সেউজীয়া ধাননিৰ
অপৰূপ মেলা—
হেঁপাহৰ চাহ বাগিচাবোৰৰ
মিঠা মিঠা সুবাস—
শাৰী - শাৰী তামোলৰ গছে
হাত বাউলি মাতে—
স্বাগতম স্বাগতম
আহক, আতিথ্য গ্ৰহণ কৰক-

পান-তামোলেৰে—
সকলোকে আদৰি লোৱা—
সহজ-সৰল মানুহবোৰ
কিমান যে মৰমীয়াল—

দেৱপুত্ৰ, ব্ৰহ্মপুত্ৰ
আদৰৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰই
সেউজবুলেৰে বোলোৱা,
ধৰণীৰ কমলীয়াতা দেখি—
এনে লাগে —
ব্ৰহ্মপুত্ৰ ঈশ্বৰৰ দান-
বিশালকায় মহানদী,
অসমীয়াৰ সুখ-দুখৰ লগৰী
কেতিয়াবা,
লোহিত নামেৰে

বৈ আছে নিৰৱধি---
মাতৃ হত্যাৰ পাপ
মোচন কৰা
পৰশুৰামৰ কাহিনীৰে
ৰঞ্জিত এই কল্লোলিনী,
সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ
বৰ্তা বাহক,
সভ্যতাৰ ইতিহাস
বুকুত বান্ধি,
কেতিয়াবা শাস্ত,
কেতিয়াবা আকৌ
বুকু ফুলাই
উফলি উঠা

ষ্টীমাৰে বুকুভেদা
কঠোৰ শব্দবান
সহন কৰা
বিশাল হৃদয়
এই নদী—
এনে লাগে
যেন স্বৰ্গপুৰীহে—

আহোমৰ জীয়ৰী
অসম ভূমি,
নিঃস্বার্থ ভাৱে
সকলোকে আকোঁৱালি লোৱা
এই অসম ভূমি
চিত্ৰাংগদাক বিয়া কৰাই
অৰ্জুনে জিৰণি লোৱা
অসম ভূমি,
এই ধৰাতেই
কামদেৱে
নৱৰূপেৰে
অসমক নাম দিলে

কামৰূপ—

মহাদেৱৰ প্ৰিয়তমা—
সতীৰ সুকোমল অংগক
পূজা-অৰ্চনাৰে
পুৰা- গধূলি
ৰজনজনাই থকা
শক্তিপীঠ কামাখ্যা ধাম
দেৱতাৰ প্ৰণয়ৰ দান—
এনে লাগে যেন
স্বৰ্গপুৰীহে—

ফল- ফুলৰ বাগিচাৰে
সুশোভিত এই ভূমি—
কল-কঠাল,
কিমান যে ফল
বাঁহ গছেৰে সপোন ৰচা
বাঁহৰ অবিহনে আধাৰুৱা
জনতাৰ ঘৰ-সংসাৰ
ধৰাৰ বুকুত
থূপ খাই আছে
জুলীয়া সোণ,
প্ৰাচুৰ্যৰে চহকী
এই ভূমি
এনে লাগে
যেন স্বৰ্গপুৰীহে

শংকৰদেৱৰ কীৰ্তনৰ
মধুৰ বাণীৰে
আকাশ-বতাহ
মুখৰিত এই ভূমি
হিয়াৰ আবেগৰ
আনন্দৰ বিহু উৎসৱ
অনেক জাতি-জনজাতিৰ
অনেক সংস্কৃতিৰ মিলনভূমি,
অনেকৰ মাজত একতা
কি যে সুন্দৰ ঐক্যতান
এনে লাগে
যেন স্বৰ্গপুৰীহে...



মদাৰ আৰু মই

বিজয় কুৰ্মী

যষ্ঠ বাৰ্ষিক, বাণিজ্য শাখা

বুজিছা মদাৰ
তুমি আৰু মই একেই
সকলোৱে জানে আমাৰ বিষয়ে
কিন্তু আদৰ ক'তো নাই।
যিদৰে মানুহ
তগৰ, কপৌ, কেতেকীত
মচগোল হৈ তোমাক পাহৰে
সেইদৰেই সকলো ব্যস্ত
মুখা পিন্ধা সভ্য সমাজত
য'ত মোৰ কোনো অস্তিত্বই নাই।
তথাপিও নিলাজ আমি দুয়ো
বাৰে বাৰে বিচাৰিও
ত্যাগ কৰিব নোৱাৰিছো
মুখা পিন্ধা সভ্য সমাজখনত
এনেদৰেই পাৰ কৰি যাম
দুয়োৱে জীৱন যাত্ৰা
য'ত সহযাত্ৰী হোৱা তুমি
মোৰ গন্তব্য স্থান নোপোৱালৈকে!
পাছত তোমাৰ পৰা বিদায় লৈ
হেৰাই যাম সময়ৰ সোঁতত।

হেৰাই যোৱা সপোন

প্ৰণিতা দাসগুপ্তা
ষষ্ঠ বান্ধাসিক, বাণিজ্য শাখা

এটি নিৰৱ নিশা
মই বহি আছো
পদূলিৰ নাইবজোপাৰ তলত।
আকাশত কলীয়া মেঘ
চাৰিওফালে আন্ধাৰ
কুলিৰ মুখতো
এক চিনাকি সুৰ।
সেই পৰিৱেশত আত্মহাৰা হৈ
লিখিব মন যায়
কবিতা, গান আৰু ৰচনা।
আচলতে এয়া দাপোনহে আছিল
এৰি অহা সোণোৱালী সময়ৰ।
বিচাৰি ফুৰিছো
সেই নিশাৰ সৌন্দৰ্য্য।
দিবলৈ মোৰ সুৰ
গাবলৈ এটি গান।



তোমাৰ সান্নিধ্য

বিজয় কুৰ্মী
ষষ্ঠ বান্ধাসিক, বাণিজ্য শাখা

ফাগুনৰ এজাক ধুমুহাই
কঢ়িয়াই অনা তোমাৰ বতৰা
হয়তো আছিল আন কৰোবাৰ বাবে।
ক'লা ডাৱৰ আৰু বৰষুণ জাকে
কয় তুমি নাই মোৰ কাষত।

আজি তগৰো ফুলিলে
সুগন্ধৰে ভৰিছে চোতাল
মাথো নাই তোমাৰ সুবাস।
গছৰ তলত কুলিয়েও হাহুঁ
কয় তুমি অকলশৰীয়া।
এই বসন্তৰ বতৰত
বৰদৈচিলাই অনা চিঠিত
বিচাৰি ফুৰিছো তোমাৰ বতৰা
আশাৰে বাট চাই ৰ'ম
আহিবা এইবেলি বৰষা হৈ তুমি।

জীৱন মৰ্মান্তিক পৃষ্ঠা

প্ৰণিতা দাসগুপ্তা
ষষ্ঠ বান্ধাসিক, বাণিজ্য শাখা

পঢ়ি পঢ়ি পাৰ কৰিলো
জীৱনৰ বহু নতুন পৃষ্ঠা
বাৰে বাৰে লুটিয়াই চাইও
নেপালো একো সোৱাদ।
এই ধুনীয়া পৃথিৱীখনত
নাই কোনো এনে বস্তু
যাক মই প্ৰেম কৰো;
মোৰ হাতত আছে
মাথো এটি জোনাক
যাৰ পোহৰত মই
আন্ধাৰতো দেখা পাইছো
দূৰণিত হাউলি থকা
জুপুৰি ঘৰটো
তাৰ ওচৰে পাজৰে থকা
এক মৰ্মান্তিক পৰিৱেশ
যিয়ে মোক হাত বাউলি দি মাতে
জীৱনৰ এই আগন্তুক পৃষ্ঠাত
পাত লুটিয়াই যামগৈ
স্বপ্নৰ সেই নতুন পৃথিৱীলৈ।

....



ফাগুন

চুমী নৰহ
দ্বিতীয় বান্ধাসিক, কলা শাখা

ফাগুন তুমি আহিবা
এজাক বতাহ হৈ
লুকা-ভাকু খেলি থকা মৰমবোৰেও
ধৰা দিব তোমাৰ আগত।
নল-বিৰিণা কহুঁৱা ফুলিব
শিমলুৰ ফুলবোৰ তুলা হৈ বতাহত উৰিব
মেঘৰ ঘোৰ গাজনি
এটোপ-দুটোপ বৰষুণৰ টোপালৰ সৈতে আহি
শুই থকা মৰমবোৰক
দুৰ্বাৰ শক্তিৰ খোৰাক যোগাবলৈ
মনলৈ প্ৰেমৰ বাতৰি বিলাবলৈ।
ফাগুন তুমি আকৌ আহিবা
সৃষ্টিৰ এজাক বতাহ হৈ,
বান্ধিৰ মন উজলাবলৈ।

মোৰ পূজ্য মাতৃ

কৰুণা চাউৰা
চতুৰ্থ বাণাসিক, কলা শাখা

মোৰ পূজ্য মাতৃ
সৰ্বপ্ৰথমে
সেৱীত তৰ
মোৰ হিয়াৰ অৰ্ঘ্যৰে।
তুমি ধন্য, তুমি অনন্য
তুমি নমস্য
তোমাৰ বাবে মই
দেখিছো এই ধুনীয়া ধৰণী,
সুন্দৰাময় বসুন্ধৰা।
মোৰ পূজনীয় মাতৃ
স্নেহৰ কোলাত
জন্ম লভি তোমাৰ
মই সৌভাগ্য মানো নিজক আজি।
নিতে মনত গোপনে গোপনে
সপোন ৰচো তোমাৰ বাবে।
মা অ'মা,
মোৰ সৎ কৰ্মৰ দ্বাৰা
তোমাৰ নাম হওঁক
তোমাৰ জীৱনৰ অস্তিত্ব
যুগ যুগ ধৰি ধৰাৰ
উজ্বল নক্ষত্ৰ হৈ ৰওঁক।
সেয়াই, মোৰ পূজনীয়া মা
গুপ্ত মনৰ সপোন বোৰ...



মা হবৰ
সাৰ্থক বাবে
প্ৰতিদিনে তোমাৰ
আৰ্শীৰ প্ৰদায়ক।
পূজ্য মাতৃ পুণঃ
মুদিম শেষৰ শয়নত দুটি নয়ন
তোমাৰ কোলাত
জীয়াই থকাৰ মূল্যবান
ক্ষণকেইটি
বাৰ্থ নকৰোঁ
অথহীন নহয়।
তোমাৰ বাবে জন্ম লভিলো
জীয়াই আছে, থাকিম
জীৱনৰ শেষ নিশালৈ
তোমাৰ বাবেই মা।
কৰিম তৰিম, নোৱাৰিলেও
যুঁজিম, যুঁজ দিয়ে মৰিম
প্ৰতি খোজত তোমাক প্ৰণামি
আগুৱাই যোৱাৰ
প্ৰচেষ্টাৰে.....।
মা, নমস্য তোমাক শত শতবাৰ
নমস্য।

ধৰ্ষণ

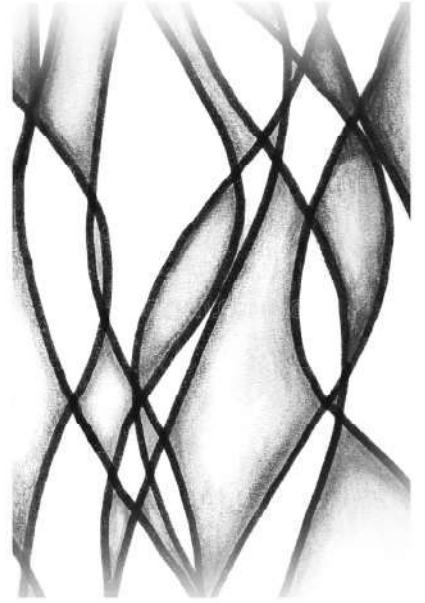
দুলুমণি চুতীয়া
চতুৰ্থ বাৰ্ষিক, কলা শাখা

বুকুৰ আচলখনত জানো
লিখা থাকে পতিতাৰ নাম
কামনাৰ বাগীত মতলীয়া
পিশাচবোৰৰ নিতৌ চলে দৰদাম।

সিহঁতবোৰ ভোকাতুৰ শৃংগাল
অজগৰৰ দৰে কুটি কুটি গিলে
কোমল দেহৰ আৱৰণ
মন গলেই উদঙাই দিয়ে
উঠন বুকুৰ লাজ
আৰু কৌশলেৰে সলাই দিয়ে পোছাক
যেন ধৰ্ম, জাত পাতৰ বাবেহে ধৰ্ষণ।

সঁচাই বৰ আচৰিত এই সমাজ
তাতোতকৈও আচৰিত বৰ্তমান
কত হেৰাল শংকৰ আজান
মনত আছেনে কাৰোবাৰ
তাহনিৰ সমাজত বিখ্যাত চিৰাজ

নাৰী হোৱাতোও যেন অভিশাপ
যুগে যুগে একেটাই হিচাব
ৰাজনীতিৰ মেপেপেচত খোল খাই
ধৰ্মাঙ্কৰ ট্ৰামকাৰ্ড কিম্বা চাটাৰ
প্ৰকৃততে ন্যায় ক'ত
ক'লা কোটৰ বন্ধ ফাইলত ?
নে হাড়ত বন গজা সমাধিত ?
মৃত্যুৰ পিছতো জুই জ্বলে,
পতিতাৰ চিংকাৰ কোনে শুনে,
শব্দবোৰ মৌন হৈ পৰি থাকে।



তুমি সোঁৱৰণী

মানস চাংমাই
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

তুমিয়েই মোৰ উৎসাহ
তুমিয়েই মোৰ প্ৰেৰণা
তুমি মোৰ নিবন্ধৰ শব্দ
মোৰ নিবন্ধত জীৱন্ত হৈ আছে
তোমাৰ বাবেই প্ৰতিটো শাৰী।
হৃদয়ৰ চানেকীত আলফুলে সযতনে
অতীতৰ সাঁচতীয়া স্মৃতি ৰাখিছে সাঁচি।
আজিও দুবৰি গছকি আজি ৰ'দজাকে হাঁহে
মোৰ চোতালতে।
আজিও ভালপাওঁ প্ৰতিটো পুৰা মই
নতুনৰ প্ৰেৰণা লৈ
কঢ়িয়াই আনি প্ৰশান্তি জীৱনলৈ।
এইয়া তুমিয়ে নহয়নে ?
নিয়ৰ কণিকাত তোমাৰেই সোঁৱৰণী
বকুলৰ তলত তোমাৰেই সুবাস
আজিও তোমাক সোঁৱৰো প্ৰতি উশাহতে
এই শব্দৰ গাঁঠনি তোমাৰেই উৎসাহ
তোমাৰেইতো প্ৰেৰণা মোৰ এই কবিতাবোৰ লিখা।
তুমিয়েই মোৰ উৎসাহ
তুমিয়েই মোৰ প্ৰেৰণা।

সময় সলনি হয়

ৰাহুল দত্ত

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ, কলা শাখা

সময় সলনি হয়
সলনি হয় মানুহৰ মন।
কোনোবা স্বাৰ্থৰ বাবে
দূৰলৈ আঁতৰি যায়
আৰু কোনোবা প্ৰেমৰ
বাবে উভতি চায়
কোনোৰে অতীতক সোঁৱৰি
কান্দে ৰাতি ৰাতি।

কোনোৰে অতীতক পাহৰি
নতুন সপোন দেখে
কোনোৰে সঁচা কয়
কোনোৰে মিছা কয়
আৰু কোনোৰে কৰে অভিনয়
এইয়াই হ'ল মানুহৰ জীৱন



বিষাদৰ প্ৰতীক শেৱালি

জোনমণি বেগম

চতুৰ্থ বান্ধাসিক, কলা শাখা

কোনে কয় শেৱালি তুমি হেনো
বিষাদ প্ৰতীক ?
শুভ্ৰতাৰ আঁচল মেলি
মায়াময় কৰি তুলি বিনিদ্র ৰজনী
ছটিয়াই দিয়া তোমাৰ
পোহৰৰ আৱেশ
তুমি যে নিশাৰ সৌন্দৰ্য্যৰ ৰাণী।

তুমি অপৰূপা
ৰূপেৰে তুমি বিভূষিতা
গুণেৰেও তুমি যে প্ৰকৃতিৰ অনুপম সৃষ্টি
তোমাৰ সৌৰভত
পুলকিত হয় মন
নিশাৰ আন্ধাৰ মেলি
সুৰুয়েও মাৰে হাঁহি
তুমি শেৱালি
নহয় বিষাদৰ ৰাণী
তুমি শেৱালি
প্ৰকৃতিৰ অনুপম সৃষ্টি

তুমিয়েই বৰষা নেকি ?

ঋতুৰাজ বৰা
চতুৰ্থ বাণ্যাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

সেউজীয়া মৰমলগা পাতবোৰৰ মাজেৰে
প্ৰবাহিত হয় মৃদু বতাহ
সেই বতাহতে আহা নেকি তুমি ?
টোপ টোপ বৰষুণৰ টোপালবোৰৰ আঘাতত যে
দন্ধ পৰাণৰ স্বপ্ন বুটলি
গৰ্ভাৱতী হয় ধৰিত্ৰী আই,
সেয়াই নেকি তুমি ?
এই যে প্ৰকৃতিয়ে পিন্ধে নতুন ৰিহা আঁচল
তুমিয়েই পিন্ধোৱা নেকি ?
বহুজনক দি যোৱা তুমি জীৱনৰ সন্ধান।
তোমাৰ নামতেই প্ৰেমৰ সংজ্ঞা বিচাৰি পাওঁ।
কি নাম দি মাতিম তোমাক ?
মাথোঁ প্ৰশ্ন হয় মনতে
তুমিয়েই বৰষা নেকি ? ?



কবিতা

চুইটী গগৈ
চতুৰ্থ বাণ্যাসিক, কলা শাখা

যেতিয়া আবেগত নিগৰি আহে
মোৰ দুয়োপাৰে চকুলো
তেতিয়া মই কবিতা লিখোঁ।
কবিতা লিখোঁ মই তেতিয়া
যেতিয়া দুখৰ মাজতো
হাঁহিৰ ৰেঙণি মুখত থাকে।
মনলৈ আহে মোৰ কবিতা
যেতিয়া ক্ষণে ক্ষণে আনন্দৰ
জোৱাৰ উঠে।
তেতিয়া মই কবিতা লিখোঁ।
যেতিয়া মোৰ জীৱনৰ জটিল প্ৰশ্নই
মোক ব্যথিত কৰে।
তেতিয়া মোৰ মনলৈ আহে কবিতা।
নাজানো মোৰ কবিতাত আছে
নে নাই ছন্দৰ লয়লাস,
মাথোঁ জীয়াই ৰাখোঁ এনেদৰে;
মনৰ অনুভৱবোৰ।।

.....

যন্ত্ৰণাৰ উত্তাপ

দুলুমণি চুতীয়া
চতুৰ্থ বাৰ্মাসিক, কলা শাখা

মখমলৰ দলিচাত লিখা থাকে
অব্যক্ত অলেখ অযুত কাহিনী
নিলাম বজাৰত সহজতে হয় বিক্ৰী
মৰম আৰু ভালপোৱাৰ চলনাময়ী ৰাগি
শৃগাল কুকুৰৰ কামুক নুভীয়া দৃষ্টি
বন্ধ কুঠৰীৰ আঁৰবেৰত লীন যায়
বিশ্বাসৰ গোপন চাবিকাঠি।

পতিতাৰ কাণফলা চিঞৰত
আকাশ জহি খহি পৰে
নিষ্পাপ ভ্ৰূণ পেটতে মৰে
আৰু মানৱতাই শিৰোনামা দখল কৰে
কোনোবা এটা ডাষ্টবিনত,
পিতনিত নতুবা চুৰাপাতনিত।

বহু কাহিনী নিৰলে জয় পৰে
ন্যায়ে মুখ ঢাকি চকুলো টুকে
ধৰ্মিতাই মৌনব্ৰত ধাৰণ হৈ পৰে
ন্যায়লয়, আদালত এনেকৈয়ে চলি থাকে।



জীৱন তোক ভালপাওঁ বাবেই

পৰাগ জ্যোতি নেওগ

জীৱন তোক ভাল পাওঁ বাবেই
হৃদয়ৰ মৰুভূমিত জীপাল কৰি ৰাখো
কাঁইটেৰে বান্ধি ৰখা এপাহি গোলাপ

হতাশা, নিৰাশাত ভাগি পৰা আত্মাই
তোৰেই জোনাকী পোহৰত
বিচাৰি পায় আগুৱাই যোৱাৰ বাট।

জীৱন তোক ভাল পাওঁ বাবেই
দুহাত মেলি সাৱটিব খোজো
ধূলিময় ফাগুনৰ ৰং
বহাগৰ বলীয়া বাত
উৰুৱাব খোজো
হৃদয়ৰ ৰূপ, ৰং আৰু যৌৱন।

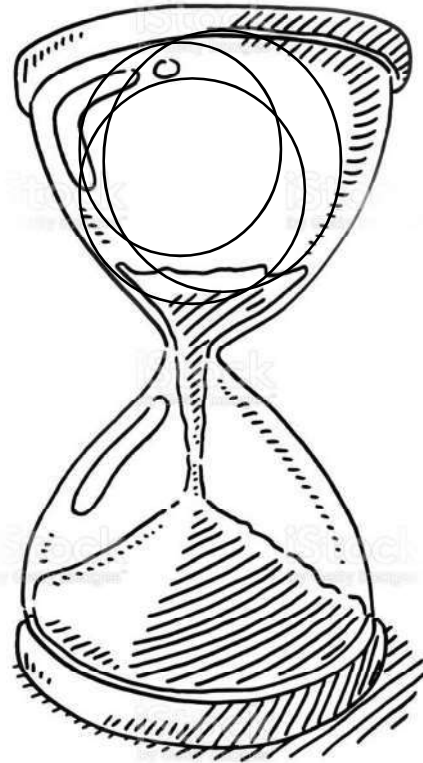
ভালপাওঁ বাবেই জীৱন তোক
এৰিব নোখোজো মোৰ
পালহীন নাৱঁৰ বঠা
খুপি খুপি হ'লেও আগুৱাব খোজো
জীৱন যে মোৰ তেনেই আলসুৱা।

তুমি বজা

বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই
চতুৰ্থ বাৰ্ষিক, বাণিজ্য শাখা

যান্ত্ৰিক পৃথিৱীৰ তুমিয়ে বজা
যদি তুমি নিজক দুৰ্বল সজাইছা
তেন্তে তুমি আৰু তোমাৰ জীৱনত
সুখৰ সংজ্ঞা বিচাৰি নোপোৱা।
জীৱন নদীৰ ইপাৰ সিপাৰে
বুজিব আৰু বুজাব নোৱাৰা বহু কথা
সুখবোৰক আদৰি বিষাদক উৰুৱাই দিয়া।
সদায় তুমি হাঁহি থাকা আৰু আনক হেঁহুৱাই থাকা।
প্ৰাপ্তি আৰু অপ্ৰাপ্তিৰ কথা কি লিখিবা
আন্ধাৰৰ সুযোগ বুজি চকুপানীবোৰ মোহাৰি লবা।
আৰু বিষাদবোৰক হজম কৰিব শিকা
এই পৃথিৱীত সুখ কম দুখ বেছি
কোনো কাৰো আপোন নহয়
স্বাৰ্থপৰ মানুহবোৰ দুদিনৰ বাবে আহিব
আহি তিনিদিনত উভতি যাব ?
পোৱা নোপোৱাৰ হিচাপ ৰাখি কোনো লাভ নহ'ব।

গৈছ যদি আগুৱাই মূৰ দাঙি যোৱা
কাপুৰুষ নহৈ সাহসী হোৱা
আগুৱাই যোৱাগৈ সফলতাক বিচাৰি ধৰা।
তেন্তে হ'ব শাস্তিৰ মন
পাবা তুমি জীৱনৰ আচল ৰং
নিজে যদি নোহোৱা বজা
আনে তোমাক দিবহি খেদা।
সেয়ে তুমি সাহসী হোৱা আৰু নিজে একোজন বজা হৈ থাকা।



সময়

প্ৰণিতা দাসগুপ্তা

তুমি হ'লা এটি অনুভূতি
নদীৰ সোঁতৰ দৰে তোমাৰ গতি
বিচাৰো তোমাক চাব
ভাবো তোমাক মোৰ কৰিবলৈ
নোৱাৰিলো তোমাক ধৰি ৰাখিবলৈ
মাথোঁ তুমি দি গ'লা
এক মধুৰ স্মৃতি।

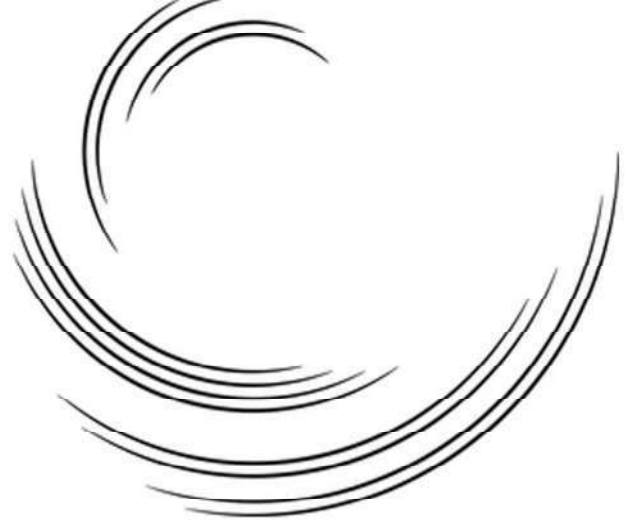
অঘৰী মই

দেৱানন্দ টাইদ
চতুৰ্থ বাৰ্মাসিক, কলা শাখা

মই যে অঘৰী
পথৰ ভিক্ষাৰী
জোলোঙা আৰু লাঠিধাৰী
পেটৰ পোষণিত
ভোকৰ তাড়নাত
আহিছে মই ভিক্ষা বিচাৰি
'ভিক্ষা দিয়া মা, ভোকাৰ মই'।

ক্লান্ত শান্ত মোৰ দেহ
নিষ্ঠুৰ নিয়তিৰ হাতত
সৰ্বস্ব হেৰুৱাই
নিথৰা মই
বিচলিত পথেৰে
আহিছে মই ভিক্ষা বিচাৰি
ভিক্ষা দিয়া মা, ভোকাৰ মই'

মৰু যেন মোৰ হিয়া
আৰু উষ্ণ হৃদয়
সংসাৰ মৰু ভ্ৰমিছে
মৰিচিকা খেদি খেদি
পিয়াহৰ তাড়নাত
গুকাইছে মোৰ অৰ্থ কণ্ঠ
নিৰুপায় মই
আছে নে কোনোবা সুহৃদয় দিয়া মোক এটুপি পানী।



সন্মান

দুলুমণি চুতীয়া
তৃতীয় বাৰ্মাসিক

যদিওবা নাথাকে একোকে
এন্ধাৰ পথৰ প্ৰতিটো খোজত
তথাপিও কিয় জানো হৃদয়ে
অনুসৰণ কৰে বাৰে বাৰে
হেৰুৱা শিপাৰ মৌন সন্ধানত।

নাজানো ঠিকনাটো ক'ত
সম্ভৱতঃ অনুসন্ধান ক্ষণেকীয়া ভ্ৰম
নহ'লেনো চোৱা না
জোনাকৰ সন্ধ্যাবেলাতো
অকালতে নামি আহেনে আউসীৰ জোনাক।
নিয়তিয়ে বাৰু এনেকৈ হয়নে হেঙাৰ
সঁচাকৈ চকুৰ প্ৰচাৰতে হেৰাই যায়
পদপথৰ চিহ্ন আৰু আশাৰ বেঙণি
অথচ মনৰ দুৰ্দান্ত হেপাঁহ
জীৱন থাকে মানে আশা
আউসী আঁতৰিলে আহিব জোনাক।

ব্যথিত হৃদয়

অনুপ গগৈ

কাৰ্য্যালয় সহায়ক, লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

(ক)

গহীন মুখৰ আঁৰত
নীৰে উচুপি থকা
তোমাৰ সেমেকা কলিজাটো
আনে নেদেখিলেও মই দেখো,

ধেমালিতে কোৱা সঁচা কথাবোৰ
কৃত্ৰিমতাৰে দমাই থোৱা
তোমাৰ হৃদয়ৰ আবেগবোৰ
আনে নুবুজিলেও মই বুজো

কম বুলিও ক'ব নোৱাৰা
তোমাৰ বুকুৰ সেই প্ৰচণ্ড বিষ
মোৰ বুকুতো অনুভৱ কৰোঁ।

(খ)

বেলিটোৱে যেতিয়া জিৰণি লয়
আন্ধাৰৰ সুযোগ লৈ
ময়ো চকুলো টুকো
কিবা এক অবুজ বেদনাত
তুমি হয়তো বুজিবা কেতিয়াবা ...

জোনৰ মলিন মুখত
হাঁহি বিৰিঙি উঠিলে
তুমি পূৰ্ণিমাৰ দৰে জিলিকি উঠা আৰু মই...

মই হওঁ আউসীৰ নিশা
মোৰ চকুলো মচিবলৈ
মাতি দিওঁ এজাক বৰষুণ
তুমি আনন্দত তিতা আৰু মই...
হেঁপাহ পলোৱাই কান্দো।

সান্নিধ্যৰ আবেলি

দ্বীপেন কলিতা

কাৰ্য্যালয় সহায়ক, লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

আজি বাৰ নৱেম্বৰ
কথা দিছো নিজক
তোমাৰ হৃদয়ৰ মাজত
সৃষ্টি কৰিম প্ৰেমৰ সাগৰ।

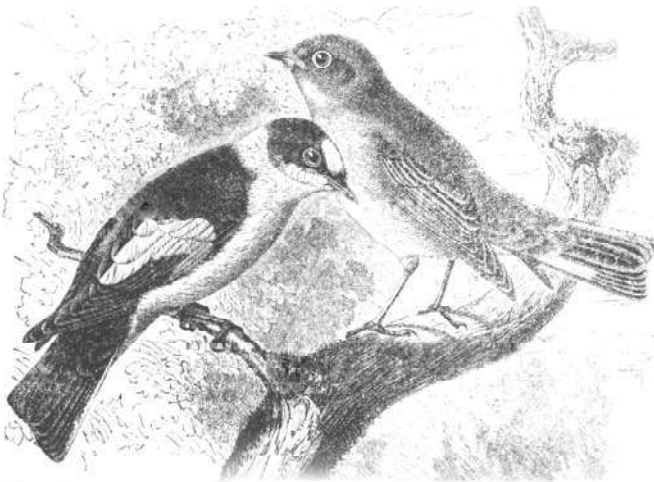
কি কথা আছিল তোমাক কোৱাৰ
মই পাহৰিছিলো
ভয় খাইছিলো।

মই সঁচাই দুখী
তোমাৰ ওচৰত
প্ৰথম সান্নিধ্যত খেলিছিলো
সপোনৰ সাতো ৰঙী ফাকুৱা।
পাহৰি যাবতো নোৱাৰোঁ সেইদিনটোৰ কথা
বিশেষকৈ...
লাজত ৰঙা চিঙা হৈ পৰা
তোমাৰ দুখনি গাল
তুমিৰ ঠাইত আপুনি বোলা
মাতাৰ...
ফোনত অনৰ্গল কৈ
প্ৰকাশ কৰি যোৱা তোমাৰ অভিমান ভৰা গালি
তুমি কবা নেকি?
মোক কিমান ভালপোৱা তুমি?

কুলি

নাৰায়ণ বৰুৱা
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

অ' কুলি অ' কুলি কুউ কুউ কুউ বুলি
ফাগুণতে লগালি মাত।
তোৰে মাত শুনি অ' কুলি চৰাই
ত'তে নাই আমাৰে গাত।।
পাহৰত আছিলি কলিয়া কুলিটি
আছিলি ভৈয়ামলৈ বুলি।
কোনেনো দিলে বিহুৰে বাতৰি
আছিলি ঢাপলি মেলি।।
গাঁৱে নগৰে মাতি একাকাৰ কৰিলি
জনাই দিলি অসমীয়াক তই।
কেনেকৈ জানিলি বিহু আহিল বুলি
বুজিকে নাপালো মই।।
নাহৰো ফুলিলে কপৌও ফুলিলে
ফুলিলে খৰিকাজাই।
বিহুৰে বাতৰি দি ফুৰ' কুলি চৰাই
পাতৰ আঁৰে আঁৰে লুকাই।।
বলীয়া ফাগুণৰ গছৰ পকা পাত
এটি দুটিকে সৰে।
তোৰে মাত শুনি গছৰে ডালতে
নকৈ কুঁহিপাত মেলে।।



জোনাক

দিব্যলক্ষী সেনাপতি

আকাশত বিয়পি পৰিছে মাজনিশাৰ মৰম
খিৰিকিৰ ফাঁকেৰে সোমাই আহিছে,
এচাটি বতাহৰ সৈতে তোমাৰ চঞ্চলা মনটোৰ কাহিনী।
পৰ্দাখনে বাৰে বাৰে কোবাই জোনাকইছে,
জোনাকৰ লগত কৰা ধেমালীবোৰৰ কথা সুৰঁৰি।

খিৰিকিৰ বুকুত অলসভাৱে মুৰতো এৰি
পাতৰ মাজত হেৰুৱা জোনাকক বিচাৰি,
দিওঁ মোৰ ভগ্ন স্বপ্নৰ বতৰা।
গভীৰ নিশাও উত্তৰত আঁকি থৈ যায়হি ওঠৰ ভাঁজত,
মুকলি মনৰ এমুঠি হাঁহিৰ জিলিকণি।

নিৰৱতাৰ পছোৱাই চুই গৈছে হৃদয়ৰ কোঠালি
বজাই গৈছে এটি এটি শূন্য জ্বনুকা,
অনুভৱৰ পাল নাওঁত সৰাপাতৰ হেন্দুলনী তুলি।
নীলাৰ আৱিৰৰ সৈতে লুকা-ভাকু খেলি,
জোনাকৰ নিতে স্বপ্নময়ী ধেমালি।

জোনাকৰ চকুত চকু পৰিলেই,
আমনি কৰেহি এজাক নষ্টালজিক বতাহে।
চকুপতা জপাই জোনাকৰ দুবাহুৰ মাজত
বিলিনতাৰ সুৰ শুনিব বিচাৰিলেই,
আমনি কৰেহি কাণৰ কাষেৰে বৈ অহা চুলিৰ নাচোনে।

সোণ-বৰণীয়া জোনাকৰ দলিচাৰ উমান লৈ
নিশাৰ নিৰ্জনতাৰ বুকুত নিৰাশাৰে এৰি দিয়া উশাহবোৰে,
দূৰৈত বাঁহীৰ ভাঁজত সপোনৰ সুৰ শুনাইছে।
ডাৱৰৰ সংগ এৰি জোনটোৱে,
নিঃসংকোচে বিলাই গৈছে প্ৰণয়ৰ এখানি জোনাক।

সপোন

হেমন্ত ৰাজবংশী

জীৱন সংগ্ৰামৰ আমি বুজাৰু
অধ্যয়ন আমাৰ তপস্যা
উপযুক্ত কৰি নিজকে গঢ়িম
মা দেউতাৰ সপোন পূৰণ কৰিম
এজন সুনাগৰিক হম
ধৰ্মৰ গোঢ়ামি নিশেষ কৰি
সম অধিকাৰ সম মৰ্যাদা সম উন্নয়নৰ
এখন সুস্থ সমাজ গঢ়িম
জিলিকিম দেশৰ ভৱিষ্যতৰ বুকুত
গুৰু মন্ত্ৰৰ আশীৰ্বাদ শিৰত তুলি
অৰ্থনৈতিক বিপ্লৱ আমি গঢ়িম
আশাৰ ফুল ছটিয়াই
শেৱালি তগৰ চম্পা বকুলৰ সুবাস বিলাম
প্ৰতিটো মনক কৰ্মস্পৃহা কৰি তুলি
একতাৰ মাজেৰে সপোন দেখিম
কৰ্মই ধৰ্ম উপাসনাই জীৱন
সেউজীয়া কৰিম গৃহ চহৰ মোৰ দেশ
দেশৰ নাম উজলাই তুলিম
মহাবিদ্যালয়ৰ নতুন এটি পৰিচয়ৰে ইতিহাস ৰচিম
পঢ়াশালিৰ হাততে দেশৰ ভৱিষ্যত
কেঁচা মাটিৰ গোকত গাম জীৱনৰ সুৰীয়া গান
আমি গাম একতাৰ জয়গান
খোজত খোজ মিলাই চিঞৰিম জীৱন জিন্দাবাদ
কৰ্মপটু আমি অসমীয়া।

शीत लहर मे गरम खबर

अरुण कुमार बर्मन

संपादक, प्रज्ञा मेल,

(राष्ट्रीय साप्ताहिक समाचार पत्र)

खबर है यह
कि आदमी का
'माईनस' में
सबसे कमतर में
जा रहा है।
यह युग-युगान्तर का
शायद
सबसे ठंडा मौसम होगा,
जिसमें आदमी का
आदमी के प्रति व्यवहार
ठोस, सख्त
अकड़ी लाश-सा
हो गया है।



Teachers

Monalisha Gogoi
Class -H.S. 2nd year (Arts)

Teachers are the best
Who bring light to our
Future life.
Teachers are the best
who form the character
And behaviour of a child
And build his future bright
Teachers are the best
Who teaches the good
Manners to a child
Teachers are the best
Who are next to God
Who bless us with
Their valuable knowledge
Teachers are the best
Who build the citizens
of a nation great



Farewell

Devanshu Didwania
B.Com. 4th Semester

The world is round, and seperation isn't in vain.
In further walks of life, we are bound to meet again.
So all smiles when we part, not a teardrop in the eye.
Because farewell is a myth, farewell is a lie.
After few years, if you catch my sight,
You shall say, "You are Devanshu, am I right?".
May we cross our paths, with happiness so high,
That's why I say, farewell is a myth, farewell is a lie.

Life is All About Choices

Rahul Agarwala
B.Com. 6th Semester

Life is all about choices
one decision can change your life
Mind may be your best friend
or your worst enemy
I am the writer of my life
And can't have better tomorrow.
If you're still thinking about yesterday
That is how
We can achieve our goal.



Where are you God

Rahul Agarwala
B.Com. 6th Semester

Have heard that you show the way
to the wandering mind
I am also lost, call me back home

Whenever I worship or pray,
Neither the temple was found
Neither the churches met
My soul is tired of looking for you.

Whatever the rituals
I perform all those rituals
Like these crores, I bow my head

Your names are many
Your faces are many

There are many ways to find you
Walked every way
But didn't find you.

Have heard that you run the
whole Earth
Lister to me too, call me back home.

জীৱন আৰু সফলতা সম্পৰ্কে কিছু কথা

ড॰ শশীকান্ত শইকীয়া



এক : প্ৰচণ্ড জেদ আৰু জীৱন ...

বিশ্ববিখ্যাত সাঁতুৰবিদ মাইকেল ফিলিপছৰ নাম নুগুনা লোক হয়তো খুব কমেই ওলাব। তেওঁ এগৰাকী ব্যতিক্ৰমী বিশ্ববিখ্যাত সাঁতুৰবিদ। তেওঁ এবাৰ নহয়, দুবাৰ নহয়, অলিম্পিককে ধৰি মুঠ ২৮ টা মেডেল পাবলৈ সক্ষম হৈছিল। সম্ভৱতঃ মাইকেল ফিলিপছ ৰেকৰ্ড সংখ্যক সোণৰ পদক পোৱা অন্যতম অলিম্পিক সাঁতুৰবিদ। অনেকজনেই অনেকবাৰ অলিম্পিকত সোণৰ পদক লাভ কৰিছে। চাবলৈ গ'লে অনুৰূপ ধৰণে মাইকেল ফিলিপছেও লাভ কৰিছিল। কিন্তু ফিলিপছৰ সোণৰ পদক পোৱাটো সাধাৰণ বিষয় হিচাপে ধৰিলে নিশ্চয় ভুল কৰা হ'ব। তেওঁ এনেদৰে জীৱনত পৰিশ্ৰম কৰিছিল যে, শাৰীৰিক অসুস্থতা সত্ত্বেও অলিম্পিকত যোগদান কৰি পদক আজুৰি আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সাঁতুৰাৰ বাবে প্ৰয়োজন হাত দুখন। কিন্তু দুৰ্ঘটনাৰ বাবে হাতত আঘাত পায়। তেওঁ অলিম্পিকত যোগদান কৰাত সকলোফালৰ পৰা বাধাৰ সৃষ্টি হৈছিল। কিন্তু তেওঁ হাতত আঘাত পোৱাৰ পিছতো অলিম্পিকত যোগদান কৰি সাঁতুৰাত অভিলেখ সৃষ্টি কৰে, পৃথিৱীবাসীৰ

আগত চমক সৃষ্টি কৰি ব্যতিক্ৰমী ৰূপত সোণৰ পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ফিলিপছে কৈছিল- "If you want to be the best, you have to do things, that other people are not willing to do." সঁচাকৈ ফিলিপছৰ এই অনুভৱ সকলোৰে স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব। প্ৰতিজন মানুহে যদিহে ভাবে যে মই জীৱনত কোনো এটা কাম কৰি শ্ৰেষ্ঠত্ব লাভ কৰিম, তেন্তে একেৰাহে, নিৰবিচ্ছিন্নভাৱে সেই কামটোত লাগি থাকিলে এদিন শ্ৰেষ্ঠত্ব অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰে। যিটো কাম আন মানুহে কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে, তেনে কাম এটা কৰি দেখুৱাব বিচৰাটোৱে শ্ৰেষ্ঠত্ব অৰ্জনৰ অন্যতম পথ হ'ব পাৰে। এজন মানুহক শ্ৰেষ্ঠ হিচাপে তেতিয়াহে গঢ়ি তুলিব পাৰি, যেতিয়া তেওঁ ব্যতিক্ৰমী ৰূপত কাম এটা কৰি দেখুওৱাব পাৰে। সাধাৰণ কাম এটা সকলোৱে কৰে, সকলোৱে কৰি দেখুৱাব পাৰে, কিন্তু ব্যতিক্ৰমী কাম এটা কৰাটো বৰ সহজ নহয়। ফিলিপছৰ ২০০৬ চনত দুৰ্ঘটনাত হাতত আঘাত পোৱাৰ পিছতো তেওঁ অলিম্পিক প্ৰতিযোগিতাৰ পৰা আঁতৰি অহা নাছিল। তেওঁৰ মনত এনে এটা শক্তি পুঞ্জীভূত হৈছিল, যাৰ ফলত তেওঁ আনতকৈ ব্যতিক্ৰমী হিচাপে পৰিচিত হৈছিল আৰু ভবাৰ দৰে তেওঁ বিশ্বৰ সঁতুৰবিদ সকলৰ মাজত চমক সৃষ্টি কৰিব পাৰিছিল। ফিলিপছৰ এনে সফলতাৰ আঁৰত আছিল মনত প্ৰচণ্ড জেদ, কঠোৰ সংগ্ৰাম আৰু এটা শক্তিশালী মন।

জীৱনক অনুভৱ কৰা সকলে এটা কথা মনলৈ বাৰে বাৰে আনে যে, জীৱনত নিজক তৈয়াৰ কৰাৰ বাবে সুযোগ বাৰে বাৰে নাহে। জীৱনটোৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ত অতি মূল্যবান আৰু সেই মুহূৰ্ত্ত হেৰাই যোৱাৰ পিছত দুনাই তেনে সুযোগ জীৱনলৈ নাহিবও

পাৰে। সময়ক সৎ ব্যৱহাৰ কৰা, সময়ৰ সঁতে নিজকে খাপ খুৱাই নিজকে তৈয়াৰ কৰা আৰু সময়ৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ত ব্যৱহাৰ কৰা এজন মানুহৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। দৰাচলতে এনে অনুভৱ খুব কম মানুহে কৰে আৰু নিজকে তৈয়াৰ কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰাৰ পিছতো সাজু কৰিব নোৱাৰে। মানুহৰ জীৱনৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ট্ৰেজেডি যে মানুহে জীৱনৰ বাবে লাভ কৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ সুযোগ গ্ৰহণ নকৰে। প্ৰতিদিনে পুৱাত সূৰ্যই নতুন কাম এটা কৰাৰ বাবে সুযোগ দিয়ে। সেই পুৱা অথবা দিনটোত কৰিব লগা কামখিনি কেনেকৈ এচাম মানুহে নকৰাকৈ থাকে, সেইটো হ'ল মানুহৰ বাবে বহস্যজনক। পুৱা সূৰ্যই এজন মানুহক অশেষ শক্তি দিয়ে, সোঁৱৰাই দিয়ে যে, সেই দিনটোৰ বাবে কৰিব লগা কাম আছে। সূৰ্যই কোনো দিনে গপত গঙ্গাটোপ হৈ উদয় নোহোৱাকৈ থকা নাই। সূৰ্যই কোনো দিনে তেওঁৰে পৃথিৱীৰ একমাত্ৰ পোহৰ দাতা বুলি বৈ থকা নাই, অহংকাৰো কৰা নাই। নিশাৰ পিছত সূৰ্যই পোহৰ বিলায় নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য প্ৰতিজন মানুহক সোঁৱৰাই থাকে। কিন্তু আচৰিত, সুস্থ, সবল, অসীম শক্তিৰ অধিকাৰী, চিন্তা, ভাৱনা কৰিব পৰা মানুহৰ মন এটা লৈ জন্ম হোৱাৰ পিছতো কেনেকৈ এজন মানুহে দহ, বাৰ ঘণ্টা শুই শুই পাৰ কৰে। আচলতে মানসিক বিকাৰ গ্ৰস্ত সকলে এনেদৰে জীৱনৰ মূল দায়িত্ব আৰু কৰ্মৰ পৰা আঁতৰি অধিক সময় শুই শুই পাৰ কৰে। তেওঁলোকৰ যেন কৰিবলৈ একোৱে নাই। শীত, বতাহ, বৰষুণ, ৰ'দ, গৰমকো নেওচি যেনেদৰে সূৰ্যই নিজৰ পথেৰে সদায় পোহৰ বিলাই নিজৰ লগতে পৃথিৱীবাসীক আহুদিত কৰে, তেনেদৰে ৰ'দ, বৰষুণ, ঠাণ্ডা, গৰমক চুব নোৱাৰা মানুহক সদায় সফলতাৰ দিশত আগুৱাই নিয়ে। মানুহৰ বাবে এইটো প্ৰয়োজনীয় যে, তেওঁ কিয় জন্ম হৈছে আৰু তেওঁৰ কৰ্তব্য আৰু লক্ষ্য কি? মানুহে মানুহক সুখ দিয়া, সহযোগ কৰা, সমাজক পথ দেখুওৱা আদি কামবোৰৰ মাজেদিয়ে মহাপুৰুষত্ব লাভ কৰিব পাৰে। এদিন বা এনিশাতে মানুহে মহাপুৰুষ হোৱাৰ উদাহৰণ নাই। কঠোৰ সাধনা আৰু সমাজ চেতনাই কাৰোবাক উপলব্ধি কৰিবলৈ বাধ্য কৰে, তেনে সাধনা, উপলব্ধিয়ে এজন মানুহক এদিন মহাপুৰুষ হিচাপে গঢ়ি তোলে। সেয়ে এটা দিন, এটা মুহূৰ্ত্ত কেতিয়াও অতিক্ৰম কৰিবলৈ, অপচয় কৰিবলৈ

●
সেয়ে
হয়তো
কোৱা হয়
সম্ভৱ আৰু
অসম্ভৱৰ
মাজৰ
পাৰ্থক্যটোৱে
হ'ল-
মানুহৰ
জীৱনৰ
সংকল্প।
সংকল্প
নিশ্চিত,
নিৰ্ধাৰিত
নহ'লে সম্ভৱ
হ'বলগীয়া
বিষয়বোৰো
অসম্ভৱ
হিচাপে
দেখা দিব
পাৰে।
একেদৰে
সংকল্প দৃঢ়
আৰু
নিশ্চিত
হ'লে
অসম্ভৱ
কামটোও
সম্ভৱ হৈ
উঠিব
পাৰে।
●

যোৰাতো মানৱতাৰ পৰিচয়ক হ'ব নোৱাৰে। এটা দিন অযথা অতিক্ৰম কৰা মানে এটা দিন জীৱনৰ পৰা আঁতৰি যোৱা সেই দিন দুনাই কেতিয়াও ঘূৰাই নাপায়। মানুহৰ জীৱনবোধৰ উপলব্ধি, জীৱনক সজাই তোলাৰ চেতনা আৰু জীৱনৰ ৰং তুলিকাৰ অনুভৱে মানুহক সুখ দিব পাৰে আৰু শান্তি দিব পাৰে।

কোনো মানুহে কেতিয়াও নিজকে অক্ষম, অপদাৰ্থ, শক্তিহীন বুলি অনুভৱ কৰা উচিত নহয়, তেনে চিন্তাই মানুহক শক্তি নিদিয়ৈ আৰু কাম কৰাৰ প্ৰেৰণা নোযোগায়। মনত ৰখা উচিত, যিসকল মানুহে নিজকে অক্ষম বা শক্তিহীন, দুৰ্বল বুলি ভাবে, সেইসকলে এটা লক্ষ্য লৈ মনত পেলোৱা উচিত, 'বিকল অথবা অচল এটা ঘড়ীয়ে দিনটোত দুবাৰ সঠিক সময় দেখায়' ইয়াৰ সাৰমৰ্ম হ'ল- অক্ষম বুলি ভবা ঘড়ীটোৱে যেতিয়া চোন্ধিৰা ঘণ্টাত দুবাৰ সঠিক সময় দিব পাৰে, তেন্তে তেজ, মঙহেৰে এজন মানুহে জীৱনটোক সজাই তুলিবলৈ ব্যৰ্থ হয়? মানুহে ভাগ্যক ধিয়াই আঙুৰাই গ'লেও কৰ্মৰ ওপৰতো নিৰ্ভৰ কৰা প্ৰয়োজন। কৰ্মৰ লগতে মানুহৰ চিন্তাৰ উন্মেষ ঘটোৱাতো নিতান্তই প্ৰয়োজন। এটা কথা অৱশ্যে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ যে ধন-টকা-পইছা কৰ্মৰ বলতে আহে, ধন-সম্পদে গোটেই পৃথিৱীক চিনাক্ত কৰি দিয়াত সফল হ'লেও ধনৰ অভাৱ বা দাবিদ্ৰতাৰ সময়ত মানুহে মানুহক চিনি পাব পাৰে। যিসকল মানুহে এদিন নিজৰ লগতে সমাজখন পৰিৱৰ্তন কৰাৰ ধাৰা এটা তৰিব পাৰে সেইসকল মানুহে বিষম পৰিস্থিতি আৰু সংকটৰ সময়তো নিজকে সলনি কৰিব পাৰে। নিজক সলনি কৰিব পৰাটোৱেই উত্তৰণ আৰু সফলতাৰ মূল চাবি-কাঠি। যেতিয়ালৈকে পৰিৱেশ আৰু পৰিস্থিতিৰ সৈতে নিজকে সলনি কৰিব নোৱাৰে, তেতিয়ালৈকেহে উত্তৰণ ঘটাব নোৱাৰে। এডাল মম বাটিৰে যেনেদৰে হাজাৰদাল মমবাটি জ্বলাই পোহৰ আনিব পাৰে, তেনেদৰে মানুহে পৰিৱেশ আৰু পৰিস্থিতিৰ সৈতে খাপ খুৱাই আঙুৰাই গ'লে আৰু নিজৰ সুখ আৰু আনন্দ ভগাই ল'লে জীৱনৰ পৰম সুখ আৰু আনন্দ লাভ কৰিব পাৰে। দৰাচলতে দেখা যায় কিছুমান মানুহে সোপা সোপে জীৱনৰ পৰা অৰ্থ, সম্পদ সংগ্ৰহ কৰে যদিও পৰৰ মাজত তেনে সম্পদ ভগাই ল'ব নোৱাৰে। সেইসকল মানুহৰ বাবে জীৱন কেৱল স্বাৰ্থপৰ আৰু এটা ঠেক গণ্ডিৰ মাজত আৱদ্ধ। সুখ, আনন্দ আনৰ মাজত যিমানেই ভগাব পাৰি, সিমানেই জীৱনৰ পৰা চৰম তৃপ্তি আৰু আনন্দ লাভ কৰিব পাৰে। অৱশ্যে জীৱনত উৎকৰ্ষ সাধন কৰিবলৈ, জীৱনত সফলতা লাভ কৰিবলৈ হ'লে কেৱল আত্মবিশ্বাস, ধৈৰ্য, কষ্ট, পৰিশ্ৰম আৰু সাধনাৰে প্ৰয়োজন নহয়, সংকট বা দুখৰ সময়ত প্ৰচণ্ড জেদ আৰু

কঠিন সংগ্ৰামৰ প্ৰয়োজন হয়। পানীত নানামিলে যেনেদৰে পানীৰ গভীৰতা অনুভৱ কৰিব নোৱাৰি, ঠিক তেনেদৰে জীৱনলৈ সংকট, সমস্যা, বেদনা, দুখ-যন্ত্ৰণা নাহিলে জীৱনৰ গভীৰতা অনুভৱ কৰিব নোৱাৰি। জীৱনক গভীৰভাবে অনুভৱ কৰিবলৈ হ'লে, বুজিবলৈ হ'লে, জীৱনৰ বাবে প্ৰয়োজন সমস্যা আৰু সংকট। তেহে মানুহ শক্তিশালী হ'ব পাৰে, নিজকে নিজে অনুপ্ৰাণিত কৰিব পাৰে। এনে সময়তে প্ৰয়োজন জেদ আৰু সংগ্ৰাম। জেদে মানুহক শক্তিশালী কৰে, আঙুৰাই নিবলৈ প্ৰেৰণা দিয়ে। জীৱনত আঙুৰাই যাওতে অনেক অবহেলা আৰু অসন্মান লাভ কৰাতো স্বাভাৱিক। কিন্তু সেই অসন্মানি, অৱহেলা, অপমান আদিৰ সঠিক উত্তৰ হ'ব পাৰে। জীৱনৰ সফলতা সকলোৰে পথ এটাই, সকলোৰে জীৱনৰ গতিপথ একেটাই। সেই পথেৰে আঙুৰাই যোৱা প্ৰয়োজন। পিছফালৰ পৰা কোনে কাক কি কৈছে, সেই সম্পৰ্কে মনোযোগ দিয়া মুঠেই উচিত নহয়। যিহেতু পথ এটাই সেয়ে পিছলৈ চাই কোনে কি কৈছে তাক শুনা বা উভতি চোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। এয়া সচৰাচৰ লাভ কৰা অভিজ্ঞতা যে সফল হ'লে সকলো মানুহে প্ৰশংসা কৰে আৰু বিফল হ'লে এচাম মানুহে সমালোচনা কৰে। প্ৰকৃততে এয়া হ'ল মানুহৰ জীৱনৰ ৰহস্য। এই দুই শ্ৰেণীৰ মানুহৰ মাজতে জীৱনটো যিহেতু অতিক্ৰম কৰা হয়, সেয়ে সহজভাৱে তাক গ্ৰহণ কৰাটোৱেই জীৱনৰ সফলতাৰ অন্যতম চাবিকাঠি।

দুইঃ জীৱন আৰু পৰাজিত নোহোৱা দৃষ্টিভঙ্গী :

'Successful people are simply those with successful habits' এটা জনপ্ৰিয় উক্তি। মানুহৰ জীৱনত অভ্যাসে কেনেদৰে প্ৰভাৱিত কৰে আৰু কেনেদৰে অভ্যাসৰ ফলত মানুহ সফল হ'ব পাৰে, সেয়া যুগ যুগ ধৰি চৰ্চিত হৈ আহিছে। ৰামায়ণ, মহাভাৰতৰ পৰা, বিভিন্ন বেদ, বেদান্তত অভ্যাসৰ বিষয়ে উল্লেখ আছে। প্ৰাচীন ঋষি, মুনিসকলে অভ্যাসৰ ফলত কেনেদৰে সাধনা লাভ কৰিছিল, কেনেদৰে জীৱন গঢ়ি তুলিছিল, সেই বিষয়ে অনেক কাহিনীও আছে। ঋষি, মুনিসকলে কেনেদৰে সাধনা কৰি নিজৰ জীৱনক ধন্য কৰাৰ লগতে আনৰ জীৱনৰ বাবেও পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে মানুহক চিন্তাৰ খোৰাক দি আহিছে, তেনে কাহিনীৰ অভাৱ নাই। এয়া এক অভ্যাসৰ ফল। মানুহে অভ্যাস কৰিলে সকলো কাম সফল কৰি তুলিব পাৰে। অভ্যাসে মানুহৰ জীৱন যেনেদৰে সুন্দৰ, মননশীল, উপভোগ্য কৰি তুলিব পাৰে, তেনেদৰে মানুহৰ জীৱন অসুন্দৰ অথবা দুখ, কষ্টৰ কৰি তুলিব পাৰে। মানুহৰ অভ্যাস আচলতে এটা চৰিত্ৰ, সেই চৰিত্ৰই মানুহক অনুপ্ৰাণিত কৰিব পাৰে আৰু আঙুৰাই যোৱাত সহায় কৰিব পাৰে। দৰাচলতে

অভ্যাসে মানুহৰ মনৰ পৰিৱৰ্তন সাধিব পাৰে। মানুহৰ মন পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে বাবে অভ্যাসৰ প্ৰসংগক অতি উচ্চ আসন দি অহা হৈছে। অভ্যাসে মানুহক জীৱনটো পৃথকভাৱে জুমি ছোৱাত সহায় কৰে। মানুহে কেনেদৰে নিজকে গঢ়ি তুলিব পাৰে, সজাই তুলিব পাৰে, সেই সম্পৰ্কে অভ্যাসে বাৰুকৈ প্ৰভাৱ পেলায়। অভ্যাস কৰা মানুহে সদায়ে নিজৰ মনৰ প্ৰচন্দত জীৱনটো আগুৱাই নিব বিচাৰে, আনৰ মতামত বা পৰামৰ্শক সাধাৰণতে গুৰুত্ব দিব নিবিচাৰে। কেতিয়াবা আনৰ ভাল পৰামৰ্শতো উদ্দিগ্ন নহয়। অভ্যাসৱান মানুহে সাধাৰণতে আনক অনুসৰণ কৰিব নিবিচাৰে আৰু নিজকে সহজে সহজ পথেৰে আগুৱাই নিব বিচাৰে। সাধাৰণতে এটা অভ্যাসত পৰিণত কৰা মানুহে নিজৰ বাহিৰে, নিজৰ চিন্তাৰ ব্যতিৰেকে কেতিয়াও সময় আৰু শক্তি অপব্যয় কৰিব নিবিচাৰে। ভাল অভ্যাস থকা মানুহে ঋণাত্মক বিষয় বিলাক বৰ বেছিকৈ নাভাৱে আৰু সমালোচনাও কৰিব নিবিচাৰে। তেওঁলোকে নিজক সমালোচনা কৰে আৰু নিজৰ ভুল ধৰাত বেছি গুৰুত্ব আৰোপ কৰে। অভ্যাসত পৰিণত হোৱা মানুহে পৰাজয় বা বিফলতাৰ ক্ষেত্ৰত আনক দোষাক্ৰপ কৰিব নিবিচাৰে আৰু বিফল হোৱাৰ পিছতো তেনে প্ৰচেষ্টা ত্যাগ নকৰে। পূৰ্বে কৰা ভুল পুনৰবাৰ নকৰা আৰু কেনেকৈ জীৱনৰ প্ৰতিটো পল আগুৱাই নিব পাৰি সেই বিষয়ে নিজকে প্ৰশ্ন কৰে।

পৃথিৱীৰ সফল ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত অন্যতম বিল গেইটছে কৈছিল- 'I never took a day off in my twenties, not one when I was in my twenties and early thirties. My whole life was focus on work, I doesn't take vacation or weekend off. I was always the first in the office and the last to leave.' নিশ্চিতভাৱে সেয়া এজন মানুহৰ বাবে অভ্যাসৰ ফল। অভ্যাসে মানুহক কেনেদৰে উত্তৰণ ঘটায় সেই বিষয়ে নাম ল'লে প্ৰথমে হয়তো নাম ল'ব লগিব ধীৰুভাই আশ্বানী। ধীৰুভাই আশ্বানীয়ে নৱম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতেই পেট্ৰল পাম্পত কাম কৰিছিল। যেতিয়া তেওঁ পেট্ৰল পাম্পৰ কাম এৰি পৰৱৰ্তী সময়ত আমদানি-ৰপ্তানি, কাপোৰ ব্যৱসায় আৰু পেট্ৰলজাত উদ্যোগৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰিল, সেয়া তেওঁৰ জীৱনৰ বাবে সম্ভৱ হৈছিল অভ্যাসৰ বাবে। পৃথিৱীৰ আত্মৱন্ত ব্যক্তি হ'লেও বিল গেইটছে খোৱাৰ পিছত সাধাৰণতে নিজৰ খোৱা বাচন-বৰ্তন নিজে ধোৱাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিছিল। নিৰন্তৰে মানুহে কাম কৰি গ'লে এদিন সেয়া অভ্যাসত পৰিণত হয় আৰু জীৱনত সফল হ'ব পাৰে।

প্ৰতিটো কামেই নিয়মীয়া অথবা নিৰন্তৰে কৰি যোৱাৰ ফলতেই মানুহৰ অভ্যাসত পৰিণত হয়। সেয়া ভাল অভ্যাসেই হওঁক অথবা বেয়া অভ্যাসেই হওঁক। জীৱনৰ বাবে সপোন দেখা মানুহৰ ক্ষেত্ৰত এনে এটা অভ্যাস গঢ় লৈ উঠে, যিসকলৰ বাবে নিশাটো ছুটী হৈ যায় আৰু সপোন সম্পূৰ্ণ কৰিব খোজাসকলৰ বাবে দিনটো ছুটী হৈ যায়। দিন ছুটী-দীঘল হোৱাটো এজন মানুহৰ জীৱনৰ বাবে মাথো অভ্যাসৰ ফলতে সৃষ্টি হয়। উল্লেখ নকৰিলেও হয়তো ভুল হ'ব, এনে অভ্যাসৰ ফলতে বিল গেইটছ সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ ভিতৰত জনপ্ৰিয় আৰু ধনী ব্যক্তি। তেওঁৰ সেই ধনৰ পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন মানুহক দহ ডলাৰকৈ ভগাই দিলেও তেওঁৰ হাতত ত্ৰিশ বিলিয়ন ডলাৰ থাকিবগৈ। সেয়া পঞ্চাশখন দেশৰ সম্পত্তিৰ সমান। ইয়াৰে পাঁচখন ধনী দেশ আৰু পঞ্চাশখন দুখীয়া দেশ। কথাটো ভাবি চাবলগীয়া যে আমি যিবোৰ মানুহে জীৱনত কোনো এটা কামৰ বাবে অভ্যাস কৰিব নোৱাৰে, তেওঁৰ জীৱনৰ সফলতাৰ সপোন দেখা কথাটো মৰুভূমিত মৰিচিকা বিচৰাৰ দৰে।।

সমাজৰ কাৰণে নহ'লেও নিজৰ কাৰণে ভাল কাম কৰাৰ অভ্যাস গঢ়ি তোলাতো প্ৰয়োজন। সমাজৰ বাবে, মানুহ বা দেশৰ বাবে কোনো এটা ভাল কাম কৰিবলৈ সময় নোপোৱাসকলে চিকিৎসালয়, চিকিৎসক আদিৰ কাষত গৈ সময় দিবলৈ অনেক সময় উলিয়াব পাৰে। চাফ-চিকুণ বা পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ বাবে এক মিনিট সময় উলিয়াব নোৱাৰাসকলে কেনেকৈ ঘণ্টা ঘণ্টা, মাহ মাহ ধৰি চিকিৎসালয়ৰ বিচনাত পৰি থাকিবলৈ সময় উলিয়াই লয়, কোনো ভাল অভ্যাস গঢ়িব নোৱাৰাসকলে কেনেকৈ চিকিৎসকৰ চেম্বাৰৰ সন্মুখত ঘণ্টা ঘণ্টা ধৰি চিকিৎসকক সান্ধাৎ কৰিবলৈ সময় উলিয়াই লয়। গছৰ পাত, কাগজৰ টুকুৰা এটা বুটলিবলৈ সময় নোহোৱাসকলৰ বাবে কেনেদৰে টি ভিৰ আগত ঘণ্টা ঘণ্টা ধৰি বহি থাকিবলৈ সময় ওলায়। ৰাজহুৱা পথ, অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ চৌহদত পৰি থকা গছৰ পাত এখিলা বুটলিবলৈ সময় নোহোৱাসকলে কেনেদৰে বাৰ ৰেষ্টুৰেণ্টত বহি থাকিবলৈ ঘণ্টা ঘণ্টা ধৰি সময় উলিয়ায়। সেইটো একো একোটা বদ অভ্যাস। বদ অভ্যাসে মানুহক এলেহুৱা কৰে আৰু জীৱনৰ অৰ্থ উপলব্ধি কৰাত সুবিধা নিদিয়ে। সাধাৰণতে এজন মানুহক ভাল কাম এটাৰ মনোবৃত্তি গঠনে জীৱনটো আৰম্ভ কৰাৰ শক্তি দিয়ে আৰু অভ্যাসে সেই কামটো আগুৱাই নিয়াত সহায় কৰে। মানুহে অভ্যাসৰ ফলত জীৱনটো কেনেদৰে সজাই তুলিব পাৰি সেই বিষয়ে গভীৰভাৱে অধ্যয়ন কৰিলে অভ্যাসে সেয়া পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে। এজন লোকে যেতিয়াই অনুভৱ কৰিবলৈ ধৰে, উপলব্ধি

কৰে যে, অভ্যাসে সকলো সলনি কৰিব পাৰে আৰু সদায় অভ্যাসে মানুহক মুক্ত স্বাধীনতা, মুক্ত দায়বদ্ধতা সৃষ্টি কৰে। অভ্যাসে মানুহৰ মনৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰিব পাৰে। প্ৰশ্ন হ'ল- অভ্যাস কেনেকৈ গঢ়ি তুলিব পাৰি। মানুহৰ জীৱনত অভ্যাস কেনেকৈ সৃষ্টি হয়? গান শুনা মানুহে যেনেকৈ গান নুশুনাকৈ থাকিব নোৱাৰে, ঠিক তেনেকৈ নৃত্যৰ সৈতে জড়িত থকা মানুহে নৃত্য নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু এজন মানুহে গীত বা নৃত্য উপভোগ কৰাৰ অভ্যাস একেদিনাই গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। কেনেদৰে এজন লোক ড্ৰাগচ আসক্ত হয়, কেনেদৰে এজন মানুহ সুপ্ৰিয় হয়। এদিন ড্ৰাগচ ব্যৱহাৰ কৰিলে কেতিয়াও ড্ৰাগচ আসক্ত হ'ব নোৱাৰে। সেয়া অভ্যাসত পৰিণত হ'ব লাগিব। একেদৰে সুৰাৰ ক্ষেত্ৰটো একেখিনি কথাই প্ৰয়োজন। লাহে লাহে এদিন, দুদিনকৈ ড্ৰাগচ বা সুৰা ব্যৱহাৰ কৰাৰ লগে লগে আসক্তি বৃদ্ধি পায় আৰু ড্ৰাগচ বা সুৰা গ্ৰহণ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। ৰাতিপুৱা সোনকালে বিচনা ত্যাগ কৰি মাজে মাজে খোজকঢ়াসকলে এদিনতে সেয়া অভ্যাস কৰিব নোৱাৰে। এদিন দুদিনকৈ বিচনা ত্যাগ কৰাসকলে ক্ৰমান্বয়ে সেয়া অভ্যাসত পৰিণত কৰি লয়। এনে অভ্যাস পৰৱৰ্তী সময়ত এনেদৰে গঢ় লৈ উঠে, যিয়ে শুই থাকিবলৈ নিবিচাৰে। অভ্যাস যে মানুহৰ জীৱনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সেই বিষয়ে অনেকজনে উপলব্ধি কৰে যদিও জীৱনটোক সফল কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত তেনে অভ্যাস কমকৈ ব্যৱহাৰ কৰে। অভ্যাসৰ বাবে কঠোৰ সাধনাৰ প্ৰয়োজন হ'লেও অতি সহজে ইয়াক আৰম্ভ কৰিব পাৰি।

প্ৰকৃততে অভ্যাস হোৱাৰ আগতে অতি সহজতে সেই কাম আৰম্ভ কৰিব পাৰি। মনৰ স্থিৰতা, নিজক বাৰে বাৰে প্ৰশ্ন সোধা, দৈনিক কৰা কামৰ পৰা আঁতৰি নহা, অভ্যাস কৰাৰ পূৰ্বে সৰু কাম এটা নিয়মীয়াকৈ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কঠোৰ হোৱা, জীৱনটোক কেনেদৰে অভ্যাসৰ ফলত নতুন ৰূপত গঢ়ি তুলিব পাৰি সেই বিষয়ে প্ৰতিশ্ৰুতি বা সংকল্পবদ্ধ হোৱা মানুহে অভ্যাস সহজে গঢ়ি তুলিব পাৰে। মানুহৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য সফল কৰি তুলিবলৈও অভ্যাসৰ প্ৰয়োজন। লক্ষ্য পূৰণৰ দিশে অগ্ৰসৰ হওঁতে মানুহে এৰি অহা সময়খিনিত কেনেকৈ হোৱা ক্ষতি পূৰণ কৰিব পাৰি সেই বিষয়ে তেওঁ অনুভৱ কৰা প্ৰয়োজন। দৰাচলতে অভ্যাস কৰাতোকলে সমাজত নিজকে 'ৰ'ল মডেল' ৰূপে গঢ়ি তোলাৰো চেষ্টা কৰা প্ৰয়োজন। ভালেই হওঁক বা বেয়াই হওঁক মানুহে কেতিয়াও অভ্যাস এনেদৰে গঢ়ি তোলা উচিত নহয়, যি অভ্যাসে মনত বিবাদ বা দুখ অনুভৱ কৰে। অভ্যাস কৰা ব্যক্তিকসকলে জীৱনৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত কাগজ-কলমেৰেই হওঁক বা আন মাধ্যমতে হওঁক

লিপিবদ্ধ কৰি ৰখাৰ প্ৰয়োজন। তেনে কৰিলে নিজৰ লক্ষ্য আৰু আদৰ্শ চকুৰ আগত দৈনিক ভাঁহি উঠিব পাৰে আৰু সেই কৰ্মই আগুৱাই যোৱাত সহায় কৰে। অভ্যাসে মানুহক সলনি কৰে আৰু সেই অভ্যাসৰ ফলত কেনে লাভলাভ হৈছে সেই বিষয়ে পলে পলে নিজকে আৱিষ্কাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন হয়। মনৰ দুখ-বেদনা অভ্যাসে আঁতৰ কৰাৰ উপৰিও জীৱনৰ সন্তুষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত অভ্যাসে সদায় শক্তি যোগায়।

অভ্যাস কৰোঁতাকলে এটা শব্দ সাধাৰণতে সচৰাচৰ ব্যৱহাৰ কৰে। সেয়া হ'ল-কিন্তু। 'কিন্তু' শব্দই মানুহক কেনেদৰে উপকৃত কৰে সেয়া আলোচনাৰ বিষয় হলেও মানুহক 'কিন্তু' এই শব্দই যথেষ্ট শক্তি দিব পাৰে। মই গ্ৰন্থ অধ্যয়ন নকৰা হ'লে মোৰ জীৱন বিষময় হ'লহেতেন। কিন্তু মই নিয়মীয়াকৈ গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰাৰ বাবেই মোৰ জীৱন সফল আৰু সুখৰ হৈ পৰিছে। একেদৰে মই পুৰা শুই উঠি খোজ কঢ়াৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিছো। খোজ কঢ়াৰ বাবে মোৰ শৰীৰ, মন সুস্থ হৈ আছে। প্ৰকৃততে এনে বিষয়বোৰ সদায় 'ছেভ জ'ন', 'এনকাউণ্টাৰ জ'ন' ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। মানুহৰ সফলতা আৰু বিফলতা 'ছেভজ'ন' আৰু 'এনকাউণ্টাৰ জ'ন' ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। মানুহৰ অভ্যাসৰ ফলত 'এনকাউণ্টাৰ জ'ন'ৰ পৰা ছেভ জ'নলৈ পৰিৱৰ্তন হয় আৰু 'ছেভ জ'নত' আৱদ্ধ থকা মানুহৰ জীৱনৰ সফলতা কম। যেতিয়ালৈকে মানুহে 'এনকাউণ্টাৰ জ'ন'ৰ পৰা 'ছেভ জ'নলৈ ক্ৰমাগতভাৱে আগুৱাই যাব নোৱাৰে, আগুৱাই নিবৰ বাবে অভ্যাস গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে, তেনেলোকৰ জীৱন কেতিয়াও সুখ-শান্তি আৰু সৌন্দৰ্যময় হ'ব নোৱাৰে। এটোপ এটোপ কৈ পানী পৰি শিল যেনেদৰে ক্ষয় যায়, তেনেদৰে অলপ অলপকৈ কাম কৰি মানুহে জীৱনটো আগুৱাই নিব পাৰে আৰু সফল হ'ব পাৰে। জীৱনত বিসকল লোকে কোনো দিনেই পৰাজয়বৰণ কৰিব নোখোজে, কেবল ইতিবাচক আৰু সফলতাৰ সপোন দেখে, তেওঁলোকৰ দৃষ্টিভংগী নিৰ্ভৰ কৰে অভ্যাসৰ বলত। অভ্যাসে মানুহক নিৰন্তৰ জয়ী হোৱাৰ দিশে আগুৱাই নিয়ে।

তিনি : সাধাৰণ ব্যক্তি, অসাধাৰণ সংকল্প ইত্যাদিঃ

জীৱনৰ সংকল্প, কঠোৰ পৰিশ্ৰম আৰু আনৰ ভাল আদৰ্শই মানুহৰ জীৱনত কেনে ইতিবাচক প্ৰভাৱ পেলায় সেই বিষয়ে পৃথিৱীৰ অন্যতম এজন সফল ব্যক্তি, ধনাঢ্য ব্যক্তি বিল গেইট্ছৰ পৰা জানিব পাৰি। বিল গেইট্ছে জীৱনৰ সফলতা সম্পৰ্কত বহু কথাই কৈ গৈছিল। ইয়াৰ ভিতৰত জীৱনৰ সংকল্পই কেনেদৰে মানুহক আগুৱাই নিব পাৰে, জীৱনৰ সফলতাৰ বাবে কিমান কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লগা হয় বা আনৰ ভাল আদৰ্শবোৰ গ্ৰহণ কৰি

কেনেদৰে জীৱনক সজাই তুলিব পাৰি সেই সম্পৰ্কে কোৱা মন্তব্যবোৰ অতি অনুপ্ৰেৰণাজনক বুলি কোৱা হৈছে। সফলতাৰ শীৰ্ষত বিল গেইটছে আৰোহণ কৰা বিষয়টো মানুহে অনুভৱ কৰিলেও বিল গেইটছে সেই স্থান পাবলৈ কেনেদৰে কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লগা হৈছিল, কোন কোন ব্যক্তি তেওঁ জীৱনৰ আদৰ্শ হিচাপে চিহ্নিত হৈছে আৰু তেওঁ সেই স্থান পাবলৈ কেনেদৰে জীৱনৰ সংকল্প গ্ৰহণ কৰিব লগা হৈছিল, সেই বিষয়ে মানুহে অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ একে দিনাই, একেই নিশাই সফলতাৰ শীৰ্ষত উপনীত হোৱা নাই। তেনে সন্মান, স্থান পাবলৈ কেনেদৰে অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টা কৰিব লগা হৈছিল, সেয়া তেওঁৰ বাহিৰে আনে হয়তো কোনো দিনে অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে। সংকল্প যদি ঠিক থাকে, পৰিশ্ৰম যদি একে অনুপাতত কৰে আৰু আনৰ ভাল ভাল কৰ্ম আৰু আদৰ্শ গ্ৰহণ কৰি যদি কোনো ব্যক্তি আগুৱাই যাব পাৰে, তেন্তে তেনে ব্যক্তি কেতিয়াও বিফল হোৱাৰ উদাহৰণ নাই। মানুহৰ জীৱনত সংকল্পই কিছু নহয় কিছু প্ৰভাৱ পেলাবলৈ সক্ষম হয়। দৰাচলতে পৃথিৱীৰ গৰিষ্ঠসংখ্যক মানুহৰ জীৱনত সংকল্প নাথাকে আৰু কোনো পৰিশ্ৰমৰ সম্পৰ্কে আলোচনা নহয়। সংকল্প বা ডিটাৰমিনেচনে জীৱনটো কি আৰু কি কৰা উচিত সেয়া নিশ্চিত কৰে। নিশ্চিত লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যই মানুহক সেই স্থান পোৱাত সহায় কৰে। নিশ্চিত লক্ষ্য পাবলৈ হ'লে সংকল্পৰ প্ৰয়োজন আৰু সংকল্পৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় গভীৰ অধ্যয়ন। অধ্যয়ন নকৰা, অধ্যয়নৰ কাষ চাপিব নোখোজা মানুহে সাধাৰণতে সফলভাৱে নিজৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'ব নোৱাৰে। সংকল্পই মানুহক আচলতে জীয়াই থকাৰ সঞ্জীৱনী শক্তি প্ৰদান কৰে, আগুৱাই যাবলৈ মানুহৰ মনত সাহস দিয়ে। সাহসে মানুহক জীয়াই থকাৰ গোপন শক্তি হিচাপে সদায় ক্ৰিয়া কৰে। সংকল্পবিহীন জীৱন পালবিহীন এখন নৌকাৰ দৰে। পাল নথকা নাৱৰ গতি কোন দিশেৰে অগ্ৰসৰ হয় আৰু সেই নৌকা ক'ত ৰ'বগৈ সেইটো কোনেও ক'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকজন মানুহে সফলতাৰ বাবে জীৱনত সংকল্প গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন। জীৱন সুন্দৰ আৰু মনোৰম হৈ উঠিব পাৰে যদিহে সংকল্প উচ্চতাপৰ হয় আৰু সংকল্প সম্পৰ্কে মানুহে নিশ্চিত কৰি লয়। যাৰ সংকল্প নাই, তাৰ লক্ষ্য নাই, তাৰ সফলতাও নাই।।

কঠোৰ পৰিশ্ৰম আৰু উপযুক্ত আঁচনিৰে মানুহক নতুন জীৱন দান কৰিব পাৰে। সফলতা, কৃতকাৰ্যতা আদি সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনলৈ সহজে আহে, যদিহে সেই মানুহজনে আনে নভৱা, নকৰা, সংকল্প মনত গ্ৰহণ কৰে। সেয়ে হয়তো কোৱা হয় সম্ভৱ আৰু অসম্ভৱৰ মাজৰ পাৰ্থক্যটোৱে হ'ল- মানুহৰ জীৱনৰ

সংকল্প। সংকল্প নিশ্চিত, নিৰ্ধাৰিত নহ'লে সম্ভৱ হ'বলগীয়া বিষয়বোৰো অসম্ভৱ হিচাপে দেখা দিব পাৰে। একেদৰে সংকল্প দৃঢ় আৰু নিশ্চিত হলে অসম্ভৱ কামটোও সম্ভৱ হৈ উঠিব পাৰে। আমেৰিকাৰ প্ৰশাসনিক সচিব কলিন পাৱলে কৈছিল- এটা সপোন কেতিয়াও বাস্তৱ হিচাপে ধৰা নিদিয়ৈ বা দিঠকত পৰিণত নহয়, সপোন এটা যাদু নহয়, যেতিয়ালৈকে মানুহে গভীৰভাৱে সংকল্প নলয় আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰম নকৰে, তেতিয়ালৈকে জীৱনত সফলতা কেতিয়াও মেজিক বা যাদুৰ দৰে ধৰা নিদিয়ৈ। মানুহৰ সফলতাৰ পথ এটা হ'ব পাৰে আৰু সেই সফলতাৰ বাবে মানুহে হৃদয়ৰ পৰা বিভিন্ন দিশত, বিভিন্ন পথত যদিহে আগবাঢ়ি যাব পাৰে। সফলতা যে, সংকল্পৰ পৰাই আহে সেই সম্পৰ্কে পৃথিৱীৰ এহেজাৰতকৈ অধিক সফল ব্যক্তিয়ে ইতিমধ্যে স্বীকাৰ কৰি গৈছে। অকৃতকাৰ্যতা বা বিফলতাই কেতিয়াও এজন মানুহৰ জীৱনত অতিক্ৰম কৰিব নোৱাৰে যদিহে সংকল্প আৰু সফলতা সম্পৰ্কে শক্তিশালী দৃষ্টিভংগী থাকে। শক্তিশালী দৃষ্টিভংগী নাথাকিলে মানুহে সংকল্প ল'লেও বিফলতাই সহজে 'অভাৱ টেক' কৰি আগুৱাই যায়। সেয়ে সফলতা সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিলে এয়াৰ কথা বাবে বাবে সকলোৰে মনলৈ আহে, সেয়া হ'ল- যদিহে মানুহে সংকল্প আৰু নিশ্চিত লক্ষ্য হিচাপে লৈ আগুৱাই যায়, তেতিয়া সফলতাই সদায় অনুসৰণ কৰে, সফলতাই পিছ লয়। সফলতা এনিশা বা এদিনৰ পৰিশ্ৰম নহয়। মহাপুৰুষ হ'বলৈ কেৱল এদিন বা দুদিন পৰিশ্ৰম কৰিলেই নহ'ব। পুৰা ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰে আগুৱাই যোৱা ব্যক্তিসকলে জীৱনত এদিন সফল হ'ব পাৰে আৰু সেই সফলতাই তেওঁৰ জীৱন বৰ্ণিল আৰু বৰ্ণাঢ়া কৰি তুলিব পাৰে। পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ ব্যক্তিসকলে কেনেদৰে জীৱনক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব পাৰিছে সেই সম্পৰ্কত গৱেষণা আৰু অধ্যয়ন কৰি পোৱা গৈছে যে জীৱনত সফল হোৱা ব্যক্তিসকলে কেৱল কঠোৰ পৰিশ্ৰমেই নহয়, সদায় বিষয় এটা বেলেগ ধৰণেৰে চাবলৈ ধৰে। যেনেদৰে মিকি মাউচৰ স্ৰষ্টা ৰাল ডিজনিৰো সৰু নিগনি পোৱালী এটা খেলি থকা দেখা পায় পৰম আনন্দ লাভ কৰিছিল আৰু সেইটো আনক দেখুৱাবলৈ তেওঁ মিকি মাউচ নামৰ এক কাৰ্টুন চৰিত্ৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। মানুহে কোনে কিমান কত নিগনি পোৱালী দেখিছে তাৰ কোনো হিচাপ নাই। কিন্তু ৰাল ডিজনিৰে সামান্য এটা নিগনি পোৱালী খেলি থকা দেখি সেইটোকে তেওঁ দৰ্শকক দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল আৰু তেওঁ জনপ্ৰিয় হোৱাই নহয়, বিলিয়নাৰ হিচাপে সমগ্ৰ বিশ্বত পৰিচিত হ'ল।

কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ বিষয়ে যেতিয়া কোৱা হয়, তেতিয়াই

এই প্ৰসংগটো প্ৰায় আহে যে পুৰা গাখীৰ বিক্ৰী কৰা এজন গোৱালাই কৰা পৰিশ্ৰমৰ অন্ত নাই। একেদৰে বাতৰি কাকত বিলাই ফুৰা হ'কাৰজনৰ কষ্ট আৰু পৰিশ্ৰমৰ অন্ত নাই। যদি কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰা সকলেই পৃথিৱীত সফল হ'ব পাৰে, তেন্তে সেইসকল ব্যক্তি নিশ্চিতভাৱে সফল হ'ব লাগিছিল। এনে প্ৰশ্নৰ বহুত মুখামুখি হৈছিলো। দৰাচলতে এয়া এক মনৰ মাজত থকা দ্ৰান্ত ধাৰণাহে। বহু কাকত বিলাই ফুৰা হ'কাৰৰ জীৱন একাৰ্থি সফল বুলিব পাৰি আৰু পৃথিৱীৰ বহুকেইজন সফল ব্যক্তিৰ ভিতৰত কেইবাজনো কাকতৰ হ'কাৰেই আছিল। কাকতৰ হ'কাৰৰ পৰাই জীৱন আৰম্ভ কৰা বঙ্গৰ ব্যক্তি এতিয়া পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ আৰু ধনাঢ্য ব্যক্তিৰ তালিকাত আছে। ঘৰে ঘৰে কাকত বিক্ৰী কৰা সেই সফল ব্যক্তিসকলৰ জীৱন পৰিক্ৰমা উল্লেখ কৰিলে লেখাটো যথেষ্ট দীঘলীয়া হ'ব। ভাৰতৰ কেইবাগৰাকীও কাকতৰ হ'কাৰ ইতিমধ্যে সমগ্ৰ বিশ্বত খ্যাতি আৰ্জিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই সম্পৰ্কে 'দ্যা হিন্দু' কাকতখনত খুব সুন্দৰ এটা বিশ্লেষণ আগবঢ়োৱা মনত পৰে। ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি এ পি জে আব্দুল কালামে দহ বছৰ বয়সতে নিজৰ ঘৰুৱা চহৰ তামিলনাডুৰ ৰামেশ্বৰমত বাতৰি কাকত বিক্ৰীৰে জীৱন আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁৰ ঘৰুৱা উপাৰ্জন কম হোৱাৰ বাবে তিনি কিলোমিটাৰ পথ অতিক্ৰম কৰি কাকত সংগ্ৰহ কৰি আনিছিল আৰু ৰামেশ্বৰমৰ ৰেলষ্টেচন, আনকি চহৰখনৰ বিভিন্ন ঠাইত কাকত বিক্ৰী কৰিছিল। তেওঁক সেই সময়ত নিউজ পেপাৰ বয় হিচাপে সকলোৱে চিনি পাইছিল। পৰিকল্পনা আৰু আঁচনি অনুসৰি কাম কৰি গ'লৈই কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফলত যে সফল হ'ব পাৰি তাৰ উদাহৰণ এ পি জে আব্দুল কালাম, ষ্টিভ জ'ব্চৰ দৰে অনেক ব্যক্তিয়ে দেখুৱাই গৈছে। পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ ব্যক্তিসকলৰ অধিকাংশই জীৱনৰ প্ৰথমছোৱাত কঠোৰ পৰিশ্ৰমেৰে জীৱনটো আগুৱাই নিছিল আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁলোক পৃথিৱীৰ ভিতৰত নাম আৰ্জিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

আনৰ ভাল কাম গ্ৰহণ কৰি আগুৱাই যাব পৰাটো এজন মানুহৰ মহত্ব বুলিব পাৰি। ভাল কামৰ ভাল আদৰ্শৰ তুলনা নাই।

অৱশ্যে এই সম্পৰ্কত ষ্টিভ জ'ব্চে পিকাছৰ প্ৰসংগ উল্লেখ কৰি কৈছিল- Good artists copy, great artists steal and we have always been shameless about stealing great ideas. আনৰ সৃষ্টি, আনৰ উদ্ভাৱন, আনৰ ভাল আদৰ্শ চুৰ কৰাটো লাজৰ কথা হলেও আনৰ ভাল চিন্তা, ভাল পৰামৰ্শ, ভাল নীতি-নিৰ্দেশণা গ্ৰহণ কৰি আগুৱাই যাব পৰাটো এজন মানুহৰ বাবে অতি আদৰ্শগীয়া। তেনে চিন্তাই সমাজখনৰ ইতিবাচক চিন্তাবোৰ বিস্তাৰিত কৰে আৰু সমাজত ইতিবাচক কৰ্মৰ এক বিশাল সাম্ৰাজ্য গঢ়ি তোলাৰ দিশে ধাবিত হয়। এজনৰ উদ্ভাৱনক পৰৱৰ্তীজনে আগুৱাই নিয়া প্ৰক্ৰিয়া এটা চলি থকাৰ বাবেই পৃথিৱীত দৈনিক ন ন সৃষ্টি, ন ন উদ্ভাৱন, ন ন আৱিষ্কাৰ হৈ আছে। সেয়া গ্ৰহণ কৰাটো, আগুৱাই নিয়াটো নিশ্চয় লজ্জাৰ কথা হ'ব নোৱাৰে। পৃথিৱীৰ ইতিহাস আৰু সভ্যতা ক্ৰমবৰ্ধিতভাৱে চিন্তা বিকাশৰ বাবেই হৈ আহিছে। যদিহে মানুহৰ চিন্তা বিকাশ নহ'লহেতেন, চিন্তা স্থিৰ হৈ থাকিলহেতেন, তেন্তে আজিৰ এই প্ৰযুক্তিৰ পৃথিৱী এখন কেতিয়াও মানৱ সমাজে লাভ নকৰিলেহেঁতেন। পৃথিৱীৰ মহান লোকসকলে প্ৰত্যেকটো দিশ নিজস্ব চিন্তা আৰু দৰ্শণেৰে বিশ্লেষণ কৰি বিষয়সমূহ আগুৱাই নিয়াৰ ফলশ্ৰুতিত মানুহে আগুৱাই যাব পাৰিছে। সেয়া সঁচাকৈ বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। মানুহৰ চিন্তাই যদি সংকল্পৰ মাজেৰে আগুৱাই নগ'লহেতেন, তেন্তে পৃথিৱীত নিতৌ ন ন আৱিষ্কাৰ আৰু সৃষ্টি নহ'লহেতেন। সংকল্পই মানুহৰ চিন্তাৰ বিকাশ নিশ্চিতভাৱে সাৰ-পানী যোগোৱাৰ বাবেই আজিৰ পৃথিৱী এখন নতুন পৃথিৱী হিচাপে ধৰা দিছে। পৃথিৱীত সফল হোৱাৰ পূৰ্বে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে সাধাৰণ ব্যক্তি হিচাপে জন্ম গ্ৰহণ কৰে আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত অসাধাৰণ সংকল্প লৈ জীৱনত সফল হয়। জন্মৰ সময়ত ভগৱানে কেতিয়াও কোনো ব্যক্তিকে সফলতাৰ এখন প্ৰমাণ পত্ৰ দি নপঠায়। পৰৱৰ্তী সময়ত একো একোজন ব্যক্তিয়ে জীৱনৰ কৰ্ম আৰু আদৰ্শৰ পৰা সফলতাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ সংগ্ৰহ কৰিব পাৰে। ইয়াতেই নিহিত হৈ থাকে জীৱনৰ সংকল্প, সফল হোৱাৰ মূল মন্ত্ৰ।

লেখক অধ্যক্ষ, ডি.এইচ.এছ. কান্ন মহাবিদ্যালয়,

মং ১৯৪৩৫ ০৩০৪০৪



যোগৰ বাণী

ইন্দেশ্বৰ বৰা

যোগ প্ৰাচীন ভাৰতৰ পৰম্পৰা আৰু সংস্কৃতিৰ এক অমূল্য অৱদান। যোগ অভ্যাসে শৰীৰ আৰু মন, বিচাৰ আৰু কৰ্ম, আত্ম সংযম আৰু পূৰ্ণতাৰ একাত্মতা বজাই ৰাখে তথা মানৱ আৰু প্ৰকৃতিৰ মাজত সমন্বয় স্থাপন কৰে, লগতে স্বাস্থ্য আৰু মানৱ কল্যাণৰ প্ৰতি পূৰ্ণতা বহন কৰে। যোগ কেৱল শৰীৰ চৰ্চাই নহয়, ই নিজৰ সৈতে আমাক বিশ্ব আৰু প্ৰকৃতিৰ লগত একত্ৰিতভাৱে আগবাঢ়ি যোৱাৰ অনুপ্ৰেৰণা যোগায়। যৌগিক প্ৰক্ৰিয়াই আমাৰ জীৱনশৈলীৰ পৰিৱৰ্তন কৰি অন্তৰ আত্মাক জাগ্ৰত কৰে আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱৰ্তনৰ পৰা শৰীৰত হব পৰা প্ৰতিকূল অৱস্থাক বহন কৰিবলৈ সহায় কৰে।

যোগৰ পৰিচয়ঃ

যোগ হৈছে প্ৰাচীন ভাৰতীয় দৰ্শনৰ এটা অংশ। ‘যোগ’ শব্দটো সংস্কৃতিৰ ‘যুজ’ শব্দৰ পৰা আহিছে। ইয়াৰ অৰ্থ

হ’ল - মিলন, একত্ৰিকৰণ, ঐক্য, সমতা স্থাপন। ব্যক্তিৰ শৰীৰ, মন আৰু আত্মাৰ সৰ্বাঙ্গীন উৎকৰ্ষ সাধন ক্ৰিয়াই হৈছে যোগ। ভাৰতীয় দৰ্শনত কোৱা হৈছে সকলোৰে মূল হ’ল ‘পৰমাত্মা’ আৰু মানুহ সেই পৰমাত্মাৰেই অংশ ‘জীৱাত্মা’। যোগৰ দ্বাৰা জীৱাত্মাই পৰমাত্মাৰ লগত মিলি যাব পাৰে। যোগ আত্মা আৰু ইন্দ্ৰিয়ৰ অনুভৱ তথা জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ সকলোতে ব্যাপ্ত হৈ থকা পৰমাত্মাৰ লগত মিলনৰ এটা মাৰ্গ। ইয়াৰ দ্বাৰা ব্যক্তিৰ শাৰীৰিক, মানসিক, নৈতিক তথা আধ্যাত্মিক কল্যাণ সাধন হয়।

শ্ৰীমদ্ভাগৱতৰ গীতাত ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই কৈছে ‘যোগঃ কৰ্মসু কৌশলম্’ অৰ্থাৎ কৰ্মৰ কুশলতা প্ৰাপ্তিয়ে হ’ল যোগ অথবা যোগৰ দ্বাৰাই কৰ্মৰ কুশলতা বৃদ্ধি হয়।

সকলোৰে বাবে গ্ৰহণযোগ্য আৰু উপযোগী হোৱাৰ উদ্দেশ্যৰে যুক্তি-যুক্ত, প্ৰণালীৱদ্ধ আৰু প্ৰমাণিক আঠটা ক্ৰমত যোগৰ অনুশীলন যুগুত কৰিছে। ইয়াৰ নিয়মিত অভ্যাসৰ ফলত

মানুহে সংসাৰৰ সকলো মায়া-মোহ ত্যাগ কৰি সমাধিৰ অৱস্থাত পৰমাত্মাৰ লগত বিলীন হৈ যাব পাৰে। এই আঠটা অংগক 'অষ্টাংগ যোগ' নামেৰে জনা যায়। সেইয়া হ'ল যম, নিয়ম, আসন, প্ৰাণায়াম, প্ৰত্যাহাৰ, ধাৰণা, ধ্যান আৰু সমাধি।

- ১। যম : যম হ'ল সমাজৰ কৰ্ম কৰা অন্য ব্যক্তি বা প্ৰাণীৰ সুখ-দুখ আৰু ভাৱনাৰ গুৰুত্ব সহকাৰে বিচাৰ কৰা।
- ২। নিয়ম : নীতি নিয়মৰ মাজেৰে চলা অৰ্থাৎ শৃংখলাবদ্ধভাৱে জীৱনটো গঢ় দি যোগ সাধনাৰ পথত আগুৱাই লৈ যোৱাৰ বাবে নিজ পালনীয় কিছুমান নৈতিক কৰ্তব্য।
- ৩। আসন : (শাৰীৰিক ব্যায়াম) আসনৰ সংজ্ঞা- 'স্থিৰ সুবাসনম'। অৰ্থাৎ যোগ অভ্যাসৰ সময়ত অভ্যাসকাৰীয়ে শৰীৰৰ যি ভঙ্গিমাৰ ৰাখি স্থিৰ সুখ আৰু আনন্দ অনুভৱ কৰে আৰু সুস্থ শৰীৰৰ অনাবিল শান্তি স্বচ্ছন্দ নিৰন্তৰ ৰক্ষা কৰে (অভ্যাসকাৰীয়ে অভ্যাসৰ সময়ত শাৰীৰিক যি ভঙ্গিমাৰ ৰাখি স্থিৰ সুখ আৰু আনন্দ অনুভৱ কৰে তাকে আসন বোলে।
- ৪। প্ৰাণায়াম : যি ক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা দেহত প্ৰাণ শক্তি বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত হয়। যি ক্ৰিয়া অভ্যাসৰ দ্বাৰা ব্যাধি আৰু অকাল মৃত্যু জয় কৰিব পাৰি তাৰ নামেই হ'ল প্ৰাণায়াম।
- ৫। প্ৰত্যাহাৰ : (ইন্দ্ৰিয়ক বাহিৰৰ বিষয় বাসনাৰ পৰা মুক্ত কৰা) বিষয়চিন্তা বাদ দি মনটোক বহিমুখী শক্তিৰ পৰা আতৰাই ইন্দ্ৰিয়ৰ অধীনৰ পৰা মুক্ত কৰি ভিতৰৰ পিনে আহৰণ কৰাই হ'ল প্ৰত্যাহাৰ।
- ৬। ধাৰণা : (মনটো স্থিৰ কৰা) মনক কোনো এটা নিৰ্দিষ্ট বস্তুত বা বিষয়ত নিবদ্ধ কৰাই হ'ল ধাৰণা।
- ৭। ধ্যান : (যিকোনো এটা বিষয়বস্তুত মন কেন্দ্ৰীভূত কৰা) ধ্যানত মন নিবদ্ধ হ'লে ধ্যানৰ জড়িয়তে শৰীৰলৈ শক্তিৰ প্ৰৱাহ বয়, ধ্যানৰ যোগেদি পৰমাত্মাৰ লগত আত্মাৰ মিলন ঘটাৰ পৰা যায়।
- ৮। সমাধি : আত্মাৰ পৰমাত্মাৰ লগত এক কৰা ধ্যানৰ চূড়ান্ত অৱস্থাই হৈছে সমাধি। ধ্যানত জীৱনৰ মোক্ষ লাভ ঘটে। নিজকে পৰমাত্মাৰ লগত বিলীন কৰি সমাধি স্তৰত যোগ সিদ্ধি লাভ কৰে।

যোগ অভ্যাসৰ বাবে সাধাৰণ দিশ নিৰ্ণয় :

অভ্যাসৰ আগত মানিবলগীয়া নিয়মসমূহ :-

- ১। শৌচৰ অৰ্থ হ'ল সোধন। এইটো যোগ অভ্যাসৰ বাবে মহত্বপূৰ্ণ ক্ৰিয়া। ইয়াৰ দ্বাৰাই শৰীৰ আৰু মন শুদ্ধি কৰা যায়।
- ২। যোগ অভ্যাস শান্ত পৰিবেশত, শৰীৰৰ আৰামৰ লগতে মানসিক শিথিলতাৰে কৰিব লাগে।

- ৩। যোগ অভ্যাস খালি পেটত বা কম ভক্ষণ কৰি কৰিব লাগে।
- ৪। যোগ অভ্যাস মল-মূত্ৰ পৰিত্যাগ কৰিহে কৰিব লাগে।
- ৫। যোগ কৰিবলৈ যোগ-মেটৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।
- ৬। যোগ অভ্যাস কৰা সময়ত কোমল কাপোৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।
- ৭। ভাগৰ লগা, বেমাৰ, খৰধৰ আৰু মানসিক উৎকণ্ঠাৰ সময়ত যোগ কৰিব নালাগে।
- ৮। পুৰণা ৰোগ থাকিলে যোগ কৰা আগত ডাক্তৰ নাইবা যোগ বিশেষজ্ঞৰ পৰামৰ্শ লব লাগে।
- ৯। গৰ্ভাৱস্থা বা মাহেকীয়া সময়ত যোগ কৰিব নালাগে।

যোগ অভ্যাস কৰা সময়ত :

- ১। যোগ অভ্যাসৰ আৰম্ভণি প্ৰাৰ্থনাৰে কৰিব লাগে।
- ২। যোগ অভ্যাস আৰাম অৱস্থাত শৰীৰৰ তথা শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ ধ্যান ৰাখি লাহে লাহে আৰম্ভ কৰিব লাগে।
- ৩। যোগ অভ্যাসৰ সময়ত শ্বাস প্ৰশ্বাসৰ গতি ৰখাব নালাগে যেতিয়ালৈকে কৰিবৰ বাবে বিশেষ নিৰ্দেশ দিয়া নহয়।
- ৪। উশাহ-নিশাহ সদায় নাকেৰে গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন।
- ৫। শৰীৰৰ কোনো ধৰণৰ কষ্ট নোহোৱাকৈ ৰাখিহে যোগ কৰিব লাগে।
- ৬। শাৰীৰিক তথা মানসিক ক্ষমতা অনুসৰি যোগ কৰিব লাগে।
- ৭। যোগ কৰ্ম সমাপনৰ সময়ত ধ্যান তথা শান্তি পাঠেৰে শেষ কৰিব লাগে।

যোগ অভ্যাসৰ পাছত :

- ১। ২০-৩০ মিনিটৰ পাছতহে গা ধুব লাগে।
- ২। অভ্যাসৰ ৩০ মিনিটৰ পাছতহে খাদ্য গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

যোগে আমাক কেনেভাৱে সহায় কৰে :

যোগ নিশ্চিতভাৱে আমাৰ সকলো প্ৰকাৰৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্তি প্ৰদানৰ একমাত্ৰ সাধনা। বৰ্তমান সময়ত চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ গৱেষণাই ৰোগৰ পৰা হব পৰা শাৰীৰিক তথা মানসিক পাৰ্শ্বক্ৰিয়াৰ বিষয়ে স্পষ্ট ভাৱে উল্লেখ কৰা নাই। কিন্তু লাখ লাখ যোগ অভ্যাস কৰা মানুহৰ অনুভৱৰ আধাৰত নিশ্চিত কৰা হৈছে যে নিয়মিতভাৱে যোগ কৰিলে তলত উল্লেখ কৰা ফলাফল প্ৰাপ্তি হয় -

- ১। যোগ অভ্যাস শাৰীৰিক স্বাস্থ্য, স্নায়ুতন্ত্ৰ আৰু কৰ্কাল তন্ত্ৰ সুচাৰুৰূপে কাৰ্য্য কৰিবৰ বাবে হৃদয় তথা নাড়ীবিলাকক সুস্থ ৰাখিবৰ বাবে উত্তম অভ্যাস।

২। যোগৰ দ্বাৰা মধুমেহ, উশাহ-নিশাহ সম্বন্ধীয় বিকাৰ, উচ্চ ৰক্তচাপ, নিম্ন ৰক্তচাপ, জীৱন শৈলী সম্বন্ধীয় বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ বিকাৰৰ বাবে লাভজনক।

৩। যোগৰ দ্বাৰাই মানসিক অৱসাদ, শাৰীৰিক অসুস্থতা, মানসিক চিন্তা, মানসিক চাপ কমাব পাৰি।

৪। যোগে ঋতুচক্ৰক নিয়মিত কৰে।

৫। সংক্ষেপতে কব পাৰি যে যোগ শৰীৰ তথা মন নিৰ্মাণৰ এনেকুৱা এটা পদ্ধতি যাৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধি আৰু পৰিপূৰ্ণ জীৱনৰ উন্নতিৰ মান প্ৰস্তুত কৰা হয়। যোগৰ দ্বাৰা শাৰীৰিক আৰু মানসিক ৰোগৰ প্ৰতি অহা বাধাসমূহক বিনাশ কৰিব পাৰি।

যোগাভ্যাস ক্ৰম :

ভাৰতৰ মাননীয় প্ৰধানমন্ত্ৰী শ্ৰীযুত নৰেন্দ্ৰ মোডী ডাঙৰীয়াই ২৭ ছেপ্টেম্বৰ, ২০১৪ চনত ৬৯ তম সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰ মহাসভাত (UNGA) বিশ্বৰ সমগ্ৰ ৰাষ্ট্ৰকে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস উদ্‌যাপন কৰিবলৈ আহ্বান জনায়। মোডী ডাঙৰীয়াই কৈছিল, ‘যোগ প্ৰাচীন ভাৰতীয় পৰম্পৰা আৰু সংস্কৃতিৰ এক অমূল্য অৱদান। যোগাভ্যাসৰ দ্বাৰা শৰীৰ আৰু মন, চিন্তা আৰু কৰ্ম, আত্ম সংযম আৰু প্ৰাপ্তিত সহায় কৰে। যোগাভ্যাস মাথোঁ শৰীৰ চৰ্চাই নহয়, ই নিজৰ লগতে বিশ্ব আৰু প্ৰকৃতিৰ লগত বিলীন হোৱাৰ এক পৰিক্ৰমা। যোগে আমাৰ জীৱন শৈলীৰ পৰিৱৰ্তন আনি আমাৰ অন্তৰ আত্মক জাগ্ৰত কৰাৰ লগতে প্ৰকৃতিগতভাৱে শৰীৰত হোৱা পৰিবৰ্তনৰ সহনশীলতা গঢ়ি তোলে। গতিকে আহক আমি সকলোৱে মিলি ‘আন্ত ৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস’ পালন কৰাৰ বাবে অগ্ৰসৰ হওঁ।

১১ ডিচেম্বৰ, ২০১৪ ইংৰাজী বৰ্ষত সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰ মহাসভাই ১৯৩ সংখ্যক সদস্যভুক্ত দেশৰ ভিতৰত অভিলেখ সংখ্যক ১৭৭ খন দেশৰ সমৰ্থনসহ প্ৰত্যেক বছৰৰ ২১ জুন তাৰিখে “আন্ত ৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস” উদ্‌যাপন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে। সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰ মহাসভাই স্বীকাৰ কৰে যে স্বাস্থ্য ৰক্ষাত যোগ চৰ্চাৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য। মানুহৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো

খোজতে যোগ চৰ্চাই সমন্বয়তা বজাই ৰখাত সহায় কৰাৰ লগতে শৰীৰৰ ৰোগ প্ৰতিৰোধ, শৰীৰৰ স্বাস্থ্য সংৰক্ষণ, উন্নতি আৰু জীৱনশৈলীজনিত ৰোগ উৎপন্ন হোৱাত বাধা দিয়ে।

প্ৰথম আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস :

২১ জুন ২০১৫ ইংৰাজী চনত ৰাজপথ, নতুন দিল্লী, আয়ুস মন্ত্ৰালয়ৰ দ্বাৰা প্ৰথম আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস সফলভাৱে ৰূপায়ণ কৰে। উক্ত দিৱসত ৮৪ খন দেশৰ অংশ গ্ৰহণৰ লগতে ৩৪,৯৮৫ জন অংশগ্ৰহণকাৰীয়ে একেলগে যোগ চৰ্চা কৰি দুটাকৈ গ্ৰীনিজ বিশ্ব অভিলেখ গঢ়ে। ইয়াৰ উপৰিও ২১ আৰু ২২ জুন, ২০১৫ তাৰিখে দুদিনীয়া কাৰ্য্যসূচীৰে নতুন দিল্লীৰ বিজ্ঞান ভৱনত ‘সম্পূৰ্ণ স্বাস্থ্যৰ বাবে যোগ’ শীৰ্ষক এখন আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হয়, য’ত ১৩০০ প্ৰতিনিধিয়ে ভাগ লয়। ভাৰতবাসীৰ লগতে বিশ্বৰ লক্ষ লক্ষ লোকে এই প্ৰথম যোগ দিৱস উদ্‌যাপন কৰে। জনসাধাৰণৰ যোগ চৰ্চাৰ প্ৰতি সজাগতা আৰু প্ৰচাৰৰ বাবে যোগাভ্যাসক্ৰম সম্বলিত যোগৰ দৃশ্য-শব্দ কেছেট প্ৰস্তুত কৰি দেশ বিদেশলৈ প্ৰেৰণ কৰে। কেন্দ্ৰীয় আয়ুস মন্ত্ৰালয়ে বিভিন্ন যোগ সংস্থা আৰু সংগঠনৰ সহযোগত বিদেশ মন্ত্ৰালয়ৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ সমূহ সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰ মহাসভাৰ সদস্যভুক্ত দেশত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস উদ্‌যাপন কৰে।

সমাজৰ প্ৰতিজন নাগৰিককে যোগ আৰু যৌগিক ক্ৰিয়াৰ বিস্তৃত জ্ঞান দিয়াই মুখ্য উদ্দেশ্য আগত ৰাখি ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী শ্ৰীযুত নৰেন্দ্ৰ মোডী ডাঙৰীয়াৰ সপোনক আমি সকলো ভাৰতবাসীয়ে সদায় সন্মান জনাই তেখেতৰ এই মহান কাৰ্য্য তথা মহান অৱদানক আমি বাস্তৱত ৰূপায়ণ কৰি আগন্তুক দিনত উঠি অহা প্ৰজন্ম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক দিশত আগুৱাই নিয়াটোৱেই আমাৰ NGO ৰ একমাত্ৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য।

(সম্পাদক, উত্তৰ পূব যোগাসন প্ৰশিক্ষণ আৰু স্বাস্থ্য সুৰক্ষা কেন্দ্ৰ।)



কমল হকাৰৰ কথাৰে

নিবেদিতা লাগাচু



ধৰি লওক মানুহজনৰ নাম কমল। বয়স ধৰিব নোৱাৰি, পঞ্চাশো হ'ব পাৰে, আঠছল্লিশো হ'ব পাৰে নাইবা পছপন্নও হ'ব পাৰে। গাৰ ৰং বগা বুলিব পাৰে। নিয়মীয়া জোখত ওখ। শকত বা অতি ক্ষীণ নহয়। মানুহজনৰ সাজপাৰত একো বিশেষত্ব চকুত পৰা বিধৰ

নহয়। সাধাৰণ কাপোৰৰ এটা পেণ্ট। জহকালি সস্তীয়া এটা টিচাৰ্ট, শীত কালি এটা পুৰণি জখলা গাৰ জোখতকৈ ওলমি পৰা চুৰেটাৰ। এই দৰেই মানুহজনক যোৱা পোন্ধৰ - বোন্ধৰ বছৰে দেখি আহিছে। লখিমপুৰ চহৰৰ এ. এচ .টি. চি বাচ্‌ষ্টেণ্ড বা ক'ৰ্টৰ মুখত, ত্যাগ ক্ষেত্ৰত, ট্ৰেজাৰী

কালি
আকৌ ছয়
কি সাত
মাহৰ
পাছত
কমলক লগ
পালো।
কালি মই
মোৰ
গাড়ীত বহি
আছো।
গাড়ীখন
পাঞ্জাৰ
হোটেলৰ
আগ ফালৰ
ৰাস্তাটো
পাৰ কৰি
সৰ্ব শিক্ষাৰ
অফিচটোৰ
ৰালখনত
সমান্তৰালকৈ
ৰখাইছো।

অফিচৰ সন্মুখত বাচবোৰা বেচৰকাৰী বাচ
আস্থানলৈ এইখিনি ঠাইত নাইবা
টেক্সীষ্টেণ্ডত, পুৱা ছয় বজাৰ পৰা সন্ধিয়া
সাত বজালৈ মানুহজনক দেখা যায়।
মানুহজনৰ প্ৰকৃত নামটো কি ময়ো
নাজানো। কোনো দিনেই সোধা হোৱা নাই।
কমল নামটো মই নিজে দি লোৱাহে।
বিসকল মানুহে এই অঞ্চল কেইটালৈ
বিকোনো কামত যাব লগা হয় নাইবা, এ.
এচ. টি. চি বাচত যাত্ৰা কৰা যাত্ৰী,
বেচৰকাৰী বাচ আস্থানৰ যাত্ৰীসকলে
প্ৰতিদিনে লগ পায় কমলক। আপুনি যদি
লখিমপুৰ নগৰৰ বাসিন্দা তেনেহ'লে লগ
নোপোৱাৰ কথা হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু আপুনি
হয়তো ক'ব কোন কমল? তেওঁ শিল্পী নহয়,
অভিনেতা নহয়, ৰাজনৈতিক নেতা নহয়,
ক্ষমতাশালী বিষয়া নহয়, ধনী ব্যৱসায়ী
নহয়। কমল সাধাৰণ এজন হ'কাৰ।
কেইখনমান দৈনিক নাইবা সাপ্তাহিক বাতৰি
কাকত, বিভিন্ন মেগাজিন, গল্প উপন্যাসৰ
পৰা বনৌষধী কিতাপলৈকে তাৰ হাতত
থাকে।

শিক্ষা বিষয়াৰ অফিচ, জিলা
পৰিষদৰ অফিচ, কৰ্ট, সমবায় অফিচ,
ট্ৰেজাৰী অফিচ, ৰাজহ চক্ৰ বিষয়াৰ
অফিচৰসমূহলৈ অহা মানুহেও কমলক লগ
পায়।

এহাতে বুকুতে সৱতি কিতাপ
আৰু বাতৰি কাকতৰ বোজা এটা লৈ
মানুহৰ কাষে কাষে ঘূৰি ফুৰে। শাৰী পাতি
থকা বাচবোৰত উঠে দৈনিক বাতৰিকাকত
নাইবা নন্দিনী, প্ৰিয় সখী, জি. এন. আৰ.
চি স্বাস্থ্য আলোচনীখন দেখুৱায়,
সুবিধাজনক যেন দেখিলে গল্প উপন্যাস
জাতীয় কিতাপ একোখন হাতত তুলি দিয়ে।

হয়, কমল আপোনাৰ বাবে ভৱিষ্য
লগা বা মনত ৰাখিব লগা এটা বিষয় নহয়।

তেওঁ এজন হ'কাৰ-বচ, কিন্তু মোৰ বাবে কমল এটা ভাল
চৰিত্ৰ। এতিয়াও মই এই অঞ্চলটোত উপস্থিত হ'লেই
কমললৈ মোৰ বৰ মনত পৰে।

মোৰ ঘৰ লখিমপুৰ চহৰৰ পৰা আশী কিলোমিটাৰ
দূৰত। কিন্তু মোৰ কৰ্মস্থান লখিমপুৰ চহৰত। সেয়ে প্ৰায়
তিনিবছৰমান বাচেৰে অহা যোৱা কৰি চাকৰি কৰিছিলো।
সেই সময়তে কমল মোৰ চিনাকি চৰিত্ৰ হৈ পৰিছিল। দূৰণি
বাটৰ পৰা আহি চাকৰি কৰা বৰ যন্ত্ৰণাময়। বাচখন আমাৰ
নিৰ্দিষ্ট আস্থান পোৱাৰ বিছ মিনিটমানৰ আগৰ পৰা বাৰে-
বাৰে ঘড়ী চোৱা আৰম্ভ হয়। অফিচ সময়মতে গৈ পামগৈ
নে? লেট হ'লে কেইমিনিট লেট হ'ব তাৰ অংক কৰা
আৰম্ভ কৰো। বাচখনৰ গতি ধীৰ হ'লেই উদ্বেগতা বাঢ়ে।
শেষৰ ষ্টপেজকেইটাত গাড়ী ৰখালে ঘড়ী চোৱা কামটো
আৰু ঘন হয়।

বাচখন ৰখাৰ লগে-লগে যাত্ৰীবোৰৰ মাজত
খদমদম লাগে। অ'ট'অলাৰ চিএণ্ড, ৰিক্সাৰ টিলিঙাৰ টিলিং-
টিলিং মাত, আন ঠাইলৈ যাব লগা বাচৰ কণ্ডাক্টৰৰ চিএণ্ড,
এই ধেমাজি-চিলাপথাৰ, গহপুৰ-গহপুৰ, বিহপুৰীয়া, এই
যাব খালিগাড়ী-খালিগাড়ী। লগে-লগে বাচৰ বডীত হাতেৰে
ঢকা মাৰিব। আন এটাই চিএণ্ডৰি তেজপুৰ-নগাওঁ এই যাব
নেকি, আহক-আহক খালিগাড়ী। তাৰ মাজতে কোনোবাই
অ'ট'ত, কোনোবাই ৰিক্সাত, কোনোবাই আন দিশৰ বাচৰ
বাবে লপৰা-ঢপৰা কৰে। তাৰ মাজে মাজে কমল ঘূৰি ফুৰে
-- 'এই দাদা আজিৰ বাতৰি -- আমাৰ অসম, প্ৰতিদিন,
দাদা লওক দিনটোৰ খবৰ।' সেই সময়ত কমললৈ মূৰ তুলি
চাবলৈয়ো মোৰ সময় নাথাকে। কেনেবাকৈ ৰিক্সা এখনত
উঠিব পাৰিলেই ৰক্ষা।

দিনবোৰ গৈ থকাৰ লগে-লগে বাচৰ ড্ৰাইভাৰ,
কণ্ডাক্টৰবোৰ চিনাকি হৈ গৈছিল লগতে বহু সহযাত্ৰীও। পুৱা
বেলা বাচৰ পৰা নামোতে প্ৰায় দেখা পাওঁ কমলক। কমলে
এই সময়ত মোক ওচৰত পালে মাত লগায় --
-- 'বাইদেউ পালেহি'।

-- 'পালেহি'।

এই এটা মাত্ৰ শব্দ কৈয়েই মই খৰ-খেদাকৈ আঁতৰি
যাওঁ। দূৰৰ পৰা দেখিলেও কমলে এটা হাঁহিৰেই মোক
আদৰণি জনায়।

ময়ো হাঁহি মাৰি আঁতৰি যাওঁ। কিন্তু আবেলি যেতিয়া ঘৰমূৱা

বাচত বহি বাচখন চলালৈ অপেক্ষা কৰোঁ। তেতিয়াই কমল উঠি আহে বাচখনলৈ। একেই মুখত এমুখ হাঁহিলৈ। যাত্ৰীবোৰৰ ওচৰে ওচৰে থিয় হয়। হাতত পুৰাৰ খবৰৰ কাগজখন তুলি দিয়ে। কিছুমানে বিৰক্তিতে মুখ ঘূৰাই। কিছুমানে 'নালাগে যোৱা - খুচুৰা নাই' বুলি আঁতৰাই পঠাবলৈ চেষ্টা কৰে। কিছুমানে পেপাৰখন লৈ পঢ়াত লাগে। লুটিয়াই বাগৰাই হেডলাইনবোৰ চায়। ইমান সময় কাষলতিৰ তলত এজাপ কিতাপৰ বোজালৈ কমলে অপেক্ষা কৰে বাতৰিখনৰ দামটোৰ বাবে। সেই মানুহজনে আৰামেৰে চিটত বহি বাতৰিখন চাব, ইণ্টাৰেক্টিং বিষয় পালে পঢ়িব। কিন্তু কমলৰ কথা পাহৰি যোৱা ভাও ধৰে নে সঁচাকৈ পাহৰি যায় বাৰু? কমলে মাত লগাই দাদা পইচাটো দিয়ক। তেতিয়াহে তেওঁৰ মনত পৰাৰ দৰে পকেটত হাত দিব। মই নেদেখা বা নোচোৱাৰ ভাও ধৰি চাই থাকোঁ কোনোবা এজনে পেপাৰখন হাতত লৈ - পাঁচ মিনিটমান লুটিয়াই—বগৰাই পুনৰ কমলক ঘূৰাই দিয়ে।

‘নেলাগে -লোৱা বিশেষ একো নাই।’

সেইজন যাত্ৰীয়ে একোবত নামি গৈ বাচৰ কাষৰ গুমুটিখনত তামোল এখন খাব, চিগাৰেট কিনিব। মই ভাবোঁ পেপাৰখনত একো নাই যদি কমলক কিয় ৰখাই থলে? হাতত যদি পেপাৰখন কিনিবলৈ পইচা নাই, সেই মানুহজনক এবোজা কিতাপেৰে সৈতে থিয় কৰাই ৰাখি থলে কিয়? নে তেওঁলোকে এই মানুহবোৰৰ কষ্ট আৰু সময়ৰ মূল্য নাই বুলি ভাবে? অস্বস্তি লাগে এইবোৰ দেখি। তেনে এজন ভদ্রলোক এদিন মোৰ কাষৰ চিটটোতে বহিল। মই যে তেওঁৰ কৰ্মকাণ্ড লক্ষ্য কৰি আছিলো তেওঁ জনা নাই। মই লোৱা পেপাৰখন কিছু সময় চোৱাৰ পাছত আমনি লগাত মোৰ কোলাতে সেইখন ৰাখি থৈছিলো। ভদ্রলোকজনে মোক যথেষ্ট ভদ্রভাৱেই ক'লে--‘মেডাম পেপাৰখন অলপ দিব নেকি?’ মই সেইখন তেওঁৰ ফালে আগবঢ়াই দিলো। তেওঁ নামিবৰ সময়লৈকে সেইখন উৰাই-ঘূৰাই পঢ়িলে। নামি যাওঁতেও মোক ঘূৰাই নিদি জাপি কুচি লৈ গ'ল। যিখন পেপাৰ কমলে বেচিবলৈ আহোঁতে বিশেষ একো নাই বুলি ঘূৰাই দিছিল, সেইখন পেপাৰত পাছত এনে কি বিশেষ কথা পালে মই বুজি নেপালো। এনে কাণ্ডৰ পাছতো--এসময়ত কমল মোৰ ওচৰত আহি থিয় দিয়ে। তাৰ চকু-মুখত কোনো খং বা বিৰক্তি নাথাকে। হয়তো এইবোৰ দেখি দেখি-বা

এইবোৰৰ লগত সি দিনটোত বহুবাৰ মুখা-মুখি হয়। তাৰ বাবে এইবোৰ সাধাৰণ কথা হৈ পৰিছেগৈ।

--‘বাইদেউ কিবা ল'বনে? পেপাৰ চালেনে?’

যদিও অফিচত সময় সুবিধা মিলিলে পেপাৰখন চোৱা হয় তথাপি তাক খালি হাতে ঘূৰাই পঠাবলৈ মন নাযায় বাবে পেপাৰ এখন লওঁ। আজি-কালি—নন্দিনী, প্ৰিয়সখী, জি. এন. আৰু চি স্বাস্থ্য, প্ৰান্তিক আদি আলোচনীবোৰ বুক ষ্টলৰ পৰা লোৱা নহয়। এইবোৰ আহি পোৱাৰ পিছদিনাই কমলে হাতত তুলি দিয়ে।

---‘বাইদেউ এইয়া লওক প্ৰান্তিক আজি আহি পাইছে।’

লওঁ, প্ৰান্তিক মোৰ প্ৰিয় আলোচনী। কেতিয়াবা

--‘বাইদেউ অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ নতুন কিতাপখন আহি পালে।’ হাত পাতি লওঁ কিতাপখন---

---‘নাহৰৰ নিৰিবিলি ছাঁ’ হয়,

সেই দিনবোৰ পাৰহৈ অহা কিমান বছৰ হ'ল? তাৰ পাছতো অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ আৰু কেইখন কিতাপ প্ৰকাশ হ'ল। ৰীতা চৌধুৰীৰ ‘এই সময়-সেই সময়ৰ’ পৰা ‘মাকামলৈ’ হোমেন বৰগোহাঞিৰ জীৱনৰ সঞ্জীৱনী স্বৰূপ বিবিধ বিষয়ৰ ৰচনা সম্ভাৰৰ কত কিতাপ কমলে হাতত তুলি ধৰেহি। কিমান কিতাপ আলোচনী কমলৰ পৰা কিনিলো। কেতিয়াবাহে তাক সুধো--

--‘কেনে আছা? ঘৰত সকলোৰে ভালনে?’

এনেকৈ সুধিলে মন কৰোঁ কমল অলপ যেন আৱেগিক হৈ পৰে। হয়তো হ'ব পাৰে আন গ্ৰাহকে এনেকৈ নুসুধে বাবে।

---‘ভাল বাইদেউ, ডাঙৰ ছোৱালীজনী এইবাৰ ক্লাচ চেভেনলৈ আৰু সৰুজনী দ্বিতীয় মানলে পালে।’

---‘এ. হয় নেকি? ভালকৈ পঢ়িবলৈ কৰা।’

---‘কম বাইদেউ, মই ঘৰত আপোনাৰ কথা কৈয়ে থাকোঁ।’

কি কয় সি ঘৰত মোৰ কথা! আজি-কালি তাক বৰ কমকৈহে লগ পাওঁ। মই এতিয়া বাচত অহা-যোৱা নকৰোঁ। টাউনৰ ওচৰতে মোৰ নিজাকৈ পঁজা এটি হ'ল। কিন্তু এতিয়াও সেই টেক্সি ষ্টেণ্ডৰ ফালে গ'লে, কৰ্টৰ সন্মুখেদি গ'লে কিয় নাজানো কমললৈ মনত পৰে। কেতিয়াবা হঠাতে লগ পাই যাওঁ। একেই চিনাকি হাঁহিৰে মোৰ ওচৰলৈ আহে। ঘৰৰ

খবৰ লওঁ । ছোৱালীহঁতৰ খবৰ সুধো । কিতাপ দুই-এখন
কিনি লওঁ । লক্ষ্য কৰো কমলৰ মুখত বয়সৰ চাপ পৰিছে ।

কালি আকৌ ছয় কি সাত মাহৰ পাছত পাছত কমলক
লগ পালো । কালি মই মোৰ গাড়ীত বহি আছো । গাড়ীখন
পাঞ্জাৰ হোটেলৰ আগফালৰ ৰাস্তাটো পাৰ কৰি সৰ্ব শিফাৰ
অফিচটোৰ ৰালখনত সমান্তৰালকৈ ৰখাইছো । বাইদেউ
এগৰাকী বাচত আহিব । মই আগবঢ়াই লৈ যাবলৈ আহিছো ।
মোক কেনেকৈ দেখা পালে, কমলে ওচৰলৈ আহিল ।

--- 'বাইদেউ, বহুতদিনৰ মূৰত লগ পালো । ভালে
আছেনে ? '

--- 'মোৰ ভালেই । তোমাৰ ঘৰত ভাল ? ছোৱালীহঁত
কিমান পালেগৈ । '

--- 'আপোনালোকৰ আশীৰ্বাদত ডাঙৰজনী বি.এ. পাছ
কৰিলে । কলেজৰ বেণ্ট গ্ৰেজুৱেট হৈছে । '

--- 'অ' বৰ ভাল খবৰচোন । এতিয়া পিছে আৰু পঢ়াৰ কথা
কি ভাবিছা ? '

--- 'মন কৰিছিল ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ । পিছে
মই নোৱাৰিম । ইয়াতো এম.এ. পঢ়িব পাৰি বুলি কলেজৰ
ছাৰ সকলে কৈছে । পঢ়ক ইয়াতে । '

--- 'হয় নেকি ? তোমাৰ সামৰ্থৰে যি পাৰা কৰা । সৰুজনী
কিমান পালে ? '

--- 'তাই এইবাৰ মেট্ৰিক দিব । গাৰ্লচ হায়াৰ চেকেণ্ডেৰীৰ
পৰা । '

--- 'হ'ব দিয়া । ভালকৈ পঢ়িবলৈ কৰা । '

--- 'হয় বাইদেউ, মাকৰ গাটোহে ভাল নহয় । '

--- 'কি হৈছে ? ডাক্তৰক দেখুৱাইছা ? '

--- 'দেখুৱাইছো । ডাক্তৰে হাৰ্টৰ অসুখ বুলি কৈছে । বহুত
টকা লাগিব বোলে । '

--- 'অ', তুমি চিন্তা নকৰিবা । ঔষধ পাতিবোৰ খাই থাকিবলৈ
দিবা । চেষ্টা কৰিবা--চিকিৎসাটোতো কৰিবই লাগিব । '

তাক কিছু দুৰ্বল যেন দেখা গৈছে । মুখখন চিন্তাৰ ছাঁয়াই
যেন ঢাকি ধৰিছে ।

--- 'কি কিতাপ আনিছা আজি চাওঁ ? '

কমল ক্ষণেকতে আকৌ নিজৰ স্থিতিলৈ ঘূৰি গ'ল । দক্ষ
ব্যৱসায়িক কায়দাৰে মোৰ হাতত এখন এখনকৈ তুলি ধৰিলে
তাৰ হাতেৰে বুকুত সাৱতি অনা এজাপ কিতাপ । ---



মৃণাল কলিতাৰ-বকুল ফুলৰ দৰে, --নন্দিতা দেবীৰ--বঙাল
বহু দূৰ, --অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ--ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল
, --নমিতা শৰ্মাৰ অনুবাদ--ক্ষুৰস্য ধাৰা, --নীলাক্ষী চলিহা
গগৈৰ--এয়াও মোৰ ডিব্ৰু চৈখোৱা, --এম.কে. গুপ্তাৰ অনিল
শৰ্মাৰ অনুবাদ --কেনেদৰে সদায় মুকলি মনেৰে থাকিব পাৰি

,
ইত্যাদি প্ৰায় তেৰশ টকাৰ কিতাপ লৈ ললো । কমলৰ দৰে
শ্ৰম কৰি উপাৰ্জন কৰা মানুহক এনেয়ে পইচা দিবলৈ মই
বেয়া পাওঁ । মই জানো তেওঁলোকৰ আত্ম সন্মান বেছি । আনৰ
আত্মসন্মানক মই শ্ৰদ্ধা কৰো ।

ইতিমধ্যে মই অপেক্ষা কৰি থকা বাচখন আহি পাইছিল ।
মই কমলৰ পৰা বিদায় ললো । কিন্তু গোটেই দিনটো বাৰে বাৰে
মনলৈ কমলৰ চিন্তা ক্লিষ্ট মুখখন আহি থাকিল ।

লক্ষীমপুৰ

শেষ আশ্রয়

দুলুমণি গগৈ

সময় আগুৱাই গৈ আছে, ঠিক তেনেদৰে সমাজখনো। আধুনিকতাৰ বতাহে সকলোকে স্পৰ্শ কৰিছে। কিন্তু একেঠাইতে বৈ থাকিল মহেশ্বৰ দাঁটি।

আনদিনাৰ দৰে পুৱা ৫ বজাতে মহেশ্বৰ দাঁটিয়ে সাৰ পালে যদিও আজি ইচ্ছা কৰিয়ে বিছনাখনত দেৰিলৈকে শুই থাকিল। নিজৰ বিছনাখনত শেষবাৰৰ বাবে তেওঁ হেঁপাহ পলুৱাই শুইছে। দাঁটিৰ আজিও মনত আছে, বিছনাখন তেওঁৰ পত্নী নীলিমাই যৌতুকত আনিছিল। উৰিয়াম কাঠৰ বিছনাখন দুই - এঠাইত ঘূৰে ধৰিছে যদিও এতিয়াও ব্যৱহাৰৰ উপযোগী হৈ আছে। পত্নী চুকোৱাৰ পিছৰে পৰা তেওঁ এই বিছনাখনতে শুৱে। প্ৰায়ে



মৃত পত্নীৰ স্মৃতিক সুঁৱৰি দাইটি নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত চলি পৰে।

সদাব্যস্ত চহৰখন আজিও ব্যস্ত হৈ পৰিছে। দোকান পোহাৰ খুলিছে, পথৰ দাঁতিত বজাৰ-সমাৰ বহিছে। কোনোবা যদি স্কুল-কলেজলৈ গৈছে, তেনে কোনোবা অফিচ-কাছাৰীলৈ। মুঠতে সকলো ব্যস্ত। আজিৰ পৰা ২৫ বছৰ আগতে দাইটিও এজন ব্যস্ত মানুহ আছিল। পত্নী, পুত্ৰৰ আদাৰ, ঘৰুৱা বজাৰ, লাইটৰ বিল, পানীৰ বিল আদি সকলো কাম তেওঁ কৰিছিল। মহেশ্বৰ দাইটিক কেন্দ্ৰ কৰিয়ে ঘৰখন গঢ়ি উঠিছিল। কিন্তু এতিয়া তেওঁৰ অৱস্থিতি শূণ্য হৈ পৰিছে। নিজৰ ঘৰখনতে তেওঁ আজি অপ্ৰয়োজনীয়।

চকুপানী টোপাল মচি মহেশ্বৰ দাইটি দুৱাৰখন খুলি ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। হঠাতে চকু পৰিল মৃত পত্নীৰ ফটোখনলৈ। এটা কাঠৰ ফটো ফ্রেমত আবদ্ধ নীলিমাৰ ওঁঠৰ ইঁহিটি আজিও জিলিকি আছে। কেতিয়াবা তেওঁৰ নীলিমাৰ ওপৰতে খং উঠে। সুখ-দুখ প্ৰতিটো মুহূৰ্তত ছাঁটোৰ দৰে থাকিম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দি অকলশৰীয়া কৰি তেওঁক এই পৃথিৱীত এৰি থৈ গ'ল। কিন্তু কেতিয়াবা দাইটিয়ে ভাবে যি হ'ল ভালে হ'ল কাৰণ তেওঁৰ দৰে দুখ হয়তো নীলিমাই সহ্য কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। বেৰখনৰ পৰা পত্নীৰ ফটোখন দাইটিয়ে নমাই আনিলে। এটি ছমুনিয়াহ এৰি ফটোখন হাতত লৈ মহেশ্বৰ দাইটি কোঠাটোলৈ সোমাই গ'ল।

আজি দাইটি যাবগৈ, জীৱনৰ শেষ ঘৰখনলৈ। তেওঁ কেতিয়াও ভবা নাছিল যে পুত্ৰ-বোৱাৰীৰে ভৰপূৰ ঘৰখনত তেওঁৰ বাবে ঠাইৰ অভাৱ হ'ব। পুত্ৰ-বোৱাৰী, নাতিৰে ভৰপূৰ এখন ঘৰৰ তেওঁ সপোন দেখিছিল। য'ত থাকিব মহেশ্বৰ দাইটি আৰু তেওঁৰ পত্নী নীলিমা। অনাদৰ, অৱহেলাই তেওঁক বুজালে যে দাইটিৰ সপোন কেতিয়াও দিঠক নহয়। পুত্ৰ সোণ বিদেশত পঢ়িবলৈ যোৱাৰে পৰা সপোনবোৰত ঘূৰে ধৰিছিল,

আশাবোৰত শেলাই গজিছিল। সোণৰ এখন চিঠিৰ অপেক্ষাত তেওঁৰ পত্নীয়ে চকু মুদিছিল। সেইদিনাহে দাইটিয়ে অনুভৱ কৰিলে যে তেওঁলোকৰ সোণ ডাঙৰ হ'ল। তাক এতিয়া মাক-দেউতাকৰ প্ৰয়োজন নাই। সি নিজৰ সিদ্ধান্ত নিজে ল'ব পাৰে।

মাকৰ মৃত্যুৰ দুবছৰ পিছত সোণ বোৱাৰীৰ সৈতে ঘৰলৈ আহিল। পুত্ৰ-বোৱাৰীক দেখি তেওঁৰ মনৰ কোণত শুই থকা হেঁপাহবোৰ জাগি উঠিল। নীলিমা আঁতৰি গ'লেও পুত্ৰ - বোৱাৰীৰ সৈতে জীৱনটো কটাবলৈ দাইটিয়ে সিদ্ধান্ত লৈছিল। সোণ ঘৰলৈ উভতিছিল পৈতৃক সম্পত্তিৰ লোভত। সম্পত্তিৰ কাগজত দাইটিৰ চহী লোৱাৰ পাছৰে পৰা তাৰ স্বাৰ্থপৰ ৰূপটো ওলাই পৰিল। মহেশ্বৰ দাইটিয়ে বৰ আশা কৰিছিল বোৱাৰীৰ হাতেৰে জুতি লগাই খাব, সুখেৰে জীৱন কটাব। কিন্তু এতিয়া আৰু তেওঁ আশা নকৰে।

- দেউতা, তোৰ হ'লনে? বাহিৰত অট' ৰৈ আছে। সেয়া সোণৰ মাত।

- অ' হ'ল। এইবুলি কৈ তেওঁ শেষবাৰৰ বাবে কোঠাটোত এবাৰ চকু ফুৰালে। কোঠাৰ প্ৰতিটো বস্তু, দুৱাৰ-খিৰিকী এইবিলাকে তেওঁৰ আপোন। আজিৰ পৰা ইহঁত অকলশৰীয়া হ'ব। এহাতে বেগটো আৰু আনখন হাতে নীলিমাৰ ফটোখন বুকুত সাৰটি দাইটি কোঠাৰ পৰা ওলাই আহিল। গেটখন বন্ধ কৰি তেওঁ ঘৰটোলৈ এবাৰ উভতি চালে। কষ্টৰ মাজেৰে বৰ হেঁপাহেৰে ঘৰখন সাজিছিল। জীৱনৰ বিয়লিবেলাত এতিয়া তেওঁৰ বাবে আশ্ৰয়ৰ অভাৱ।

অট'খনে দাইটিক বৃদ্ধাশ্ৰমত নমাই দিলে। মনিৰ নোৱাৰা চকুৰে তেওঁ গেটৰ সন্মুখত থকা ডাঙৰ চাইনবৰ্ড খন পঢ়িলে 'কল্যাণ বৃদ্ধাশ্ৰম।' থৰক বৰক খোজেৰে দাইটি বৃদ্ধাশ্ৰমৰ ফালে আগুৱাই গ'ল। ভৰিৰ খোজত সৰাপাতবোৰ খৰমৰাই উঠিল। এদিন এই সৰাপাতবোৰে সেউজীয়া হৈ গছৰ ডাল গুৱনি কৰিছিল, যিদৰে মহেশ্বৰ দাইটিয়ে গুৱনি কৰিছিল তেওঁৰ আপোন ঘৰখন।

অসম বিশ্ববিদ্যালয়, স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম যাদ্ৰাসিক
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

হেঁপাহৰ অপমৃত্যু



মনি ডেকা

উৎকট গৰমত ব'ব নোৱাৰি হালখন ৰাখি
গৰুকেইটা দলনিত চৰিবলৈ এৰি দি ৰংমনে নদীৰ
পাৰৰ আইতজোপাৰ তলত জিৰণি ল'লে। “উস্
বৰ গৰম পৰিছে পাই।” অহাকালিলৈ
ৰোৱনীকেইজনী আহিলেই হ'ল আৰু। আপোন
মনে কথাখিনি কৈ থকা ৰংমনক নদীটোৰ সিপাৰৰ
পৰা হৰিকায়ে চিঞৰিলে ‘ঐ ৰংমন ঘৰলৈ নাযাৱ
নেকি’? ‘যাম হৰিকাই’

‘আহ আকৌ’ ‘গৈছো ৰবা’

ধনশিৰি নদীৰ সিপাৰে সেউজীয়াৰে ভৰা
চালে চকুৰোৱা সিহঁতৰ গাঁও। কান্ধত হালখনলৈ
নদীটো পাৰহৈ ঘৰলৈ খোজ দিলে হৰিকাইৰ লগত।

‘পিছে ৰংমন, বিয়াখন নাপাত নেকি? বুঢ়া
মায়েৰাই
আৰু কিমান দিন তোৰ আলপৈচান ধৰি ৰান্ধি বাঢ়ি খুৱাব
হাঁ?’

‘পাতিম দিয়া, লক্ষ্মী মায়ে কৃপা কৰিলে ধান চপোৱাৰ পিছত
আৰম্ভ কৰিম বিয়াৰ কাম।’

‘পিছে ছোৱালী চাইছনে নাই?’

‘নাই চোৱা। কিন্তু এজনী ছোৱালী মোৰ ভাল
লাগে।

কবহে পৰা নাই।’

‘কেননো ক চোন মোক?’

‘মানে মানে...’

লাজত তাৰ গাল দুখন ৰঙা পৰিছিল
'ইহ চা তাৰ লাজটো,ক আকৌ'
'হাতীমৰা চুবুৰীৰ দয়াৰামৰ জীয়েক ৰূপালী'
'অ হয় নেকি? হ'ব দে কালি তোৰ ৰুৱা শেষ হ'ব
নহয়

মোৰো হ'ব। পৰহিলৈ ওলাবি দুয়ো এপাক গৈ আহিম।'
'মই নাযাওঁ পাই লাজ লাগে, তুমি মাক লৈ যাবা।'
'নাই নহ'ব, আজি কালিৰ দিনত ল'ৰা ছোৱালী নিজে
পছন্দ কৰাৰ পাছতহে বাকী বোৰ।'

ইংৰাজী বিষয়ত মেজৰ লৈ বি.এ. পাছ কৰা ৰংমনে
চাকৰি নাপাই নিজৰ পৈতৃক সম্পত্তি থিনিতে খেতি বাতি আৰম্ভ
কৰিছে। দুটা পুখুৰীখান্দি মাছ পুহিছে পাৰত মালভোগ জাহাজী
কল ৰুইছে। সময়ত বেপাৰী আহি নিজে ঘৰৰ পৰা সেইবোৰ
লৈ যায়। মুঠতে অভাৱ নাই একোৰে। মাক জনীও বৰ
মৰমীয়া। সৰুতে দেউতাক ঢুকুৱাৰ বাবে কষ্টেৰে ডাঙৰ কৰিছে
তাক। এতিয়া এখন আহল বহল বাৰীৰে সুন্দৰ এখন ঘৰ তাৰ।

আবেলি হৰিকাই আহি সিহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত.. ৰংমন
তোৰ হ'লনে? মাকে ওলাই আহি কলে 'ও হৰি ভকত আহাঁ
আহাঁ বহা' 'নাই এতিয়া নবহো দেবি হ'ব তাক মাতকচোন'।
এনেতে ৰংমন আহি মাকৰ চৰণ চুই সেৱা এটি কৰি হৰিকাইক
ক'লে.. 'বলা তেন্তে'

দুয়ো গৈ দয়াৰামৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। দয়াৰাম আৰু
হৰিকাই নলে গ'লে লগা বন্ধু আছিল। বহুদিনৰ মূৰত দুয়োবন্ধু
লগ হৈ সাৱটা সাৱটি কৰিলে। আথে বেথে বহিব দি দয়াৰামে
সুধিলে.. 'পিছে বন্ধু বহু দিনৰ মূৰতৰে? এওঁ বা কোন?'

'ও এওঁৰ নাম ৰংমন। পঢ়া-শুনা কৰি চাকৰি নাপাই খেতি
বাতিতে লাগি আছে। জনাই নহয় আজিকালি চৰকাৰী চাকৰিৰ
ব্যৱস্থা। এতিয়া ছোৱালী এজনী লাগে। মাক জনী আৰু এওঁ-
দুটাই প্ৰাণী ঘৰখনত।'

'ওঁ হয় নেকি? বৰ ভাল কথা।'

'তোমালোক দুয়ো বহা। মই ভিতৰৰ পৰা আহি
আছো।'

চাহ পানী খাই উঠি তেওঁলোকে ছোৱালীজনী চাবলৈ
বৈ থাকিল। অলপ পিছত ছোৱালীজনী আহি তামোল খাবলৈ
দিলে। 'ছোৱালীজনী বৰ ধুনীয়া। দুয়ো বেচ মিলিব, নে কি
কোৱা বন্ধু?'

হৰিকাইৰ কথা শুনি ছোৱালীজনী একেচাতে দৌৰি
গৈ ভিতৰ পালেগৈ। আটায়ে মিলি অহা মাঘতে বিয়াৰ দিন-
বাৰ ঠিক কৰি আনন্দ মনেৰে ঘৰলৈ উভতি গ'ল।

আজি কেইদিনমানৰ পৰা ৰূপালীৰ গাটো ভাল নহয়।
অনবৰতে জ্বৰ-কাহ হৈ আছে। চিকিৎসা কৰি আছে যদিও
সুফল পোৱা নাই। ৰাংঢালী ছোৱালী জনী লাহে লাহে ক'লা
পৰি গ'ল। তাইক নি গুৱাহাটী মেডিকেল কলেজত ভৰ্তি কৰোৱা
হ'ল। কথাটো শুনি ৰংমন মেডিকেল পালেগৈ। ৰূপালীক
দেখি তাৰ বৰ দুখ লাগিল। 'মই বাৰু ভাল হ'মনে ৰংমন কাই?'

'নিশ্চয় ৰূপালী, তুমি ভাল হৈ উঠাৰ পিছেত ধুম
ধামেৰে আমাৰ বিয়া পাতিম। 'কথাখিনি শুনি তাইৰ চকুলো
ওলাল। কব নোৱাৰাকৈয়ে ৰংমনৰো চকুহাল সেমেকি উঠিল।
গধুৰ মন এটি লৈ ৰংমন ঘৰলৈ উভতিল।

পিছদিনা ডাক্তৰে ক'লে তাইৰ হেনো ক'ৰণা হৈছে।

লাহে লাহে অৱস্থা বেয়াৰ ফাললৈ ঢাল খালে।

আবেলি হৰিকাই দৌৰি আহি খবৰটো দিলে

'ৰূপালী আৰু ইহ সংসাৰত নাই।' কথাটো শুনি ৰংমন
চিঞৰি উঠিল 'এয়া হ'ব নোৱাৰে হৰিকাই.' সি মাটিতে বহি
পৰিল। বুকুৰ মাজত আলফুলে সজাই ৰখা হেঁপাহবোৰ যেন
চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ হৈ গ'ল।

.....
নলবাৰী

এটি মাথোঁ প্রতিশ্রুতি



নৱজিৎ বৰা

“মোৰ বুকুত এজোপা গোলাপ
কোনে ৰূলে.....
আন্ধাৰে আন্ধাৰে
এটি জোনাকী আহি
মোৰ বুকুত শুলে”

বেতিঅ'ত বাজি থকা শ্ৰেয়া যোষালৰ আবেগৰঞ্জিত গীতটি পৰাণৰ কানত ভাঁহি উঠিলহি। চিৰঞ্জীৱৰ বিয়াৰ দিন ধাৰ্য্য কৰা দিনটোৰ পৰাই পৰাণৰ হৃদয়খনত নিঃসঙ্গতাৰ ধুমুহা এজাক যে অবিৰত ভাৱে খোপনি পুতি বহিছে। ব্যস্ততাৰ মাজতে নিজকে

ডুবাই ৰাখিব খুজিলেও সেয়া যেন ক্ষণিকৰ প্ৰচেষ্টাহে। বাৰাণ্ডাৰ এচুকত বহি নিশা বৰষুণে জীপাল কৰি যোৱা সেউজীয়া পৃথিৱীখন একোণৰ পৰা চাই গ'ল। মেঘৰ চপৰা হৈ আকাশত ওলমি থকা বৰষুণৰ দৰে তাৰ দুচকুৰ কোণতো ওলমি আছে চকুপানীবোৰ, অজুহাত পালেই যেন সৰি পৰিব সিন্ত দুচকুৰ পৰা তপত লোতকৰ ধাৰা। বহু চেষ্টা কৰিও নিজক চম্ভালাত ব্যৰ্থ হৈ পৰিছে সি। শৈশৱ পাৰ কৰি যৌৱনক আদৰি লোৱাৰ দিন ধৰি দাম্পত্য জীৱনৰ এই প্ৰাতঃক্ষণলৈকে প্ৰতি পল অনুপলত নিবিড় ভাৱে, একাত্মভাৱে অতিবাহিত কৰা দিনবোৰ মনত পেলাইহে পৰাণে উপলব্ধি কৰিছে বন্ধু বিচ্ছেদৰ এনে এটা দিন সিহঁতৰ মাজলৈ যে আহিব কোনো

দিনেইতো ভৰা নাছিল। কোনো দিনেই ভৰা নাছিল সিহঁতৰ মাজলৈ প্ৰাচীৰ হৈ আহিব কোনোবা অজানা, অনামিকা। পৰাণে বিচৰা সময়খিনিত চিৰঞ্জীৱ ব্যস্ত হৈ পৰিব সেই অজানাৰ আহুনত অথবা আলিঙ্গনত। কেনেদৰে কটাব সেই অকলশৰীয়া মুহূৰ্তবোৰ?

‘খুড়া, খুড়া চোৱাহিচোন, ইমান ডাঙৰ ৰামধেনু ওলাইছে।’

কশমানি ভতিজাকটোৱে উধাতু খাই আহি ৰামধেনু চাবলৈ পৰাণক চোতাললৈ উলিয়াই নিলে। তেতিয়াও প্ৰৱাহিত কিলকিলীয়া বৰষুণৰ জাক। বৃষ্টিধাৰা, সাতো ৰঙৰ বিলাস, জীপাল ধৰাৰ মাজত পৰাণৰ ব্যতিক্ৰম হৃদয়ৰ ব্যথা। পৰিৱেশটোৱে তাৰ অন্তৰখনক পোহৰ কৰি তোলাৰ বিপৰীতে আত্মীয়জনক হেৰুৱাৰ শংকাত বিষাদৰ ডাৱৰে আৱৰি ৰাখিলে। চিৰঞ্জীৱৰ আগত আত্মপ্ৰকাশ নকৰিলেও তাৰ বিয়াৰ কথা ওলোৱাৰ দিন ধৰি প্ৰতিটো নিশা উজাগৰে কটাব লগা হৈছে। বুকুৰ বিষবোৰ বাৰিষাৰ বাঢ়নি পানীৰ দৰে বাঢ়িব ধৰিছে। ঢল বাগৰিছে দুচকুৰে। নিজকে পতিয়ন নিয়াইছে সমাজৰ নিয়ম মানিবই লাগিব। প্ৰকৃতিৰ নিয়ম অনুসৰি বংশ বৃদ্ধিৰ কথা ভাবিবই লাগিব। বুজিও অবুজন সি আজি। চিৰঞ্জীৱ তাৰ আপোনাতকৈও আপোন। তাৰ সান্নিধ্যই উমাল কৰা ক্ষণবোৰ কাৰো লগত ভগাই লব নোৱাৰে। নোৱাৰে, নোৱাৰে, সি নোৱাৰে।

“ৰাম কৃষ্ণ.....

সন্ধ্যাতে গমনে

ৰাম কৃষ্ণ.....

যাত্ৰা সুমঙ্গলে

হৰি মোৰ অ’ পানী তুলিবলৈ যাওঁ”

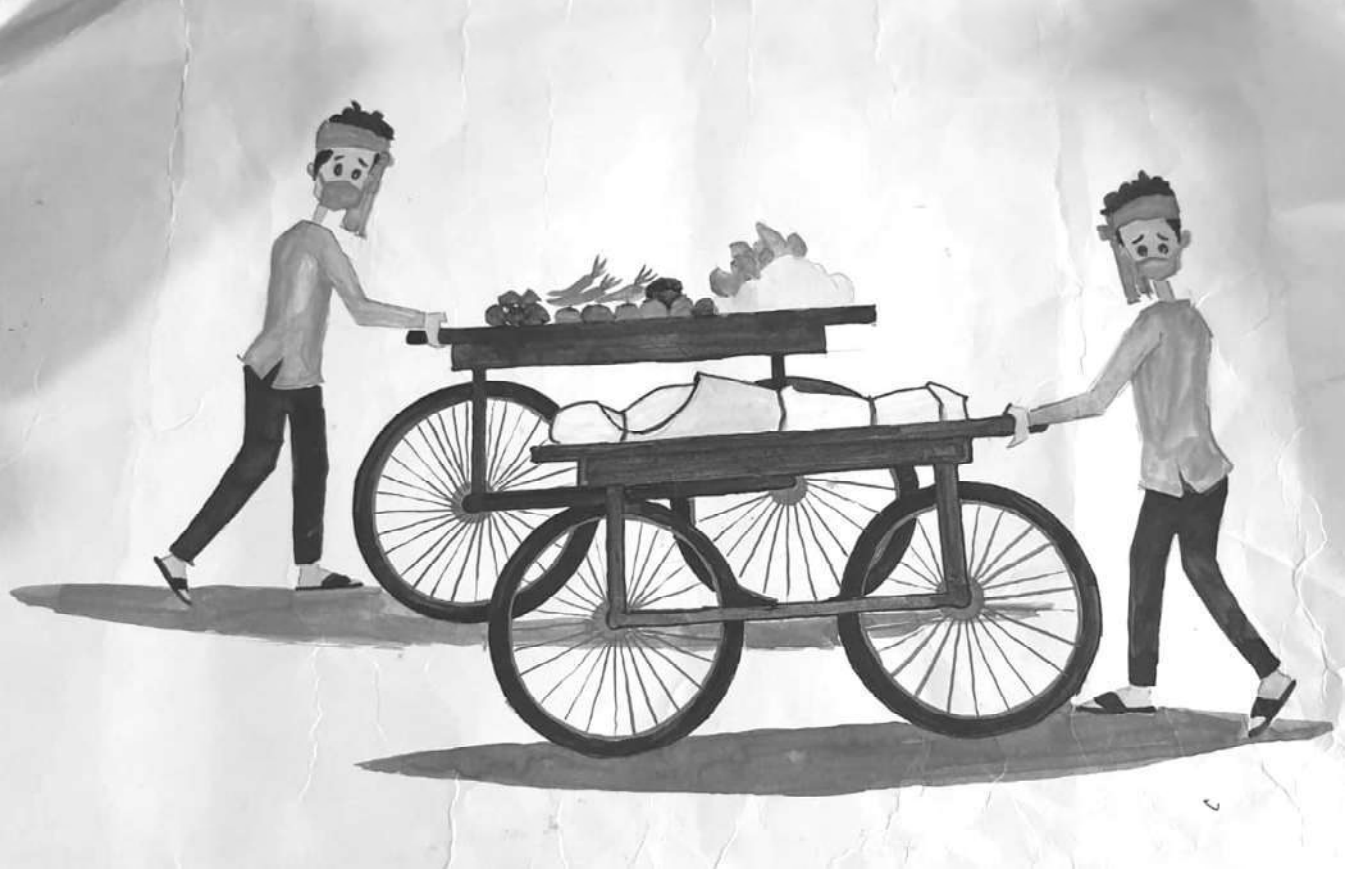
দুনৰি, কলচিৰে সুশোভিত আয়তিসকলে বিয়ানামেৰে মুখৰিত কৰি চিৰঞ্জীৱক নোৱাবলৈ পানী তুলি আনিলেগৈ। উৰুলিৰ ধনিয়ে পৰাণৰ হৃদয়ক শেলে বিদ্ধাদি বিদ্ধিলে। নিজকে বিভিন্ন কামত

ব্যস্ত কৰি ৰাখি পাহৰিব বিচাৰিলেও তুঁহ জুইৰ দৰে জ্বলি থাকিল হৃদয়ৰ মাজত। কলৰ তলত নোৱাবলৈ অপেক্ষা কৰি থকা চিৰঞ্জীৱৰ দুগালত, দুহাতত আৰু দুভৰিত পৰাণে লাহে লাহে মাহ হালধি সানি দিলে। ইমান স্বাৰ্থপৰ কেনেকৈ হ’ল এই চিৰঞ্জীৱ? কেতিয়াও বিয়াত নবহোঁ বুলি, আজীৱন এটাই আনটোৰ সঙ্গী হৈ থাকিম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দি আজি সিয়েই নোৱাবলৈ অপেক্ষাৰত। ঘটৰ পৰা পানী পৰাৰ আগতেই পৰাণৰ দুচকুৰ ঢল ভাগি অহা দুটোপাল লোতক চিৰঞ্জীৱৰ দুভৰিত পৰিলহি। চিৰঞ্জীৱে পৰাণলৈ চালে। পৰাণে দূৰণিলৈ। ধৰা পৰি যোৱাৰ ভয়ত, লাজত।

গধূলি হোমৰ জুইৰ উত্তাপত চিৰঞ্জীৱৰ সূচাম দেহ, নতুন জীৱনৰ প্ৰস্তুতিত জীপাল হোৱা মুখমণ্ডল উদ্ভাসিত হৈ উঠিল। উৰণিৰে ঢকা কপালত চিৰঞ্জীৱৰ নামেৰে সেন্দূৰ পিন্ধা কইনাজনীৰ কাষত বহি বাস্মণৰ মন্ত্ৰ উচ্চাৰিত কৰি চিৰঞ্জীৱ ব্যস্ত নতুন জীৱনৰ পৰিকল্পনা প্ৰস্তুতিত। আৰু পৰাণ? তৰপ তৰপকৈ গঢ়ি উঠা বেদনাৰ স্তূপটোৰ হেঁচা বহন কৰাৰ ক্ষমতাইনি সি হেৰুৱাই পলালে। ৰভা তলিতে হুকুকাই কান্দি পেলালে সি। চিৰঞ্জীৱেও যেন তেতিয়াহে উপলব্ধি কৰিলে পৰাণৰ সুপ্ত হৃদয়ৰ ব্যথা। বামুণৰ মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ শেষ নোহোৱাকৈয়ে হোমৰ গুৰিৰ পৰা উঠি আহিল পৰাণৰ কাষলৈ। পৰাণক দুবাছৰে সাৱটি ধৰি ক’লে “কিয় ভাৰিছ তোৰ পৰা আতৰি গ’লো বুলি? তইতো মোৰ জীৱনৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। তোক বাদ দি মই সদায় অসম্পূৰ্ণ। তই সদায় মোৰ কাষতে থাকিবি। সুখ দুখ প্ৰতিটো ক্ষণতে মোক পাবি। এইয়া মোৰ প্ৰতিশ্ৰুতি”।

দুখৰ কলীয়া ডাৱৰে আৱৰি ৰখা পৰাণৰ মুখমণ্ডল আনন্দত জিলিকি উঠিল। আকস্মিক পৰিস্থিতিটো আচম্বিত দৃষ্টিৰে লক্ষ্য কৰি থকা অতিথিসকলৰ মাজৰ পৰা দুগৰাকীমানে উৰুলিৰ মঙ্গল ধনি দি সিহঁতৰ মাজৰ আজীৱন বন্ধুত্বৰ প্ৰতিশ্ৰুতি আৰ্পীষেৰে বুৰাই দিলে।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, অৰ্থনীতি বিভাগ
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।



“নাই নাই আৰু নোৱাৰি। এদিন নহয়, দুদিন নহয়, আৰে ইমান দিন.....।
কেনেকৈ জীয়াই থাকিম? আমাৰ নিচিনা মানুহৰ কথাওতো ভাবিব লাগে।”
গা ধুই থকা অৱস্থাতে ৰমেণে অকলে অকলে বলকি থাকিল।
“কাক গালি পাৰি আছনো ৰমেণ? আজি অত বেছি হ'ল বজাৰলৈ নাযাৰ
নেকি?”

আৰ্তনাদ

ৰাহিদুল ইছলাম

মুখৰ ভিতৰতে বিৰবিৰাই থকা শূনি কাষৰ কমটোত থকা মাকে মাত লগালে। আঠাইশ বছৰীয়া ৰমেণ বিধৱা মাকৰ একমাত্ৰ সন্তান। মাকৰ শাৰীৰিক অসুস্থতালৈ চাই পৰিয়ালৰ লোকসকলে কম বয়সতে ৰমেণলৈ এজনী ঘৰ ধৰা ছোৱালী বিয়া পাতি আনি দিলে। সহজ সৰল তৰাৰ সৈতে ৰমেনৰ সুখৰ সংসাৰ। আৰ্থিকভাৱে স্বচ্ছল নহলেও মানসিকভাৱে দুয়োটা, এটাই আনটোক লৈ সন্তুষ্ট। দাম্পত্য জীৱনৰ সাক্ষী হিচাবে সিহঁতৰ মাজলৈ অহা কাকলিজনীয়ে সংসাৰৰ মোহ যেন দিনক দিনে বঢ়াইহে তুলিছে। চাৰিজনীয়া পৰিয়ালটোৰ বাবে উপাৰ্জনৰ একমাত্ৰ উৎস হৈছে ৰমেণৰ এবোজা শাক-পাচলি কঢ়িয়াই নিয়া ঠেলাখন। সদায় সতেজ শাক-পাচলি কঢ়িয়াই ফুৰা ৰমেণৰ দৈনিক উপাৰ্জন ভালৈই বুলি কব পাৰি। অৱশ্যে আকালো নাই, ভঁৰালো নাই। সাঁচতীয়া বুলি একো নাই ৰমেনৰ। চীন দেশে সিঁচি দিয়া ‘ক’ভিদ’ বুলি কোৱা ভাইৰাছটোৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ চৰকাৰে লকডাউন ঘোষণা কৰিলে। আৰম্ভণি হৈছেহে, শেষ কেতিয়া হ'ব কোনেও নাজানে। এই চাৰিটা পেটলৈ ভাতৰ যোগান কোনে ধৰিব? তদুপৰি মাকৰ ঔষধ পাতিবো কথা আছে। ৰমেণে ভাবি পোৱা নাই এই সমস্যাবিলাকৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাৰ পথ। সেয়েহে

নিজৰ মাজতে বলকি থাকি ফ্লেভ উজাৰিছে।

“কেনেকৈ যাবি বজাৰলৈ, চৰকাৰে লকডাউন দিছে। বাস্তালৈ ওলালেই পুলিচে পিঠি ফালিব।”
ৰমেণে মাকক প্ৰত্যুত্তৰ দিলে।

“হয় দে, আমাৰ নিচিনা মানুহৰহে সকলো ফালৰ পৰা বিপদ। বাকু তৰাই ভাত কেইটা বহাইছে,
খাই ল'চোন।”

“ওঁ কিবা এটা উপায় উলিয়াব লাগিব। নাখাই মৰিব নোৱাৰি নহয়।”

তৰাই সযতনে আগবঢ়াই দিয়া ভাতকেইটা মাকৰ লগত খাই উঠি বহু সময়লৈকে পিৰালিটোতে
বহি থাকিল ৰমেণ। কি উপায়েৰে সমস্যাবোৰ সমাধান কৰিব পৰা যাব তাকেই গুণগাঁথা কৰি থাকিল।
আগদিনা গোটাই থোৱা পাচলিখিনি ঠেলাতে আছে। আৰু দুদিন থাকিলে হয়তো গেলি যাব। পইচাবোৰো
অথলে যাব। সেইখিনি বিক্ৰী কৰিব পৰা হলেও হাজাৰ টকা এটা পালেহেঁতেন।

“নাই, নাই, এনেকৈ বহি থাকিলে নহ'ব, কিবা এটাতো কৰিব লাগিব।” সেইবুলি কৈ ৰমেণে
এঙামুৰি দি পিৰালিৰ পৰা উঠা দেখি কাষতে চাউল বাচি থকা তৰাই মাত লগালে।

“এই কাৰ্ফিও চলি থকা সময়ত আপুনিনো কি কৰিব? বাস্তাত পুলিচৰ পাইচাৰী”

“ঘৰত মই বহি থাকিলে খাবি কি?”

“কিন্তু”

“একো নহয় দে। গাঁৱত পুলিচ নোসোমায়। মই পাচলিবোৰ বেগত ভৰাই লৈ গাঁৱে গাঁৱে
বিক্ৰী কৰিম। কিবা এটাতো পাম’। এইবাৰ তৰাই একো নামাতিলে। মনৰ মাজত অজান ভয় এটাই খুন্দা
মাৰিলেহি।

ৰমেণে পুলিচৰ দৃষ্টিক আঁৰ দি শাক-পাচলিৰ বিনিময়ত চাউল দাইল কেইটা যোগাৰ কৰি
দুটামান দিন সংসাৰখন চলাই নিলে। মাকৰ ঔষধবোৰৰ যোগান ধৰাতহে সি অসমৰ্থ হ'ল।

ঠেলাৰ পাচলিবোৰ লাহে লাহে শেষ হৈ আহিল। তৰাই নিজা প্ৰচেষ্টাত পিছফালৰ বাৰীত
লগোৱা বেঙেনা জাতিলাও, জলকীয়াকে বেগত ভৰাই লৈ গাঁৱলৈ বুলি ওলাই গ'ল। যোৱাৰ আগতেই
তৰাই কৈছিল ঔষধ নোখোৱাৰ বাবে মাকে এই কেইদিন ভালদৰে খোৱা বোৱা কৰা নাই, গতিকে
পাৰিলে ঔষধ দুটামান আনি দিয়াৰ কথাও ভাবিলে সি। সি ঘৰখনৰ সমস্যাবোৰ আৰু তাৰ পৰা পৰিত্ৰাণৰ
উপায়বোৰ চিন্তি তলমূৰকৈ ভাৱি ভাৱি গৈ থাকোতে অলপ আগত যে পুলিচৰ গাড়ীখন বৈ আছে, সি
দেখাই নাপালে। পুলিচক মাকৰ অসুখৰ কথা কৈ পতিয়ন নিয়াবলৈ বহুত চেষ্টা কৰিলে যদিও তাৰ
সকলো চেষ্টা বিফলে গ'ল। পুলিচৰ লাঠিৰ কোবত সি পাচলিৰ বেগটো তাতে পেলাই যেনেতেনে
ঘৰৰ পদূলি মুখ পালেহি। পদূলি মুখতে তাৰ দুভৰি স্তব্ধ হৈ গ'ল, ইমান মানুহ! ৰমেণৰ বুজিবলৈ বাকী
নাথাকিল। পুলিচৰ টনা আজোৰাত উৰলি যোৱা চাৰ্টটোৰে মানুহৰ ভিৰ ঠেলি আগফালৰ চোতালত
বগা কাপোৰৰ ওপৰত শোৱাই ৰখা মাকক দেখি সি মুখ ঢাকি বহি পৰিল।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বাৰ্ষিক

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

অবিচলিত মন

ঝাতুৰাজ বৰা

ৰাতুলে বাৰীত
এৰাল দিবলৈ নিয়া
ছাগলীজনীক আদ্ বাটতে
এৰি থৈ ‘ঐ বা, বা’ বুলি
চিঞৰি চিঞৰি নঙলাডালৰ
এডাল হলখা খুলি বাকী
কেইডাল নোখোলাকৈয়ে
জপিয়াই পিৰালিৰ কাষ
পালেহি। আকৌ মাতিলে
‘ঐ বা, বা , বাহিৰলৈ
আহচোন’

বায়েক ৰীমাই ভিতৰৰ পৰাই
মাত দিলে, ‘ক চোন, কি হ’ল’
কোন আহিছে চাহিছোন’

ৰাতুল আৰু ৰীমা,
দুলেন দাসৰ দুটি সন্তান। দিন হাজিৰা কৰা দুলেনে দিনটো
ইঘৰ সিঘৰত কাম কৰি পৰিয়ালটোৰ বাবে যেনেতেনে ভাত
মুঠিৰ যোগান ধৰে। তাৰ মাজতে ল’ৰা ছোৱালী দুটাৰ পঢ়াৰ
খৰচো। টকা-পইচা অধিক নাথাকিলেও পৰিয়ালৰ



আটাইবোৰ সুখী। ৰাতুল
আৰু ৰীমা, মাক-দেউতাকৰ
অত্যন্ত বাধ্য আৰু ৰীমাই
নিজে কষ্ট কৰি এইবাৰ
সুখ্যাতিৰে মেট্ৰিক পাছ
কৰি কলেজত নাম
লগাইছে। দুখীয়া বুলি
সাধাৰণতে পৰিয়ালৰ বা
সম্বন্ধীয় লোক সিহঁতৰ
ঘৰলৈ নাহেই। কোনোবা
যদি আহে সেয়া দেউতাকক
কাম কৰিবলৈ যাবলৈ
আমন্ত্ৰণ দি যোৱা লোকহে।
গতিকে ছাগলী এৰাল
দিবলৈ যাওঁতে বায়েকৰ

লগৰ, এইবাৰ নতুনকৈ কলেজত নামভৰ্তি কৰা পল্লৱীৰ
লগত মুখামুখি হৈ, সিহঁতৰ ঘৰলৈ অহা বুলি জানিব পাৰি
ৰাতুল উৎফুল্লিত হৈ পৰিল।

ৰাতুলৰ চিঞৰত ৰীমাই বাহিৰলৈ ওলাই আহি

পল্লৰীক দেখা পাই অপ্ৰস্তুত অনুভৱ কৰিলে। হেন্দেল ভণ্ডা প্লাষ্টিকৰ চকী এখনৰ বাদে চুৰিদাৰ পৰিহীতা পল্লৰীক বহিবৰ বাবে আগবঢ়াই দিবলৈ ঘৰখনত দেখোন একোৱেই নাই। চোতালতে পল্লৰীৰ সমুখত তাই সেমেনা সেমেনিকৈ থিয় হৈ থাকিল। কি সকামতনো পল্লৰী সিহঁতৰ ঘৰলৈ আহিছে তাক সুধিবলৈও পাহৰি গ'ল।

“কি কৰিছিলি” পল্লৰীয়ে উপযাচি ৰীমাক সুধিলে। “নাই এনেয়ে.....” বুলি উত্তৰটো আধৰুৱাকৈ থলে। ফটা গাৰু গিলিপ এটা চিলাই আছিলো বুলি কবলৈ তাইৰ ভাল নালাগিল।

“তোৰ ওচৰলৈ আহিছিলো মানে, কাইলৈ সৰস্বতী পূজালৈ যাবি নহয়? কিমান সময়ত যাবি? তাকে সুধিবলৈয়ে আহিছিলো।” মেট্ৰিক পৰীক্ষাত ভালদৰে উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ বাবে আজিকালি ৰীমাৰ সমাদৰ বাঢ়িছে। আগতে পল্লৰীয়ে ৰীমালৈ কেৰাহিকৈয়ো নাচায়। আজি সৰস্বতী পূজালৈ লগ ধৰিব অহাৰ বাবে তাই হতভম্ব।

ৰীমাই মুখেৰে এষাৰ মতাৰ আগতেই পল্লৰীয়ে পুণৰ ক'লে।

“এটা কাম কৰিবি। তই দহ বজাত ওলাই বৈ থাকিবি। মই মেইন ৰাস্তাত আহি ৰ'ম। তই ওলাই যাবি, মেখেলা চাদৰেই পিন্ধিম ন”।

ৰীমাই মাথো মুখত হাত দি বেকাকৈ ৰখা মূৰটো আৰু অলপ হাওলাই দিলে। পল্লৰী বৈ নাথাকিল। পিছদিনা লগ পোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি অহা বাটেৰে উভতি গ'ল। ৰীমাই পল্লৰী যোৱালৈ থৰ লাগি চাই ৰ'ল।

“ঐ বা, তহঁতৰ কলেজত ছাগে লুচি, ভাজি খুৱাব ন? মোৰ যে ইমান লুচি ভাজি খাবলৈ মন গৈছে। আমাৰ স্কুলত আক' থিচিৰিহে খুৱাই।”

ৰাতুলৰ মাতত ৰীমা বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল। পল্লৰীক তাইৰ সপোনত লগ পোৱাৰ দৰে লাগিছিল। এবাৰ কল্পনা কৰি চালে পল্লৰীৰ লগত কলেজলৈ সৰস্বতী পূজা খাবলৈ গৈ কিমান ভাল লাগিব। আনন্দত উদ্ভাসিত হোৱা মুখখন

পিছমূৰ্ততে ডাৱৰে আৱৰা জোনটোৰ দৰেই স্নান পৰি গ'ল। সৰস্বতী পূজালৈ পিন্ধি যাবৰ বাবে তাইৰ দেখোন এযোৰো মেখেলা-চাদৰ নাই। মাকে বিয়া সবাহ খাবলৈ যোৱা যি দুযোৰমান আছে তাকো ঠায়ে ঠায়ে কলৰ দাগ, তামোলৰ দাগ। পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল দেখুৱাৰ বাবে পৰিয়ালৰ দুই তিনিজনে ফ্ৰক আৰু চুৰিদাৰৰ কাপোৰ দিছিল। কিন্তু চিলাবলৈ যিমান টকাৰ দৰকাৰ সেয়া তাইৰ হাতত নথকাৰ বাবে চিলোৱাই হোৱা নাই। ধনী দেউতাকৰ একমাত্ৰ সন্তান পল্লৰীয়ে ছাগে নতুনকৈ কিনা দামী মেখেলা-চাদৰেই পিন্ধি যাব। পল্লৰীৰ আগত নিজৰ অক্ষমতাক, মাক-দেউতাকৰ দুৰ্বলতাক প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰয়োজন জানো? তাই নিজৰ মাজতে প্ৰশ্ন কৰিলে। পল্লৰীৰ লগত ফেৰ মাৰিবলৈ ইমান দুখী হোৱাৰনো কি প্ৰয়োজন? দেউতাকৰ কষ্টক তাই সন্মান কৰে। সেইবাবে যি দিয়ে সদায় তাতে সন্তুষ্ট। মাক-দেউতাকক তেওঁলোকে আশা কৰাতকৈও ভাল ফলাফল দিবলৈহে তাই আগ্ৰহী। তাই সৰস্বতী পূজালৈ নোযোৱাৰ সিদ্ধান্তকে লৈ পেনালে।

পল্লৰীয়ে ঠিক দহ বজাতেই তাই কৈ যোৱাৰ দৰে মেইন ৰাস্তাত আহি উপস্থিত হ'লহি। ৰীমাই থিৰিকিয়েদি পল্লৰীৰ কাপোৰযোৰলৈ জুমি জুমি চালে। ৰঙা, গুণা দিয়া পাৰীৰ কাপোৰযোৰেৰে পল্লৰীক বৰ ধুনীয়া দেখাইছে। ৰীমাৰ মনলৈ কিন্তু কোনো হতাশা নাছিল। তাই লাহেকৈ ৰাতুলক মাতি ক'লে “যাচোন, পল্লৰী বা বৈ আছে। মই অসুবিধা হ'লো বুলি কৰি”

ৰাতুলে বুজিও নুবুজাৰ দৰে বায়েকৰ মুখলৈ চাই থৰ হৈ ৰ'ল।

“যা অ'ক”

বায়েকৰ আদেশত সি দৌৰ মাৰি গৈ মূল পথত বৈ থকা পল্লৰীক কৈ থৈ আহিল,

“বা নাযায়, অসুবিধা বোলে”

‘অসুবিধা’ ৰ নুবুজা সাঁথৰত পল্লৰী অকলেই আগবাঢ়িল। ৰীমাই পল্লৰীক মনিব পৰালৈকে থিৰিকিৰে জুমি চাই থাকিল।

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

অপৰাজিতা

সুৰুয়ে ছটিয়াই দিয়া একাঁজলি ব'দে মেঘালীৰ সৰু বেলকণিটো আৰৰি ধৰিলেহি। তাই চকীখন
অলপ আগুৱাই নিলে। শীতৰ দিনকেইটাত অলপ সময়ৰ বাবে তিষ্ঠি থকা এই পোহৰৰ আলোকসজ্জাক
হেৰুৱাব নোখোজে তাই। পৰা হ'লে সুৰুজৰ বুকুৰ পৰাই কাটি লৈ আনিলেহেঁতেন আৰু একাঁজলি ব'দৰ
জিলিকণি। ব'দ খেদি আৰু অলপ আগুৱাই নিলে চকীখন।



ড° শিখামণি বৰগোহাঁই

“গুড মৰ্ণিং মেডাম”
গেটকীপাৰ মনোহৰক
প্ৰতি সম্ভাষণ জনাই মেঘালীয়ে
প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে তাৰ মুখলৈ
চালে। “মেডাম, কালি নীলাক
আকৌ পুলিচে ধৰি লৈ গৈছিল।
কাৰোবাৰ লগত পাৰ্কত অসংযত
অৱস্থাত আছিল বোলে।
ৰাতিটো থানাতে থাকিল হ’ব
পায়। দেউতাকে আন্ধাৰতে

“মেডাম ছোৱালীজনীয়ে একদম
মাক-দেউতাকৰ কথা নুগুনে। কেতিয়াবা
ঘটনা ঘটাব। হোষ্টেলৰ পৰা উলিয়াই দিলেই
ভাল হ’ব। য’ত যায় যাব।”

“মনোহৰ, তুমি এতিয়া যোৱা। মই
চাই লম।”

মনোহৰ আঁতৰি গ’ল। ইতিমধ্যে
ৰ’দালিৰ কোমল ৰ’দজাকেও তাইৰ
বেলকণিৰ পৰা মেলানি মাগিলে।

মেঘালী স্থানীয় কলেজখনৰ

ঘটে। কিছুমানৰ সান্নিধ্যই মনত আঁচোৰ
বহোৱাই থৈ যায়, কিছুমানে দিয়ে তিক্ততা।
মিঠা তিতা অভিজ্ঞতাৰে পঁচিশটা বছৰ
কেনেদৰে পাৰ হ’ল তাই গমেই নাপালে।

নীলা চহৰীয়া। ফাষ্ট ইয়েৰৰ ছাত্ৰী।
বেছি দিন হোৱা নাই হোষ্টেললৈ অহা। কিন্তু
তাইৰ কৰ্মকাণ্ডবোৰৰ বিষয়ে মেঘালীৰ কাণত
নপৰাকৈ থকা নাই। হিচাবতকৈ যেন অলপ
বেছি জেদী ছোৱালীজনী। নীলাক কেন্দ্ৰ
কৰিয়ে তাই ভাৱ সাগৰত বুৰ গ’ল। নীলাৰ



“প্ৰতিশোধে নিজৰ অনিষ্ট কৰে। ভাল সময়বোৰ কাঢ়ি নিয়ে, শান্তি কাঢ়ি নিয়ে,
প্ৰতিভা সম্পন্ন মনটোক কাঢ়ি নিয়ে, অৱশেষত তচনচ
কৰি দিয়ে সকলো সম্ভাৱনীয়তাক।

আনি থৈ গৈছেহি।”
“কালিতো তাই মোক
ঘৰলৈ যাম বুলিহে এপ্লিকেচন
দি গৈছিল।” মেঘালীয়ে ক’লে।

লাইব্ৰেৰীয়ান। লগতে কলেজখনৰ
ছাত্ৰীনিবাসটোৰো পৰিচালিকা। এইদায়িত্ব
আজি পঁচিশ বছৰে পালন কৰি আহিছে।
প্ৰতি বছৰে নতুন নতুন ছোৱালীৰ সমাবেশ

বিষয়ে জানিবৰ মন গ’ল তাইৰ। সৌন্দৰ্যই
পাৰ ভাগি নগ’লেও কৃষ্ণবৰ্ণী মৰমলগা
ছোৱালীজনী। ইমান দিনে তাইৰ সংস্পৰ্শলৈ
অহা আৱাসীবিলাকতকৈ নীলা যেন অলপ

অস্বাভাৱিক। কাৰ পৰা জানিব পৰা যাব নীলাৰ বিষয়ে? মেঘালীৰ মনলৈ এটা সমিধান আহিল। প্ৰফেক্ট অৰুণীমাই হয়তো এই বিষয়ত অলপ হলেও সহায় কৰিব পাৰিব। পলম নকৰি অৰুণীমাক মাতি পঠালে তাই। অৰুণীমাইও মাত্ৰ এটাই সমিধান দিলে যে নীলাইতৰ একে অঞ্চলৰ যুতিকাইহে হয়তো নীলাৰ বিষয়ে ভালদৰে অৱগত হ'ব। অৱশেষত যুতিকাক মাতি অনা হ'ল।

যুতিকাই কৈ গৈছিল নীলাৰ জীৱনৰ কাহিনী সৰ্বিস্তাৰে। কৈছিল নীলা এজনী সুন্দৰ মনৰ, বহু প্ৰতিভাশালী, মেধাৱী ছাত্ৰী। দেউতাকৰ প্ৰতি থকা ঘৃণাৰ মনোভাৱে তাইক অত্যন্ত জেদী কৰি পেলাইছে। দেউতাকক শাৰীৰিক আৰু মানসিকভাৱে দুখ দিবৰ বাবেই তাই অপকৰ্মবোৰ কৰি যায়। দেউতাকে কষ্ট পালেই তাই যেন জয়ী হয়। মাক সৰুতেই ঢুকাল। তাইৰ মতে দেউতাকেই মাকৰ হত্যাকাৰী। যুতিকাই কৈছিল, তাই জনামতে দেউতাক একালত বহুত উচ্ছুংখল স্বভাৱৰ আছিল। ড্ৰাগচ এডিক্টেড আছিল। প্ৰতিপত্তিশীল দেউতাকৰ বহুত সম্পত্তি বিক্ৰী কৰি দিছিল। বাকী থকা সম্পত্তিবোৰ অৱশেষত মাক-দেউতাকে নীলাৰ নামত উইল কৰি থৈ গৈছিল। এতিয়া দেউতাকক নীলাইহে প্ৰয়োজন মতে টকা পইচা দি সহায় কৰে। দেউতাকৰ স্বভাৱ আগৰ দৰে নাই। সম্পূৰ্ণ পৰিৱৰ্তন হ'ল। কিন্তু নীলাই দেউতাকক কোনোপধ্যে গ্ৰহণ নকৰে। দেউতাক বুলিও কাহানিও সম্বোধন কৰি পোৱা নাই।

যুতিকাই কৈ যোৱা কথাবোৰে মেঘালীৰ মনত অধিক কৌতুহলৰ সৃষ্টি কৰিলে। যুতিকাক বিদায় দিলে যদিও নীলাৰ মাজত সোমাই থকা জটিল কাহিনীটোৱে তাইক ভাৱ সাগৰত ডুবাই পেলালে। নীলা আৰু দেউতাকৰ মাজৰ সম্পৰ্কটোক কেনেদৰে মৰমৰ ডোলেৰে বান্ধিব পৰা যাব তাৰ সমাধানৰ পথ বিচাৰি বহুত পৰলৈ চকীখনতে মৌন হৈ বহি থাকিম মেঘালী। ডায়েৰীখনত লিপিবদ্ধ ছাত্ৰীবিলাকৰ ফোন নম্বৰবিলাকৰ পৰা নীলাৰ নম্বৰটো উলিয়াই নিজৰ ম'বাইলত চেভ কৰি ল'লে। বাট চালে শুভ মুহূৰ্ত এটালৈ।

সন্ধ্যা প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পিচতেই নীলালৈ বুলি মেঘালীয়ে ফোনৰ বুটামকেইটা টিপিলে, “নীলা আহিবাচোন মোৰ কমলৈ।” “মে'ম এতিয়াই নে?”

“ওঁ আহা”

নীলাৰ মাতটোত মেঘালীয়ে অনুশোচনাৰ কোনো গোন্ধ বিচাৰি নাপালে। কেনেদৰে আৰম্ভ কৰিলে ভাল হ'ব নিজৰ মাজতে জুকিয়াই ল'লে। চেচ বৰ্ডখন উলিয়াই ল'লেই পৰিস্থিতিটো সহজে আগবাঢ়াব পৰা যাব বুলি ল'ৰালৰিকৈ বৰ্ডখন মেলি কিছুমান চেচমেন

নিৰ্দিষ্ট ঠাইত বহুৱাই থলে।

ডিং ডং

কলিং বেলটোৱে নীলা অহাৰ জাননী দিলে।

“সোমাই আহা নীলা”

বগা চৰ্টচটোৰে সৈতে আকাশী নীলা টপ এটা পিন্ধি নীলা সোমাই আহিল।

“নীলাৰে সৈতে নীলা, ধুনীয়া লাগিছে।”

গহীন হৈ নীলা থিয় হৈ থাকিল।

“বহা নীলা।”

মেঘালীৰ সমানে সমানে বহিবলৈ ইতস্ততঃ কৰি নীলা ঠিয় হৈয়ে থাকিল। পুণৰ মেঘালীয়ে তাইৰ চকুলৈ চাই সন্মুখৰ চকীখনত বহিবলৈ ইঙ্গিত দিলে। এইবাৰ নীলা বহিল, মাজত চেচ বৰ্ডখন লৈ মেঘালীৰ মুখামুখিকৈ।

“চেচ খেলানে নীলা? আহা এগেম খেলো।”

নীলাই কিবা এটা কোৱাৰ বিপৰীতে ভালদৰে বহি ল'লে। মেঘালীয়ে বুজিলে চেচখেলাত নীলা ইণ্টাৰেষ্টেড। এটা সুৰুঙাও বিচাৰি পালে নীলাৰ অন্তৰৰ ভিতৰলৈ জুমি চোৱাৰ।

“ঘৰৰ পৰা ইমান সোনকালে ঘূৰি আহিলা? আজি দেওবাৰ থাকিব পাৰিলা হয়।”

নীলাই একো নামাতিলে। মেঘালীয়ে তাইৰ মুখলৈ চালে। নীলাৰ পৰা উত্তৰ পোৱাৰ কোনো সম্ভাৱনীয়তাই নেদেখিলে।

“এইবাৰ ঘৰলৈ গ'লে তোমাৰ মাক লৈ আহিবা আৰু মোক লগ কৰাই দিবা”

নীলা নিৰুত্তৰ।

“তোমাৰ দাদা, বাইদেউ, ভাইটি, ভনী কোনোবা আছে নে নীলা?”

“নাই মে'ম। মই অকলশৰীয়া।”

“অকলশৰীয়া বুলি নকবা। সকলোৱেতো জন্মতে অকলশৰেই আহে। সম্বন্ধবোৰ পিছতহে গঢ়ি উঠে। মা-দেউতা আছে যেতিয়া-”

“মে'ম, মোৰ মা নাই। দেউতা থাকিও নথকাৰ দৰেই।”

মেঘালীৰ কথাখিনি শেষ হ'ব নিদিলে নীলাই। মেঘালী নিশ্চুপ হৈ নীলাক আগবাঢ়িবলৈ সুবিধা কৰি দিলে।

“মোৰ জীৱনটো বৰ অভিশপ্ত মেম। ইয়াৰ বাবে সম্পূৰ্ণ জগৰীয়া পাপা। বহুত কথা। আজি নকওঁ দিয়ক মেম। মনটো ভাল লগা নাই। আপুনি কিয় মাতিছিল নক'লে।”

“মোৰো আজি ৰাতিপুৱাৰ পৰাই মনটো কিবা উদাস ভাৱ

এটাই আঙুৰি আছে। তোমাৰ লগত ভালদৰে চিনাকিও হ'ব পাৰিম, উদাসী সময়বোৰো পাৰ হ'ব বুলিয়ে মাতিলো। 'ৰ'বা চাহ খাই যাবা।'

চাহ একাপ খাই নীলা গুচি গৈছিল কমলৈ। মেঘালীয়ে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাইছিল কাহিনীৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়লৈ।

সেইদিনটোৰ পিছত নীলা মেঘালীৰ লগত বহু পৰিমাণে সহজ হৈ পৰিছিল। দূৰত দেখিলেও মূৰ দোৱাই সম্ভাষণ জনাইছিল। মেঘালীৰ মনত নতুন সম্ভাৰনাৰ ৰেঙণিৰ সৃষ্টি হৈছিল। নীলা এদিন নিজেই আহিছিল মেঘালীৰ কমলৈ। প্ৰথম দিনাৰ দৰেই মেঘালীয়ে চেচ বৰ্ডখন উলিয়াই লৈছিল। খেল শেষ হওঁক বা নহওঁক নীলাৰ সুপু কাহিনীটো অন্ততঃ আগবঢ়াব পৰা যাব সেই ভাৰি।

“নীলা তোমাৰ নামটো কোনে দিছিল। নিশ্চয় মায়ে নহয় জানো?”

“হয় মে'ম। মাক মই বহুত মিচ কৰো।”

“ওঁ”

“হয়তো আজি মোৰ এটা ভাইটি বা এজনী ভণ্ডিও থাকিলেহেঁতেন। সব পাপাৰ কাৰণে”

দুহাতেৰে মুখ ঢাকি নীলা উচুপি উঠিল। চকুৰ পানীয়ে মনৰ দুখবোৰ উটুৱাই নিলেও নিয়ক বুলি ভাৰি মেঘালীয়ে বাধা নিদিলে তাক। অলপ সময় উচুপি উচুপি লাহে লাহে স্বাভাৱিক অৱস্থালৈ ঘূৰি আহিল নীলা। মেঘালীয়েও চেচমেনবিলাকক ইফাল সিফাল কৰি বাট চালে কাহিনীৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়লৈ।

“সেইদিনবোৰৰ কথা মনত পৰিলে মোৰ মনত পাপাৰ প্ৰতি বহুত বিদ্ৰোহ জাগি উঠে, জানে মেম। ককা-আইতা বহুত ভাল মানুহ আছিল। সেইকাৰণেও পাপাক কষ্ট দি ভাল লাগে মোৰ। অন্তঃসত্ত্বা আছিল মোৰ মা। পাপা আছিল ড্ৰাগছ এডিক্টেড। মায়ে বাধা দিছিল। গোপন স্থানৰ পৰা ড্ৰাগচবোৰ বিচাৰি উলিয়াই পেলাই দিছিল। সেই দোষতে মাক গুৰিয়াই গুৰিয়াই, অৱশেষত মা সাৰি গৈছিল। অতিপাত ব্লিডিং হোৱাৰ ফলত মাৰ মৃত্যু হৈছিল। সেই দিনটো মোৰ দুচকুত এতিয়াও জীৱন্ত হৈ আছে। চকু মুদিলেই সেইদিনটোৰ ছবিখন ভাঁহি উঠে।”

“চোৱা নীলা, প্ৰতিশোধে নিজৰ অনিষ্ট কৰে। ভাল সময়বোৰ কাঢ়ি নিয়ে, শাস্তি কাঢ়ি নিয়ে, প্ৰতিভা সম্পন্ন মনটোক কাঢ়ি নিয়ে, অৱশেষত তচনচ কৰি দিয়ে সকলো সম্ভাৱনীয়তাক। পাপাৰ প্ৰতি মনৰ মাজতলৈ ফুৰা প্ৰতিশোধী মনোভাৱে পাপাতকৈ বেছি তোমাৰহে ক্ষতি কৰিছে। এনেকৈ থাকিলে এটা প্ৰচুৰ

সম্ভাৱনাময় ভৱিষ্যত তুমি হেৰুৱাই পেলাবা। সময়ত পাপা নাথাকিব।

তেতিয়া তোমাৰ কি হ'ব? তোমাৰ নিজৰ জীৱনটো তুমি নিজেই আঙুৰাই নিব লাগিব নীলা। প্ৰতিশোধৰ অগ্নিত নিজৰ সুন্দৰ জীৱনটো ভস্মীভূত হ'ব নিদিবা।”

মেঘালীয়ে নীলালৈ চালে, কথাখিনিয়ে বাকু তাইৰ হৃদয় স্পৰ্শ কৰিছিলে?

“নীলা আজি তোমাৰ মোৰ নিজৰ বিষয়ে কোনেও নজনা এটা গোপন কথা কম। মইও এটা সময়ত এক গভীৰ প্ৰতাৰণাৰ বলি হৈছিলো জানানে। নিজক হেৰুৱাম নে প্ৰতিশোধ লম একো সিদ্ধান্তই ল'ব পৰা নাছিলো। কেতিয়াবা যদি নিজকে শেষ কৰাৰ কথা মনলৈ আহিছিল, কেতিয়াবা প্ৰতিশোধৰ দাবানলত দিক্‌বিদিক্‌ হেৰুৱাই পেলাইছিলো। কিয় জানা?”

নীলাই উৎসুকভাৱে দুচকুৰে পলক নেপেলোৱাকৈ মেঘালীলৈ চাই থাকিল।

“এজনৰ প্ৰতাৰণাৰ বলি হৈ মই সম্ভাৱনসম্ভৱা হৈছিলো। চৰিত্ৰত দাগ লাগিছিল মোৰ। মা-দেউতাৰ পৰা পূৰ্বৰ সকলো মৰম স্নেহ হেৰুৱাই ত্যাজ্য পুত্ৰীৰ দৰে হৈ পৰিছিলো। মৰম, স্নেহ, সন্মান সকলো হেৰুৱাই জীৱনৰ মোহ হেৰুৱাই পেলাইছিলো। কলংকৰ বোজা মচিবলৈ মায়ে গোপনে আঁতৰাই দিছিল কলংকৰ বীজ। অভিশপ্ত জীৱনৰ মাজত সোমাই পৰিছিলো মই। অৱশেষত মই এটা সিদ্ধান্ত লৈছিলো। সেই সুসিদ্ধান্তৰ ফলশ্ৰুতিত এয়া আজি তোমাৰ সন্মুখতে মোৰ এই সফল জীৱন। বৈবাহিক বান্ধোনেই সফল জীৱনৰ মাপকাঠি নহয় নীলা। এই জীৱনকলৈ মই বহুত সুখী। পিছলৈ ঘূৰি চাব লগা হোৱা নাই কেতিয়াও। মোৰ জীৱনটোৰ গৰাকী মই নিজে। ঠিক তেনেদৰে তোমাৰ জীৱনৰ গৰাকীও তুমি। মা-পাপাই জন্মহে দিছে। সজাবতো তুমিয়ে লাগিব।”

মেম কথা এটা কওঁ

“কোৱা”

“আপোনাৰ মাজত মাক পোৱা যেন লাগি গৈছে।”

“মইতো তোমাৰ মাৰ নিচিনাই হওঁ। আজিৰ পৰা নিজৰ মা বুলিয়েই ভাৰিবা। মইয়ো হয়তো তোমাৰ দৰে এজনী ছোৱালীৰে মাক হলোহেঁতেন।”

“নীলাই মেঘালীৰ ওচৰ চাপি আহি হাতখন খামুচি ধৰিলে। এবাৰ ভাবা নীলা, তোমাৰ মায়ে তোমাৰ নামটো নীলা কিয় ৰাখিছিল বাকু। হয়তো বিচাৰিছিল তোমাৰ হৃদয় নীলা আকাশৰ দৰে বহল হওঁক, নতুবা বিচাৰিছিল তোমাৰ চিন্তাধাৰা

সাগৰৰ দৰে গভীৰ হওঁক। কিন্তু কেতিয়াওতো বিচৰা নাছিল ছাগে নীলা বিহৰ ভাণ্ডাৰ হ'ব বুলি। নহয় জানো নীলা?"

নীলাই উত্তৰ দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে মেঘালীৰ হাতখন বেছি জোৰকৈ খামুচি ধৰিলে।

“নীলা বহুত দেৰি হ'ল। পিছত এদিন পাতিম নহ'লে।” অনিচ্ছাস্বত্বেও নীলা উঠিছিল। মেঘালীয়ে তাইৰ হাতত ‘অসীমত যাৰ হেৰাল সীমাখন’ গুজি দিলে।

“এইখন পঢ়িবা, মনটো পাতল লাগিব।”

নীলা পৰিৱৰ্তন হৈছিল। পৰিৱৰ্তনবোৰ প্ৰকাশ পাইছিল তাইৰ হাঁহিৰ খিলখিলনিত। মেঘালীৰ মন জুৰ পৰি গৈছিল সেই হাঁহিত।

এদিন কাহিলী পুৱাতে কলিং বেলৰ নিৰ্দেশত মেঘালীয়ে দুৱাৰ খুলি দিয়াত নীলা সোমাই আহি এখন কেন্ভাচ মেঘালীৰ হাতত গুজি দিলে।

“হেন্সী মাৰ্চাচ ডে’ মেম।”

মেঘালীয়ে কি ঘটিছে বুজি পোৱাৰ আগতেই নীলাই মেঘালীৰ ভৰি চুই সেৱা জনালে। মেঘালীয়ে বিনিময়ত দিলে মাতৃত্বৰ উম সানি নীলাৰ কপালত এটা দীঘলীয়া চুমা। পিছত অহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি নীলা আঁতৰি গ'ল। কাগজেৰে ঢাকি অনা কেন্ভাচখনত সমাস্তৰালকৈ দুগৰাকী নাৰীৰ মুখাবয়ব। কিন্তু এখন মুখ যেন আনখনৰ প্ৰতিবিস্ম। ইমান পৈণত তাইৰ হাতৰ অভিব্যক্তি। মেঘালী অভিভূত হৈ পৰিল।

নীলা বহুতেই সলনি হ'ল। কামত, স্বভাৱত, চিন্তাধাৰাত, সকলোতে। বিশেষ কাম নহ'লে হোষ্টেলৰ পৰা বাহিৰলৈ যোৱাও বাদ দিলে। বহাগ বিহুৰ বন্ধত এসপ্তাহতকৈ অধিক দিন ঘৰত দেউতাকৰ লগত কটাই আহিল। ফোনতে দেউতাকৰ সৈতে মেঘালীক চিনাকী কৰাই দিলে। নীলাক কেন্দ্ৰ কৰি চলা কথা-বাতৰিলাকত প্ৰকাশ পোৱা কৃতজ্ঞতাৰ ভাবাই মেঘালীক উৎফুল্লিত কৰি তুলিলে। হেৰাই যোৱা মূল্যবান সম্পদ এটা ঘূৰাই পোৱাৰ আনন্দত দেউতাক আবেগিক হৈ পৰিছিল।

গতানুগতিক জীৱনধাৰাৰে মেঘালী পুণৰ পুৱাৰ কোমল ৰ'দজাকৰ লগত ব্যস্ত হৈ পৰে। কেতিয়াবা নীলা আহে, ৰ'দ এৰি নীলাৰ সৈতে সপোন সাগৰত উটি যায়। আজিকালি নীলাই দেউতাকক লৈ সপোন দেখে। দেউতাকক ব্যস্ত কৰি ৰাখিবৰ বাবে এখন ফাৰ্ম খুলি দিয়াৰ কথা ভাবে, দেউতাকৰ পচন্দমতে এটা ডাবল ষ্ট'ৰী ঘৰ বনোৱাৰ কথা ভাবে। তাইৰ চিন্তাধাৰাৰ পৈণত প্ৰকাশবোৰে মেঘালীক সুখী কৰে। মাজে মাজে দেউতাকেও

মেঘালীলৈ ফোন কৰি সপোনবোৰ কিমান দূৰ আগবাঢ়িছে তাৰ খচিয়ান দিয়ে। মেঘালী তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ অনবদ্য অংগ হৈ পৰে।

“মে'ম মে'ম আপোনাৰ ফোন”

তলকিব পৰা আগতেই নীলাই মেঘালীৰ কাণত ফোনটো লগাই দিলে। পিছতহে ইঙ্গিতৰে জনালে যে সেয়া দেউতাকৰ ফোন। স্ফুৰ্তিত তাই ক'ব নোৱাৰা হৈ পৰিছে। ফাৰ্মখনৰ কাম প্ৰায় সম্পূৰ্ণ। কাইলৈ উদ্বোধন কৰিব। শুভ আৰম্ভণিৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ দিবলৈ দেউতাক নিজেই আহিছে। চুটিকে দুটামান কথা পাতি মেঘালীয়ে ফোনটো নীলালৈ আগবঢ়াই দিলে। চুলিখিনি ঠিক কৰি অন্ততঃ কাপোৰবোৰ সলাই ল'ব লাগিব। দেউতাক আহিলে বহিব দিবলৈ কৈ মেঘালী লৰালৰিকৈ বাথকমত সোমালেগৈ। বাথকমৰ পৰা ওলায়েই দেউতাকৰ সৈতে নীলাৰ হাঁহিৰ খিলখিলনি শুনি মেঘালীৰ মুখতো হাঁহি বিৰিঙি পৰিল। কপালত সৰু ফোটটো টিপা মাৰি পৰ্দাখন ঠেলি বৈ গ'ল মেঘালী,

“মেম”

জীৱনৰ কলংকিত অধ্যায়ৰ নায়ক আজি তাইৰ দুৱাৰডলিত।

“বহক”

মেঘালীৰ আগমণত থিয় হৈ থকা দিবাকৰে মেঘালীৰ চকুৰ পৰা চকু নমাই মাটিত নিবন্ধ কৰিলে।

“নীলা, যোৱাচোন চাহকাপ তুমিয়েই বনাই আনা”

নীলা পাকঘৰত ব্যস্ত হৈ পৰিল। মেঘালী দিবাকৰৰ সন্মুখৰ চকীখনত ভাৱ-লেশহীনভাৱে বহি থাকিল। ইতিমধ্যে অনুতাপত বিধ্বস্ত হোৱা দিবাকৰক আৰু কিবা কোৱাৰ প্ৰয়োজনবোধ নকৰিলে মেঘালীয়ে। কবলৈ মন আছিল বহুত।

‘চোৱা এদিন তুমি জীৱনটোক নৰক বনাই আঁতৰি গৈছিলো, মই আজি তোমাক এখন স্বৰ্গ উপহাৰ দিছো। মোক মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি দিছিলো তুমি, মই তোমাক নতুন জীৱন দান কৰিছোঁ। মোৰ বাবেই আজি তুমি সপোনৰ বীজ সিঁচিব পাৰিছা।’

নীলাই বনাই অনা চাহকাপ খাই দিবাকৰ যাবলৈ ওলাল। মেঘালীৰ দুচকুলৈ নোচোৱাকৈ অন্যফালে দৃষ্টি নিবন্ধ কৰি মাথোঁ ক'লে

“কাইলৈ দেখা পালে সুখী হম”

বহুত পৰলৈ নিথৰ হৈ বহি থাকিল মেঘালী। পৰাজিত দিবাকৰৰ বিধ্বস্ত বাস্তৱক উপলব্ধি কৰি ওঁঠৰ দুকোণত হাঁহি এটা বিৰিঙি উঠিল।

.....
অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

জামু গছজোপা

কৃষ্ণ চন্দৰ- হিন্দী

অনুবাদ-ড० মঞ্জুমণি শইকীয়া, অধ্যাপিকা, হিন্দী বিভাগ



নিশা অহা প্ৰবল ধুমুহাজাকত সচিবালয়ৰ ল'নখনত
থকা জামু গছ এজোপা উভালি পৰিল ।

বাতিপুৰা মালীজনে আহি গছজোপাৰ তলত মানুহ
এজন চেপা খাই পৰি থকা দেখিলে ।

মালীজন দৌৰা-দৌৰিকৈ চকীদাৰৰ ওচৰলৈ গ'ল
চকীদাৰজন ক্ল'ৰ্ক এজনৰ ওচৰলৈ, ক্ল'ৰ্কজন চুপাৰেন্টেনডেন্টৰ
ওচৰলৈ গ'ল । চুপাৰেন্টেনডেন্টজন বেগা-বেগিকৈ বাহিৰৰ ল'ন
খনলৈ আহিল ।

মিনিটেতে গছৰ তলত চেপা খাই থকা মানুহজনৰ
চাৰিওফালে ভিৰ লাগিল ।

“বেচেৰা জামুজোপা । কিমান যে লাগিছিল” ---
কেবাণী এজনে ক'লে ।

“আৰু জামুবোৰ কিমান যে বসাল আছিল” ---আন
এজনে মনত পেলালে ।

“ফলৰ বতৰত মই মোনা ভৰাই লৈ যাও, লৰা- ছোৱালী
কেইটাই বৰ আনন্দেৰে খায়” -তৃতীয় জনে কন্দনামুৱা হৈ ক'লে ।

“কিন্তু এই মানুহজন ? মালীজনে চেপা খাই থকা মানুহজনক দেখুৱাই কলে ।

“অ, এই মানুহজন ।” চুপাৰেনটেনডেণ্টজন চিন্তিত হ’ল ।

“জীয়াই আছেনে মৰিল ঠিক নাই ।” চকীদাৰ এজনে কলে ।

“নাই, নাই, মই জীয়াই আছো ।” চেপা খাই থকা মানুহজনে ক’লে ।

“জীয়াই আছে ।” — কেৰাণী এজনে আচৰিত হৈ কলে ।

“গছজোপা আঁতৰাই সোনকালে এওঁক তলৰ পৰা উলিয়াই আনিব লাগে” — মালীজনে কলে ।

“সহজ নহব” শকত আৰত এলেহুৱা চকীদাৰ এজনে কবলৈ ধৰিলে— “গছ জোপাৰ ডালবোৰ বৰ ডাঙৰ- ডাঙৰ”

—কিয় সহজ নহব, চুপাৰেনটেনডেণ্ট চাহাবে হুকুম দিলে এতিয়াই পোন্ধৰ- বিশজন মালী, চকীদাৰ, কেৰাণীক লগাই গছৰ তলত পৰি থকা মানুহজনক উদ্ধাৰ কৰিব পৰা যাব ।

মালীয়ে ঠিকেই কৈছে — কেইবাজনো কেৰাণীয়ে একেলগে ক’লে ।

একেলগে বহুতে গছজোপা আঁতৰাবলৈ সাজু হ’ল ।

“ব’বা ” চুপাৰেনটেনডেণ্টজনে ক’লে —মই আন্দাৰ চেকেট্ৰীক সুধি আহোঁ ।”

চুপাৰেনটেনডেণ্টজন আন্দাৰ চেকেট্ৰীৰ ওচৰলৈ, আন্দাৰ চেকেট্ৰী ডেপুটি চেকেট্ৰীৰ ওচৰলৈ, ডেপুটি চেকেট্ৰী জইন্ট চেকেট্ৰীৰ ওচৰলৈ, জইন্ট চেকেট্ৰী চিফ্ চেকেট্ৰী ওচৰলৈ গ’ল । চিফ্ চেকেট্ৰী মিনিষ্টাৰৰ ওচৰলৈ গ’ল ।

মিনিষ্টাৰে চিফ্ চেকেট্ৰীক কিবা ক’লে, চিফ্ চেকেট্ৰীয়ে জইন্ট চেকেট্ৰীক কিবা ক’লে, জইন্ট চেকেট্ৰীয়ে ডেপুটি চেকেট্ৰীক কিবা ক’লে, ডেপুটি চেকেট্ৰীয়ে আন্দাৰ চেকেট্ৰীক কিবা ক’লে । ফাইল ঘূৰি থাকিল । এইদৰে আধা দিন পাৰ হ’ল ।

দুপৰীয়া টিফিনৰ সময়ত চেপা খাই থকা মানুহজনৰ চাৰিওফালে বহুত মানুহ গোট খালে । মানুহবোৰৰ মাজত অনেক কথা ওলাল ।

কেইজনমান ক্লাৰ্কে অৰ্দাৰলৈ বাট নাচায় গছজোপা কাটি আঁতৰাবলৈ আগবাঢ়োতেই চুপাৰেনটেনডেণ্ট জনে ফাইলটো লৈ ফোঁপাই-ফোঁপাই আহি ক’লেহি—

“আমি এই গছজোপা কাটিব নোৱাৰো । আমি বাণিজ্য বিভাগৰ মানুহ আৰু গছজোপাৰ সমস্যাটো কৃষি বিভাগৰ অধীনত । মই আৰ্জেণ্ট মাৰ্ক দি কৃষি বিভাগলৈ পঠিয়াই দিম-তাৰ পৰা উত্তৰ আহিলেই গছজোপা কাটি আঁতৰোৱা হ’ব ।”

পিছদিনা কৃষি বিভাগৰ পৰা উত্তৰ আহিল—গছজোপা বাণিজ্য বিভাগৰ ল’খনতহে উভালি পৰিছে, গতিকে গছজোপাৰ দায়িত্ব বাণিজ্য বিভাগৰহে ।

উত্তৰটো পঢ়ি বাণিজ্য বিভাগৰ ভীষণ খং উঠিল । তৎক্ষণাৎ কৃষি বিভাগলৈ লিখিলে—গছজোপা কটা-নকটাৰ দায়িত্ব কৃষি বিভাগৰ, বাণিজ্য বিভাগৰ লগত ইয়াৰ কোনো সম্বন্ধ নাই ।

দ্বিতীয় দিনাও ফাইলটো ঘূৰি থাকিল । আবেলি পৰত উত্তৰ আহিল যে আমি এই সমস্যাটো হাৰ্টিকালচাৰ ডিপাৰ্টমেণ্টক সমৰ্পণ কৰিছো কাৰণ এইটো এজোপা লাগনি গছৰ সমস্যা কিয়নো এগ্রিকালচাৰ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ শস্য আৰু খেতি-বাতিৰ বিষয়েহে মতামত দিয়াৰ অধিকাৰ আছে । উভালি পৰা জামুজোপা লাগনি গছ, সেয়েহে গছজোপা হাৰ্টিকালচাৰ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ হৈ অন্তৰ্গত হ’ব ।

বাতি মালীজন গছজোপাৰ তলত চেপাখাই থকা মানুহজনক দাইল-ভাত কেইটামান খুৰাবলৈ আহিল । আইন হাতত লৈ কোনোবাই গছ জোপা কাটি আঁতৰাব বুলি চাৰিওফালে পুলিচে পহৰা দি আছিল । পুলিচ কনিষ্টবল এজনে দয়া কৰি চেপা খাই থকা মানুহজনক আহাৰ খুৰাবলৈ মালীক অনুমতি দিলে ।

মালীয়ে মানুহজনক ক’লে— “তোমাৰ ফাইলটো চলি আছে, কাইলৈ কিবা এটা হ’ব বুলি আশা কৰিব পাৰি ।”

চেপা খাই থকা মানুহজনে একো নামাতিলে ।

মালীয়ে গছৰ ডালটোলৈ চাই ক’লে —

“ডালটো তোমাৰ কঁকালত পৰা হ’লে ৰাজহাড় গুৰি হৈ গ’ল হেতেন ।”

মানুহজনে তেতিয়াও একো নকলে ।

মালীয়ে পুণৰ ক’লে— “ইয়াত তোমাৰ কোনোবা আপোন মানুহ আছে যদি ঠিকনাটো কোৱা, মই খবৰ দিবলৈ চেষ্টা কৰিম” “মই অনাথ ।” — মানুহজনে বৰ কষ্টৰে উত্তৰ দিলে ।

দুখমনেৰে মালীজন সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি আহিল ।

তৃতীয় দিনা হাৰ্টিকালচাৰ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ পৰা ব্যংগ আৰু কাঢ়া উত্তৰ আহিল—হাৰ্টিকালচাৰ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ চেকেট্ৰী জন সাহিত্য অনুৰাগী আছিল —

“ আচৰিত কথা, বৰ্তমান আমি ‘বৃক্ষৰোপণ স্কীম’ৰ দৰে উচ্চ পৰ্যায়ৰ কাৰ্য্যসূচী পালন কৰি আছো, কিন্তু আমাৰ দেশত এনে কিছুমান চৰকাৰী অফিচাৰো আছে যিসকলে গছ কটাৰ পোষকতা কৰে, তাকো এজোপা লাগনি ফলৰ গছ, তাতে আকৌ জামু গছ, যি জোপা গছৰ ফল মানুহে হেঁপাহেৰে খায় । আমাৰ বিভাগে কোনো কাৰণতে লাগনি গছ জোপা কটাৰ অনুমতি

নিদিয়া।”

“এতিয়া কি কৰা যাব ?” তেনেতে এজনে ক’লে---
“গছজোপা কাটিব নোৱাৰি যদি মানুহজনকে কাটি উলিয়াই
অনা যাওক ।”

“এইফালে চাওঁক---- সেইজনে ইংগিতেৰে দেখুৱালে---
“ যদি এই মানুহজনৰ ঠিক মাজতে কটা যায় তেতিয়া আধা
এইফালেদি আৰু আধা সেইফালেদি উলিয়াব পৰা যাব
,গছজোপাও যেনেকৈ আছে তেনেকৈয়ে থাকিব ।”

“কিন্তু মই যে মৰি থাকিম ।” গছৰ তলত চেপা খাই থকা
মানুহজনে আপত্তি কৰিলে ।

“এওঁ ঠিকেই কৈছে।” কেৰাণী এজনে ক’লে ।

মানুহজনক কটাৰ যুক্তি দিয়াজনে বিৰোধিতা কৰি বুজাবলৈ
ধৰিলে---

“আপুনি নাজানে নেকি ,আজি-কালি প্লাষ্টিক চাৰ্জাৰীয়ে
কিমান উন্নতি কৰিছে । মই ভাবো মাজতে কাটি মানুহজনক
উলিয়াই আনিব পাৰিলে ,প্লাষ্টিক চাৰ্জাৰী কৰি তৎক্ষণাৎ জোৰা
লগাব পৰা যাব ।”

এইবাৰ ফাইলটো মেডিকেল ডিপাৰ্টমেন্টলৈ পঠোৱা হ’ল।
মেডিকেল ডিপাৰ্টমেন্টেও ফাইলটো পোৱাৰ পিছদিনাই দায়িত্ব
লৈ বিভাগৰ সকলোতকৈ পাৰ্গত প্লাষ্টিক চাৰ্জনজনক পৰীক্ষা-
নিৰীক্ষা কৰিবলৈ পঠিয়াই দিলে ।

চাৰ্জনজনে চেপা খাই থকা মানুহজনৰ প্ৰেচাৰ,হাৰ্ট ,শ্বাস-
প্ৰশ্বাস সকলোবোৰ পৰীক্ষা কৰি ৰিপোৰ্টটো এইদৰে পঠিয়ালে -
“মানুহজনক প্লাষ্টিক চাৰ্জাৰী কৰিব পৰা যাব,অপাৰেশ্যনো
সুকলমে হ’ব কিন্তু মানুহজন মৰি থাকিব ।”

গতিকে এই বিষয়টো ইমানতে অন্ত পৰিল ।

নিশা মালীজনে চেপা খাই থকা মানুহজনক অকনমান
খিচিৰি খুৱাই দি ক’লে ---

“ বিষয়টো ওপৰ পালেগৈ । শুনিবলৈ পাইছো -কাইলৈ
সচিবালয়ৰ সকলো ডিপাৰ্টমেন্টৰ চেকেট্ৰীসকলৰ এখন মিটিং
আছে । তাত তোমাৰ বিষয়েও আলোচনা হ’ব ।”

চেপা খাই থকা মানুহজনে হুমুনিয়াহ কাটি লাহে-লাহে ক’লে-

“ উপেক্ষা -মাথো---উপেক্ষা--

বিলীন হৈ যাম নেকি-

এটা খবৰৰ বুকুত---- ।”

মালীজনে আচৰিত হৈ সুধিলে---“তুমি কবি নেকি ?”

মানুহজনে মূৰটো জোকাৰি হয় বুলি ক’লে ।

পিছদিনা মালীজনে চকীদাৰ এজনক ক’লে,চকীদাৰে
কেৰাণী এজনক ক’লে,কেৰাণীজনে হেড কেৰাণীক কথাতো

ক’লে ।

পলকতে সচিবালয়ৰ চতুৰ্দ্দিশে উৰা বাতৰি বিয়পি পৰিল
-- “ গছৰ তলত চেপা খাই পৰি থকা মানুহজন এগৰাকী কবি ।”
বচ , তাৰ পিছত---

কবিজনক চাবলৈ জুমে-জুমে মানুহ আহিবলৈ ধৰিলে ।
খবৰটো চহৰ পালেগৈ--- আবেলিলৈ এজন-এজনকৈ কবি গোট
খাবলৈ ধৰিলে ।

সচিবালয়ৰ ল’নখন অনেক কবিৰে ভৰি পৰিল আৰু
মানুহজনৰ চাৰিওফালে কবি সন্মিলনৰ দৰে এটা পৰিবেশৰ সৃষ্টি
হ’ল । সচিবালয়ৰ কেইজনমান সাহিত্য অনুৰাগী কেৰাণী আৰু
চেকেট্ৰীও সেই ঠাইলৈ আহিল ।

কিছুমানে নিজৰ- নিজৰ কবিতা আৰু দোহাবোৰ মানুহজনক
শুনাবলৈ ধৰিলে ।

কেইজনমানে আকৌ তেওঁলোকৰ কবিতাৰ সমালোচনা
কৰিবলৈ ক’লে ।

চেপা খাই থকা মানুহজন এজন কবি বুলি জনাজাত
হোৱাৰ পিছত সচিবালয়ৰ চাব-কমিটি সমূহে মতামত দিলে যে
—যিহেতু গছৰ তলত চেপা খাই পৰি থকা মানুহজন এগৰাকী
কবি গতিকে এই ফাইলটোৰ এগ্ৰিকালচাৰ ,হটিকালচাৰ কোনো
ডিপাৰ্টমেন্টৰ লগতেই সম্বন্ধ নাই ,

কেৱল কালচাৰেল ডিপাৰ্টমেন্টৰহে সম্বন্ধ আছে ।

কালচাৰেল ডিপাৰ্টমেন্টক কিবা সমাধান সূত্ৰ উলিয়াই
অতি সোনকালে দুৰ্ভগীয়া কবিজনক লাগনি গছজোপাৰ তলৰ
পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনোৱা হ’ল ।

ফাইলটো কালচাৰেল ডিপাৰ্টমেন্টৰ বিভিন্ন বিভাগে -
বিভাগে ঘূৰি সাহিত্য অকাডেমীৰ চেকেট্ৰীৰ ওচৰ পালেগৈ ।
বেচেৰা চেকেট্ৰীজন লগে-লগে নিজৰ গাড়ীৰে সচিবালয়
পালেহি আৰু চেপা খাই থকা মানুহজনৰ সাক্ষাৎকাৰ লবলৈ
ধৰিলে---

“তুমি কবি ?”

“ হয় ।”---মানুহজনে উত্তৰ দিলে ।

“কি উপনামেৰে সুশোভিত ?”

“নিয়ৰ ”

“ নিয়ৰ”--- চেকেট্ৰীজনে আচৰিত হৈ উত্থাৰে ক’

লে

গদ্য সংকলন

আগতে প্ৰকাশিত হৈছে ?”

মানুহজনে মূৰটো জোকাৰি হয় বুলি ক’লে ”

“তুমি আমাৰ অকাডেমীৰ সদস্য নেকি ?

“নহয়”

“আচৰিত কথা”-চেকেট্ৰীজনে উত্থাৰে কলে--- ইমান ডাঙৰ কবি --- নিয়ৰৰ ফুল’ৰ লিখক আৰু আমাৰ অকাডেমীৰ সদস্য নহয় উফ কেনেকৈ ইমান ভুল হৈ গল, ইমান মহান কবি আৰু কেনেকুৱা অন্ধকাৰত অচিনাকী হৈ পৰি আছে।”

“অচিনাকী হৈ নহয়,----- গছৰ তলত চেপা খাইহে পৰি আছে, কৃপা কৰি মোক উদ্ধাৰ কৰক।”

“এতিয়াই কিবা এটা কৰিম”- কথাষাৰ কৈয়ে চেকেট্ৰী জনে লৰালৰিকৈ ডিপাৰ্টমেন্টলৈ ৰিপোর্ট লিখিলে---

পিছদিনা দৌৰা-দৌৰিকৈ চেকেট্ৰীজন কবিজনৰ ওচৰলৈ আহি কলেহি--- “অভিনন্দন জনালো। মিঠাই খুৱাব লাগিব। আমাৰ চৰকাৰী সাহিত্য অকাডেমীয়ে তোমাক কেন্দ্ৰীয় শাখাৰ সদস্য হিচাপে মনোনীত কৰিছে। এইখন লোৱা মনোনীত পত্ৰ।”

“প্ৰথমে মোক গছজোপাৰ তলৰ পৰাতো উদ্ধাৰ কৰক।”--- মানুহজনে কেঁকাই- কেঁকাই ক’লে। বৰ কষ্টৰে উশাহ লৈছিল তেওঁ। চকুজুৰি দেখিলেই তেওঁৰ যন্ত্ৰণাৰ উমান পাব পাৰি।

“এইটোহে আমি কৰিব নোৱাৰিম।” চেকেট্ৰী জনে ক’লে--

“কৰিব পৰাটো আমি কৰিলো।” তুমি যদি দৰ্খাস্ত দিয়া, তেন্তে তোমাৰ মৃত্যুৰ পিছত তোমাৰ পত্নীক তোমাৰ ঠাইত ৰাখিব পৰা ব্যবস্থা কৰিব পাৰো।”

“মই এতিয়াও জীয়াই আছে। সেহাই-সেহাই কবিজনে ক’লে --- “মোক জীয়াই ৰাখক।”

“বিপদটো সেইখিনিতেই।” চৰকাৰী সাহিত্য অকাডেমীৰ চেকেট্ৰী জনে হাতদুখন মোহাৰি-মোহাৰি কবলৈ ধৰিলে--- আমাৰ বিভাগ কেৱল কালচাৰৰ লগতহে জড়িত। গছ-কটাৰ সমস্যাটো কাগজ-কলমেৰে নহয়, দা-কুঠাৰেৰে হৈ সমাধান কৰিব পাৰি। আমি ফৰেষ্ট ডিপাৰ্টমেন্টলৈ জৰুৰী বুলি লিখি পঠিয়াই দিছো।”

আবেলি পৰত মালীয়ে আহি গছৰ তলত চেপা খাই থকা মানুহজনক ক’লেহি---

“কাইলৈ ফৰেষ্ট ডিপাৰ্টমেন্টৰ মানুহ আহি গছজোপা কাটিব আৰু তোমাৰ জীৱনটোও বাচিব।”

মালীজন বৰ সুখী হৈছিল। চেপা খাই থকা মানুহজনৰ স্বাস্থ্য বেয়া হৈ আহিছিল। কিন্তু তেওঁ জীৱনটো বচাবলৈ অশেষ

কষ্টৰে যুঁজি আছিল। কাইলৈকে, কাইলৈ ৰাতিপুৱালৈকে যেনে-তেনে জীয়াই থাকিব লাগিব।

পিছদিনা ফৰেষ্ট ডিপাৰ্টমেন্টৰ মানুহ দা-কুঠাৰ লৈ আহোতে তেওঁলোকক গছজোপা কাটিবলৈ মানা কৰা হ’ল। বৈদেশিক মন্ত্ৰালয়ৰ পৰা নিৰ্দেশ আহিল যে গছজোপা কাটিব নালাগে কাৰণ দহ বছৰৰ আগতে পিটোনিয়া ৰাজ্যৰ প্ৰধানমন্ত্ৰীয়ে সচিবালয়ৰ ল’নখনত গছজোপা ৰুইছিল। গছজোপা কাটিলে পিটোনিয়া চৰকাৰৰ সৈতে আমাৰ সম্পৰ্ক বেয়া হোৱাৰ থল আছে।

“কিন্তু এজন মানুহৰ জীৱনৰ প্ৰশ্ন, “---ক্লাৰ্ক এজনে জোৰ দি ক’লে।

“আনফালে দুখন ৰাজ্যৰ সম্পৰ্কৰ প্ৰশ্ন, “আনএজন ক্লাৰ্কে তেওঁক বুজাবলৈ ধৰিলে--

---“চাওকচোন, পিটোনিয়া চৰকাৰে আমাৰ ৰাজ্যখনক কিমান যে সহায় কৰে----- বন্ধুত্বৰ খাতিৰত আমি এজন মানুহৰ জীৱনটো বলিদান দিব নোৱাৰিম নে?”

“তেনেহ’লে কবিগৰাকী মৰি থাকক।”

“নি:সন্দেহে।”

আন্দাৰ চেকেট্ৰীয়ে চুপাৰেনটেনডেন্টজনক ক’লেহি- আজি ৰাতিপুৱাই প্ৰধানমন্ত্ৰীগৰাকী ভ্ৰমণৰ পৰা আহি পাইছেহি। আজি চাৰি বজাত বৈদেশিক মন্ত্ৰালয়ে গছজোপাৰ ফাইলটো তেখেতৰ সন্মুখত উপস্থাপন কৰিব। তেখেতৰ আদেশ সকলোৱে মানি ল’ব লাগিব।”

আবেলি পাঁচ বজাত চুপাৰেনটেনডেন্টজনে নিজেই ফাইলটো লৈ কবিজনৰ ওচৰলৈ আহিল--- “শুনিছানে” আনন্দতে ফাইলটো ঘূৰাই-ঘূৰাই ক’লে--- “প্ৰধানমন্ত্ৰীয়ে গছজোপা কাটিবলৈ নিৰ্দেশ দিছে, এই ঘটনাটোৰ পৰা হ’ব পৰা সকলোধৰণৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সমস্যাৰ দায়িত্ব তেখেতে নিজেই লৈছে। কাইলৈ গছজোপা কাটি পেলোৱা হ’ব আৰু তুমিও বিপদৰ পৰা মুক্তি পাবা। শুনিছানে? আজি তোমাৰ ফাইলটোৰ কাম সম্পূৰ্ণ হ’ল।”

কিন্তু কবিজনৰ হাত-ভৰিবোৰ চোঁচ হৈ গৈছিল, চকুজুৰি শেঁতা পৰিছিল আৰু পৰুৱাৰ এটা দীঘলীয়া শাৰী তেওঁৰ মুখমণ্ডলৰ ওপৰেদি পাৰ হৈ গৈ আছিল---

তেওঁৰ জীৱন-ৰেখাৰ ফাইলটোৱেও পূৰ্ণতা প্ৰাপ্ত কৰিছিল---



প্ৰিয় ব্যক্তিক কাষৰ পৰা পোৱা আনন্দ

যাদৱ পায়েং

--সমগ্ৰ বিশ্বৰ এক চিনাকী নাম

আজিজ আলি

সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা

এই মহান ব্যক্তি গৰাকীক সকলোৱে ভাল পায়, ঠিক সেইদৰে মইয়ো তেখেতক বহুত বেছি ভাল পাওঁ আৰু মানুহজন মোৰ প্ৰিয়। এই মহান ব্যক্তি গৰাকীক লগ পাবলৈ বহুত বেছি আশা আছিল। আশা কৰিলে নোপোৱা কোনো কাৰণ নাই। সেয়ে ভগৱানে যেন মোৰ কথা শুনিছিল ! সঁচাই এদিন এই মহান ব্যক্তি গৰাকীক মই নিচেই কাষত লগ পালোঁ। সেইদিনা আছিল ১৩ মে, ২০২২ লক্ষীমপুৰ কেন্দ্ৰীয় ৰঙালী উৎসৱ ২০২২ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত তেখেতক ৰঙালী উৎসৱৰ সন্মিলনৰ কৰ্মকৰ্তাসকলে গছপুলি ৰোপণ কাৰ্য্যসূচীত নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল, ১১৮ ●●●লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ●●●

সেইদিনা মই কিবা অসুবিধাৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয়লৈ যাব পৰা নাছিলোঁ, হঠাৎ মোৰ বন্ধু এগৰাকীৰ মুখত শুনিলো যে আজি লক্ষীমপুৰলৈ অৰণ্য মানৱ যাদৱ পায়েং আহি উপস্থিত হৈছিল লৰালৰিকৈ মই তেখেতক লগ পাবলৈ, কাষৰ পৰা চাবলৈ কেন্দ্ৰীয় ৰঙালী বিশ্ব উৎসৱ ঠাইত উপস্থিত হলোঁ, তালৈ গৈ দেখিলো যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কাষৰ শ্বহীদ ভৱনৰ কাষত ৰাইজৰ বহুত ভিৰ, লগতে সংবাদ কৰ্মীৰ লোক সকলৰ সৈতে সেই অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ লগত শিক্ষাগুৰু আৰু সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। সঁচাই সেইদিনা মোৰ ভাগ্য

বহুত বেছি ভাল আছিল কিয়নো এই মহান ব্যক্তি গৰাকীক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল। সেই নিমন্ত্ৰণ বক্ষা কৰি এই মহান ব্যক্তি গৰাকী আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হয়। সেইদিনা ছাত্ৰ একতা সভাৰ ফালৰ পৰা এই মহান ব্যক্তি গৰাকীক সম্বৰ্ধনা জনাই সাঁচাই বহুত বেছি সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ। তেখেতৰ সহজ সৰল কথাই অনুপ্রাণিত কৰিছে। মই প্ৰথমে ভগৱানক ধন্যবাদ দিম, মই ভাল পোৱা মোৰ প্ৰিয় মানুহজনক নিচেই কাষৰ পৰা দেখা পাবলৈ কাৰণে মোৰ সৌভাগ্য হল। এই মহান ব্যক্তি গৰাকীৰ জন্ম হৈছিল ১৯৬৩ চনত যোৰহাট জিলাত, তেখেতৰ পিতৃৰ নাম লক্ষীৰাম পায়েং, মাতৃ অফুল পায়েং। তেওঁক অসমৰ লগতে বিশ্বৰ সকলো ৰাইজে এগৰাকী পৰিৱেশ কৰ্মী বুলি জানে। তেখেতৰ উপনাম হৈছে মূল্যই। যোৰহাট জিলাৰ ককিলা মুখৰ ওচৰৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ ঔনামুখৰ চাপৰিত এক বৃহৎ এলেকাত গছপুলি ৰোপণ কৰি এখন অৰণ্য সৃষ্টি কৰি দিছিল ৫৫০ হেক্টৰ মাটিত তেখেতে গছপুলি ৰোপণ কৰি এক সুন্দৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি পেলাইছিল। সেই অৰণ্যখন তেখেতৰ সন্মানাৰ্থে তেখেতৰ উপনাম মূল্যই কাঠনি নামেৰে নামাকৰণ কৰে। মূল্যই কাঠনি অৰণ্যখন এটা বৃহৎ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ চৰ আছিল ইয়াৰ দৈৰ্ঘ্য আছিল প্ৰায় ২৭ কিলোমিটাৰ আৰু বহল আছিল প্ৰায় ১৫ কিলোমিটাৰ। ১৯৮০ চনত তেখেতে অৰণ্য সৃষ্টি অভিযান আৰম্ভ কৰে। বৰ্তমান সেই অৰণ্যত বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণী দেখা যায়। ইয়াৰে কেইবিধমান মূল্যবান উদ্ভিদ হ'ল: অৰ্জুন, এজাৰ, গোলমোহৰ, কৰৈ, মজ, শিমলু আদি। প্ৰাণীৰ ভিতৰত গঁড়, ঢেঁকীয়াপতীয়া বাঘ, হৰিণা, বিভিন্ন ধৰণৰ পৰিভ্ৰমী চৰাই, শগুন আদিয়েই প্ৰধান। নতুন দিল্লীত অৱস্থিত জৱাহৰলাল নেহৰু বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক 'ভাৰতৰ অৰণ্য মানৱ' 'ফৰেষ্ট মেন অৱ ইণ্ডিয়া' উপাধি প্ৰদান কৰিছে।

২০১৫ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ দিনা ভাৰত চৰকাৰে তেওঁক পদ্মশ্ৰী বঁটাৰে সন্মানিত কৰে। প্ৰথম বাৰৰ বাবে "Jawaharlal Nehru University" য়ে "Forest Man of India" উপাধি প্ৰদান কৰে। উল্লেখযোগ্য যে এই উপাধি লাভ কৰা যাদৱ পায়েঙে প্ৰথম জন অসমীয়া। আন হাতে ২০১৫ চনত গৃহমন্ত্ৰালয়ে পদ্মশ্ৰী বঁটাৰে সন্মানিত কৰে। এইবোৰৰ উপৰিও স্কটলেণ্ডৰ বিজাৰ্ড বেংক, মহাত্মাগান্ধী ট্ৰাষ্ট কমিটি, চন্দ মুখানন্দ সংগীতাসভাই বিশেষ ভাৱে সহায়ৰ লগতে সন্মান আগবঢ়ায়। পায়েঙৰ মতে গছে আমাক কাপোৰ পিন্ধাবলৈ শিকালে, চৰাইয়ে উৰিব শিকালে। এই প্ৰকৃতিৰ ওপৰত যেতিয়াৰ পৰা জীৱ শ্ৰেষ্ঠই ৰাজত্ব চলালে, তেতিয়াৰ পৰা গোলকীয়া উষ্ণতাৰ তাৰতম্য ঘটি জীৱ বৈচিত্ৰ্যৰ প্ৰতি ভাবুকি আহিল। আমি এজোপা গছ কাটিলে দহজোপা গছ ৰোপণ কৰা উচিত। প্ৰকৃতিয়ে আমাক জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰেৰণা দিয়ে। সেয়েহে আমি প্ৰকৃতি আৰু জীৱ সংৰক্ষণ কৰাটো উচিত। তেখেতে প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা পৰিৱেশ বিজ্ঞান বিষয়টো পাঠ্যপুথিৰ অন্তৰ্গত কৰাৰ আহ্বান কৰে। ভবিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে বিভিন্ন গছ-গছনি, উদ্ভিদ ৰোপণ আৰু সংৰক্ষণ কৰি যোৱাৰ পৰিকল্পনা আছে। পায়েঙে এতিয়াও নিয়মীয়াকৈ গছ ৰোৱা, গছ প্ৰতিপালন কৰা কাম কৰি আছে। পূৰ্বৰ দৰেই এতিয়াও তেওঁ গৰু-ম'হ পুহি গাখীৰ বিক্ৰী কৰি পত্নী বিনীতা পায়েং, এগৰাকী কন্যা আৰু দুটা পুত্ৰৰ সৈতে পাঁচজনীয়া পৰিয়ালটো চলায়। প্ৰতি বছৰে দুই-তিনিবাৰকৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বাঢ়নী পানী তেওঁলোকৰ চাংঘৰৰ তলৰে যায়। কেতিয়াবা আছ ধান, ৰঙালাও আদিৰ খেতি খুব ভাল হয়। হাতী আৰু বাঢ়নী পানীয়ে খেতি অনিষ্ট নকৰিলে বিক্ৰীও কৰিব পাৰে। এতিয়া হাতীৰ খাদ্যৰ বাবে আন এটা চাপৰিত কল গছ, তৰা, ডিমৰু আদি বিশেষ কিছুমান গছ আৰু ঘাঁহ ৰোৱা তেওঁ আৰম্ভ কৰিছে।



ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য্য ড० লীলাকান্ত নাথ দেৱৰ সৈতে এটি অন্তৰংগ আলাপ

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ- ড० শিখামণি বৰগোহাঁই



লক্ষীমপুৰৰ সুযোগ্য সন্তান বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য্যৰ আসন গুৱনি কৰি থকা ড० লীলাকান্ত নাথদেৱে যোৱা ৩০ মে, ২০২২ তাৰিখে লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ নিমন্ত্ৰণ বক্ষা কৰি উপস্থিত হৈছিলহি। সেই সুযোগতে তেখেতৰ সৈতে হোৱা অন্তৰংগ আলাপৰ এটি আলোকপাত আগবঢ়োৱা হ'ল।



যদিহে এই নতুন শিক্ষানীতি সফলভাৱে
প্ৰযোজ্য কৰিব পৰা যায়, ই নিশ্চিতভাৱে
যুৱ প্ৰজন্মৰ Skill development ত
সহায় কৰিব। নতুন শিক্ষানীতিত যি Lib-
eral Art ৰ ব্যৱস্থা কৰিছে সেই ব্যৱস্থা
অনুসৰি এজন ছাত্ৰই এটা বিষয়ৰ
সমান্তৰালকৈ আন বিষয় পঢ়ি থাকিব
পাৰিব। লগতে Credit transfer ৰ যি
ব্যৱস্থা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে, সেই ব্যৱস্থাই
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক স্বাধীনভাৱে আগবাঢ়ি যোৱাত
সহায় কৰিব।’

ফাৰ্মাচিটিকেল চায়েন্সৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক হিচাপে ডিব্ৰুগড়
বিশ্ববিদ্যালয়ত কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰাৰে পৰা বৰ্তমানৰ
উপাচাৰ্য্যৰ পদ গ্ৰহণ কৰালৈকে আপোনাৰ সফলতাৰ যি বৰ্ণিল
যাত্ৰা তাৰ বিষয়ে দুআয়াৰ কওঁকচোন।

উপাচাৰ্য্য : ১৯৮৩ চনত যেতিয়া মই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত
ফাৰ্মাচিটিকেল চায়েন্স বিভাগটো আৰম্ভ কৰো, সেই সময়ত অসমত
ফাৰ্মাচিটিকেল চায়েন্স শিক্ষাৰ প্ৰচলন একেবাৰেই নাছিল। ইয়াৰ
অন্তৰ্ভুক্ত সকলোবোৰ বিষয় আন ৰাজ্যৰ পৰা ধাৰ কৰি আনিব
লগা হৈছিল। গতিকে মই বহুত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ’ব লগাত
পৰিছিলো। মোৰ সহকৰ্মী শিক্ষকসকল আৰু বন্ধুসকলৰ
সহযোগিতাত মই এই ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি খুব কম সময়ৰ ভিতৰত
বিভাগটোক ভাৰতৰ অন্যান্য বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সমানে খোজ মিলাব
পৰাকৈ সক্ষম কৰি তুলিছিলো। পিছৰ পৰ্যায়ত বিভাগটোৱে
যেতিয়া সম্পূৰ্ণৰূপে কাৰ্য্যক্ষমতা লাভ কৰিলে, তেতিয়া
বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কমিটিয়ে মোক বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰশাসনিক কামত
নিয়োজিত কৰিলে। ২০০৯ চনৰ পৰা মই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
শিক্ষক সন্থাৰ সভাপতি আছিলো তিনি বছৰৰ বাবে। ২০১৩ চনত
বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যা বিভাগত মোক ডীন
হিচাপে নিযুক্তি দিয়ে। ডীন হৈ থকাৰ কালছোৱাতে বিজ্ঞান আৰু

প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ বিভাগত কিছুমান উত্তৰণৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো। সেই
সময়ত বিশ্ববিদ্যালয়খনত Central Sophisticated Instrumen-
tal Centre বুলি কোনো Centre নাছিল, যিটো প্ৰযুক্তি বিদ্যা
থকা এখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাবে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। ডীন হিচাপে
থকা কাৰ্য্যকালত Science Instrument এটা স্থাপন কৰিছিলো।
সেই Centre লৈ 5 Crore তকৈ অধিক ব্যয়েৰে তিনিটা equip-
ment আনিছিলো। এই equipment য়ে ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ NAAC
ৰ মূল্যায়নৰ সময়ত আমালৈ ইতিবাচক বাৰ্তা কঢ়িয়াই আনিছিল।
এই তিনিটা equipment য়ে উত্তৰ পূবৰ বহুকেইখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
গৱেষণাৰ ছাত্ৰসকলক তেখেতসকলৰ গৱেষণাৰ Sample test-
ing আৰু analysis ৰ কামত যথেষ্ট সহায় কৰি আহিছে। এই
সুবিধাটো উত্তৰ পূবৰ মেঘালয়ৰ NEHU তহে উপলব্ধ। ইয়াৰ
উপৰিও মোৰ কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰত মই বিভিন্ন Funding Agency
যেনে- ICMR, AICT, UGC, DBI ইত্যাদিৰ পৰা প্ৰায় ১১ প্ৰজেক্ট
আনিছিলো আৰু বহু কোটি টকাৰ Instrument মই ফাৰ্মাচিটিকেল
Science Department ক যোগান ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।
২০২০ চন পৰ্য্যন্ত মই সৰ্বমুঠ ২২ জন গৱেষক শিক্ষাৰ্থীৰ কাম
সম্পূৰ্ণ কৰিছো। ২০২১ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত মোৰ কাৰ্য্যকাল
শেষ হ’ল যদিও চৰকাৰৰ অনুৰোধত মই উপাচাৰ্য্য হিচাপে

দায়িত্বভাৰ চলাই আছে।

আপোনাৰ শিক্ষা জীৱনৰ বিষয়ে দুআষাৰ কওঁকচোন।

উপাচাৰ্য্য : মই স্কুলীয়া শিক্ষা লক্ষীমপুৰৰ শ'লাল তেলাহী কমলাবৰীয়া স্কুলত সাং কৰিছিলো। তাৰ পিছত নৰ্থ লক্ষীমপুৰ কলেজত বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰিছিলো। কিন্তু মাত্ৰ দুমাহ অধ্যয়ণ কৰি মই ডিব্ৰুগড় মেডিকেল কলেজলৈ ফাৰ্মাচী শিক্ষা (ডিপ্ল'মা কৰ্চ) লাভৰ বাবে গুচি গৈছিলো। তাত দুবছৰীয়া ডিপ্ল'মা কৰ্চ আহৰণ কৰি ১৯৭৭ চনত মধ্যপ্ৰদেশৰ university ৰ পৰা চাৰি বছৰীয়া ডিগ্ৰী কৰ্চ সমাপ্ত কৰি পুনৰ তাৰ পৰাই স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰো। ১৯৮৩ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰি ১৯৮৫ চনৰ পৰাই কলিকতাৰ যাদৱপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত Ph.D ৰ কাম আৰম্ভ কৰিছিলো। আৰু ১৯৯১ চনত অতি কষ্ট আৰু ত্যাগৰ মাজেৰে ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

নতুন শিক্ষানীতিৰ বিষয়ে আপোনাৰ মতামত কি ?

উত্তৰ : নতুন শিক্ষানীতিক লৈ চৰকাৰে যিখিনি চিন্তা চৰ্চা কৰিছে, যিখিনি পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে, ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে এই ব্যৱস্থাই আন্তৰ্জাতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ সৈতে খোজ মিলাব পৰা হ'ব। এইক্ষেত্ৰত আমি বহুত কঠিনতাৰে আগবাঢ়িব লাগিব। বিশেষকৈ বুনিয়াদী স্তৰৰ পৰা মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়লৈকে বিভিন্ন সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'ব লাগিব পাৰে। যিহেতু চাৰিবছৰীয়া পাঠ্যক্ৰমৰ পিছত শেষ বছৰটোক গৱেষণাভিত্তিক কৰিবৰ বাবে আমি বহুতো প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'ব লাগিব। এই প্ৰক্ৰিয়াটো সফল হ'বলৈ যথেষ্ট সময়ৰ প্ৰয়োজন হ'ব, দক্ষতা সম্পন্ন ব্যক্তিৰ প্ৰয়োজন হ'ব। চৰকাৰে ২০৩০ চনলৈকে সময়সীমা বান্ধি দিছে। Infrastructure ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি manpower ৰ লৈকে সকলোখিনি সুবিধা সোনকালে চৰকাৰে যোগান ধৰিলেহে আমি নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ৰ ভিতৰত লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পাৰিম।

নতুন শিক্ষানীতিয়ে যুৱ প্ৰজন্মৰ Skill development ত কেনেদৰে সহায় কৰিব পাৰিব বুলি আপুনি ভাবে ?

উপাচাৰ্য্য : যদিহে এই নতুন শিক্ষানীতি সফলভাৱে প্ৰযোজ্য কৰিব

পৰা যায়। ই নিশ্চিতভাৱে যুৱ প্ৰজন্মৰ Skill development ত সহায় কৰিব। নতুন শিক্ষানীতিত যি Liberal Art ৰ ব্যৱস্থা কৰিছে সেই ব্যৱস্থা অনুসৰি এজন ছাত্ৰই এটা বিষয়ৰ সমান্তৰালকৈ আন বিষয় পঢ়ি থাকিব পাৰিব। লগতে Credit transfer ৰ যি ব্যৱস্থা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে, সেই ব্যৱস্থাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক স্বাধীনভাৱে আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰিব। তদুপৰি এই ব্যৱস্থাত Skill development ৰ বহুতো বিষয় অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে, যিবলৈকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ innovation ত সহায় কৰিব।

বিশ্ববিদ্যালয়খনত নতুন পাঠ্যক্ৰম অন্তৰ্ভুক্তিৰ কিবা পৰিকল্পনা আছে নেকি ?

উপাচাৰ্য্য : বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্যায়ত এই বিষয়ত কোনো পৰিকল্পনা হাতত লোৱা নাই। তথাপিও বিশ্ববিদ্যালয়ত এটা Sports course হে নতুনকৈ আৰম্ভ কৰা হৈছে। কিন্তু কলেজ বিলাকত নতুন বিষয়, add on course, skill development ৰ course খোলাৰ বাবে permission দি উৎসাহিত কৰা হৈছে।

ছাত্ৰ সমাজৰ বাবে কিবা এটা বাৰ্তা দিব নেকি ?

উপাচাৰ্য্য : ছাত্ৰ সমাজক এইটোৱেই ক'ব বিচাৰো যে যিহেতু তেওঁলোকেই দেশৰ গুৰি ধৰোতা। ছাত্ৰ শক্তি এটা মহান শক্তি, তেখেতসকলে কৰিব নোৱাৰা কাম একোৱেই নাই। তেওঁলোকে কেৱল পঢ়া-শুনাতে ব্ৰতী নাথাকি শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ প্ৰতি, সমাজখনৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হৈ সকলোৰে হিতৰ বাবে কাম কৰি যোৱা উচিত। এইয়াই মোৰ তেওঁলোকৰ প্ৰতি আহ্বান।

Behind every successful man, there is a woman আপোনাৰ সফলতাত ৰাইদেউৰ ভূমিকা কি ?

উপাচাৰ্য্য : যি গোটেই জীৱন মোৰ বাবেই sacrifice কৰিলে তেওঁৰ অৰিহণা নিশ্চয় থাকিব লাগিব। মোৰ কৰ্মব্যস্ত জীৱনত পাৰিবাৰিক সকলো বিষয় তেৱেঁই চম্ভালে। বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত পৰামৰ্শ দি মোক উৎসাহিত কৰে।

ধন্যবাদ চাৰ।



Jokes

Wife : How much do you love me?

Husband: As much as Shah Jahan.

Wife : Then when will you build Taj Mahal

Husband: I have already bought a land in Agra, now I am waiting for you to die.

Rohit : How did you break your teeth?

Mohan: Because of Laughing

Rohit: Cause For laughing?

Mohan: Yeah Man, yesterday I laughed seeing a wrestler.

Traveller- Is there a cemetery near here?

Porter- No

Traveller –Then where are those who die while waiting for the train buried.

Boy (to father)- Dad, let's play school games today.

Father- But I will be a teacher.

Boy- So today I am absent.

Leader(giving speech)- We will even give our lives for the country.

A person got up and said – Why don't you fight against inflation?

Leader-"I am very afraid of fighting."

Seeing the result of his son , the father said,
"Unworthy, you got my nose cut."

The son said,"No problem ,Papa will get plastic surgery done."

The policeman said,"Stop the old woman crossing the road by breaking the traffic rules. Since how long have I been whistling .Why didn't you stop?

The old woman said," Son ,tell me ,is this the age to stop listening to the whistle?

The science teacher told the student that they could watch the lunar eclipse at eight o'clock tonight.

A student asked,"Yes, which channel On?

Father asked,"Why do you walk in the market with your eyes closed?"

Son said – It was you who said that in the market the shopkeeper throw dust in

the eyes of the people.

Officer: Solider, do you have change for a dollar?

Solider: Sure, buddy.

Officer: That's no way to address an officer. Now , let's try that again. Soldier ,do you have change for a dollar?

Solider: No, Sir!

"Papa ,are you growing taller all the time?"

" No, my child. Why do you ask?"

"Cause the top of your head is poking up through your hair."

Teacher: Behind every successful man there is a women. What do we learn from this?

Student: We should stop wasting time in studies and find a women.

.....

Rahul Kumar Agarwal
B.Com 6th Semester

ছবিৰে কথা কয়



কাৰ্টুন অংকণ : ৰাজীৱ দাস

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২

উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন



জয় জয়তে প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে শ্ৰদ্ধাশীল ব্যক্তিক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত নিবেদিত্তোঁ, যাৰ প্ৰচেষ্টাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে আজিৰ এই ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে। লগতে মোৰ আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মৰমৰ সতীৰ্থ আৰু বিভিন্ন সময়ত মোক দিহা-পৰামৰ্শৰে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম কাৰ্য্যসূচীয়েই আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰ্শ সভা। মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰ্শ সভাৰ কাৰ্য্যসূচী মই মোৰ ফালৰ পৰা কৰিবলগীয়া দায়িত্ব সমূহ পালন কৰিছিলোঁ।

তাৰ উপৰি মহাবিদ্যালয়ত Electoral literacy club অনুষ্ঠানত হোৱা বিভিন্ন শিতানত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলো। ইয়াৰ পিছত সবস্বতী পূজা আদিকে ধৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহতো বহু শিতানত ভাগ লোৱা উপৰি নতুন কিছু অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰিছিলোঁ।

যিমান পাৰোঁ সকলো কামতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য সকলক সকলো অনুষ্ঠান সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰাত সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন দিশত, বিভিন্ন সময়ত দিহা পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰা মুখ্য উপদেষ্টা শ্ৰী অচ্যুত কুমাৰ গগৈ ছাৰক ধন্যবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ আৰু মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱীৰগলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শেষত লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন সদস্যক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জনাই মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচৰাৰ লগতে লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

শাশাংক শংকৰ ধৰ

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন



মই প্ৰথমে মোৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱীক আৰু মৰমৰ ভাইটি-ভনীসকলক অশেষ ধন্যবাদ আৰু মৰম জনাইছোঁ। তেওঁলোকৰ সহায় সহযোগিতা আৰু মৰম পাই, মই লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিজৰ পৰিচয়টো দিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। আমাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন হৈছিল ১৮-১১-২০২১ তাৰিখে। মোৰ লগত প্ৰতিদ্বন্দী আছিল ৫ জন। তাৰে ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে বাচনি কৰিলে, সেয়ে আকৌ এবাৰ মই সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ মোৰ আৰম্ভণি কাম আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদখন পৰিষ্কাৰ কৰা। মোৰ সহযোগীসকলক লৈ বিভিন্ন সময়ত চাফাই কাৰ্য্যসূচী হাতত লৈছোঁ। মোৰ দ্বিতীয় কাৰ্য্যসূচী হিচাপে আছিল ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য্যালয় পৰিষ্কাৰ কৰা। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়া লৈ প্ৰায় ১২ দিন মান পাছত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ শপত গ্ৰহণ কাৰ্য্যসূচী অনুষ্ঠিত হয় ৩০-১১-২০২১ আমি সকলো বিষয়ববীয়াই শপত লওঁ। আমাৰ মুখ্য তত্ত্বাবধায়ক হিচাপে তিলক চন্দ্ৰ ডেকা ছাৰে দায়িত্ব লৈ পিছত কিবা অসুবিধাৰ কাৰণে চাৰে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰাত অচ্যুত গগৈ ছাৰক এই দায়িত্ব দিয়ে। শপত গ্ৰহণ লোৱাৰ পাছত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰথম দাবী আছিল নবাগত আদৰ্শ সভা অনুষ্ঠিত কৰা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সেই দাবী গ্ৰহণ কৰি মই অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগত মত বিনিময় কৰি মহাবিদ্যালয় ক্ৰিয়া সপ্তাহৰ লগত সংযোগ কৰি নবাগত আদৰ্শ সভা আৰু ক্ৰিয়া সভা সুন্দৰ ভাৱে অনুষ্ঠিত কৰি সফল হওঁ। এনেকৈ কিছু দিন যোৱাত গণতন্ত্ৰ দিৱসৰ দিনা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগিতাত মহাবিদ্যালয়ত গণতন্ত্ৰ দিৱস অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এনেকৈ মহাবিদ্যালয়ত সকলো অনুষ্ঠানসমূহ অনুষ্ঠিত কৰি মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্বত সুচাৰুভাৱে আগবঢ়াই নিবলৈ সক্ষম হৈ আছোঁ। শেষত মই এনেদৰে সকলোৰে সহায়-সহযোগিতা লৈ যাতে আহিবলগীয়া বিভিন্ন অনুষ্ঠান ভালদৰে অনুষ্ঠিত কৰিব পাৰোঁ তাৰবাবে সকলোকে অনুৰোধ জনালোঁ।

আজিজ আলি
সাধাৰণ সম্পাদক প্ৰতিবেদন
ছাত্ৰ একতা সভা
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন



প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যি সকল ব্যক্তিৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ে আজি পৈণত অৱস্থাত উপনীত হৈছেহি সেইসকল ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ, লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ আৰু মোৰ চিৰপূজ্য শিক্ষা গুৰুসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা জনাইছোঁ।

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ কাম কৰাৰ অযুত অলেখ হেঁপাহৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সকলৰ প্ৰত্যেক সমস্যাসমূহৰ বিষয়ে মাত মাতিবলৈ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ সেৱা কৰিবৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ত প্ৰৱেশ কৰা দিনৰ পৰাই আশা পুহি ৰাখিছিলোঁ। এই উদ্দেশ্য

আগত ৰাখি মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাবে মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিছিলো যদিও এই মনোনয়ন পাবলৈ সক্ষম নহ'লো লগতে এই সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হ'লো। ইয়াৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয়ৰ কেইজনমান ছাত্ৰ বন্ধুৱে মোক সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ পদৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দীতা আগবঢ়াবলৈ পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু পল্লৱলোচন দাস ছাৰৰ ওচৰত এই বিষয়ে জনাইছিলো। ছাৰেও এইক্ষেত্ৰত মোক সাহস যোগালে। এই ছাত্ৰ বন্ধুসকলৰ অনুৰোধত আৰু দাস ছাৰৰ উৎসাহত মই এই সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দীতা কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লো আৰু এই ক্ষেত্ৰত সফলতা লাভ কৰিলো। মোক সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰা বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। তেওঁলোকৰ সহযোগিতাৰ বাবে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম নিবেদিত্তো।

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক হিচাপে সুচাৰুৰূপে দায়িত্ব পালন কৰাত কিমান দূৰ সফল হ'ব পাৰিছো নাজানো, এই বিচাৰ পাঠকৰ হাতলৈ থলো। যি কণ সফল হৈছে সেয়া সম্ভৱ হৈছে আপোনালোকৰ সহায় সহযোগিতাৰ বাবে।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আৰম্ভণিতে একতা সভাৰ উদ্যোগত চাফাই কাৰ্য্যসূচী পালন কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা “প্ৰতিধ্বনী” ক নৱাগত আদৰ্শী সভা আৰম্ভণীৰ প্ৰাকমূহূৰ্তত আপোনালোকৰ আগত দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছিলো। মুখপত্ৰ প্ৰকাশৰ সময়ত উচ্চমানদণ্ডৰ লেখনি তথা ইংৰাজী লেখাৰ অভাৱ বাৰুকৈয়ে অনুভৱ কৰিছিলো। যিবোৰৰ বাবে ব্যক্তিগত ভাৱে লেখক-লেখিকা ওচৰ চাপিব লগা হৈছিল। সি যি নহওঁক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন নিয়মীয়াকৈ প্ৰকাশ কৰাত বিভিন্ন লেখনিৰে অবিহণা আগবঢ়োৱা লেখক লেখিকালৈ মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন প্ৰকাশৰ সময়ৰ বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰা, সাহিত্য আৰু আলোচনী শাখাৰ তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ “ড° হৰিণী পাটোৱাৰী দাস” বাইদেউ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ “ড° লোহিত হাজৰিকা” মহোদয়ক ধন্যবাদ জনাইছো। লগতে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন আটকধুনীয়াকৈ সজাই তোলাত সহায় কৰা বন্ধু জন্মেজয়, দুৰ্লুমনি চুতিয়া, দুৰ্লুমনি ৰাজখোৱা আৰু অনুৰাগক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰত কেৱল সাহিত্য আৰু আলোচনী বিষয়তে আৱদ্ধ নাছিলো। নৱাগত আদৰ্শী সভা, সৰস্বতী পূজাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত সক্ৰিয়ভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰিছিলো।

এই চলিত কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰত পাৰ্য্যমানে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হকে চেষ্টা কৰিছো। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি সাহিত্য বিষয়ৰ পুৰস্কাৰমূলক প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। ইয়াৰ বাহিৰেও ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ-মহোৎসৱৰ বাবে সাহিত্য বিষয়ৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ছাত্ৰ পঠিয়াইছিলো। ইয়াৰ বাহিৰেও বিভিন্ন ধৰণৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য বিষয়ৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক লৈ গৈছিলো আৰু বহুতো কাৰ্য্য কৰাৰ ইচ্ছা থকা স্বত্বেও সময়ৰ অভাৱত থাকি গৈছে। আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ মাজভাগতে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰাত পিছৰ সময় খিনিৰ কাৰ্য্যকলাপসমূহ ইয়াত প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল। কাৰণ কৰিব লগা কাম এতিয়াও বহু বাকী বৈ আছে।

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন কেইবা বছৰৰ অন্তত (প্ৰায় ৮ বছৰ) প্ৰকাশ কৰিবলৈ সুবিধা

প্ৰদান কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° লোহিত হাজৰিকা ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু তত্ত্বাবধায়কসকলৰ লগতে এইক্ষেত্ৰত সাহস আৰু উৎসাহ যোগোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক শ্ৰদ্ধাৰ মহেশ চন্দ্ৰ ভাগৱতী ছাৰকো ধন্যবাদ জনাইছো।

প্ৰয়োজনীয় আৰু উচ্চমানদণ্ডৰ লেখাৰ অভাৱৰ বাবে আমি আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাত যথেষ্ট সময় অপেক্ষা কৰিব লগা হৈছিল। এইক্ষেত্ৰত আলোচনী বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক “ড° শিখামণি বৰগোহাঁই” বাইদেউক ধন্যবাদ জনাবই লাগিব, কাৰণ তেখেতৰ পৰা পোৱা সাহসৰ বাবে আজি এই আলোচনী প্ৰকাশ কৰাত সফল হ’ব পাৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ বাহিৰৰ যিসকল শ্ৰদ্ধাৰ লেখক-লেখিকাই আমাৰ আলোচনীখনৰ বাবে সেৱা আগবঢ়ালে তেখেতসকলক বহুত বহুত ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ বাবে লেখা আগবঢ়োৱা সকলো লেখক-লেখিকালৈ পুনৰ বাৰ কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা জনাইছো।

সদৌশেষত আলোচনীখন প্ৰকাশৰ বাবে যি সকলে সহায়-সহযোগিতা আৰু পৰামৰ্শ আগবঢ়ালে তেখেতসকললৈ ধন্যবাদ জনাইছো আৰু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষাগুৰুৰ লগতে কৰ্মকৰ্তা সকলোলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। বিশেষ ভাৱে অনুপ গগৈ চাৰ, দিপক বৰবৰা ছাৰ, ৰুণজুণ বাউদেউ, জীৱন দা, নাৰায়ণ দা, ফুকন দাকে আদি কৰি সকলো কৰ্মকৰ্তালৈ মোৰ অজস্ৰ শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জনালো। লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি-

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

বেণী মাধৱ বুঢ়াগোহাঁই,
আলোচনী সম্পাদক

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন



প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্তত মই সকলোলৈকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অক্লান্ত শ্ৰম আৰু নিঃ স্বার্থ ত্যাগৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে পূৰ্ণতা লাভ কৰিলে তেখেতসকললৈ মই গভীৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। দ্বিতীয়তে, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল, বন্ধু-বান্ধৱীসকল, ভাইটি-ভণ্টিসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও মৰম নিবেদিতোঁ।

কাৰ্যকালৰ বিৱৰণী :- লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মই মোৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰি যাম বুলি সংকল্প গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ।

মই কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, নৱাগত আদৰ্শ সভা আৰু সৰস্বতী পূজা আদি সকলো অনুষ্ঠান সূচাৰুৰূপে পালন কৰাত পূৰ্ণ সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলো।

২০২২বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত এদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ শাখাত প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰি নৰ্থ লখিমপুৰ কলেজত ২৩-১২-২০২১ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা

‘গোলাপ শৰ্মা সৌৰৰণী’ উত্তৰ পূব আন্তঃমহাবিদ্যালয় তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা দল পঠিওৱা হৈছিল। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলটো হ'ল :- শ্ৰীমতী টিনা কুমাৰী চৰাফ (বাণিজ্য শাখা), শ্ৰীমতী বিয়া দে (বাণিজ্য শাখা)।

সামৰণি:- মোৰ কাৰ্যকালৰ সকলো সময়তে পৰামৰ্শ আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা তত্বাৱধায়ক মাননীয় শ্ৰীযুত অৱন চন্দ্ৰ বৰ্মণ চাৰৰ লগতে সকলোলৈকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে হোৱা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

শিৱ ৰাম কুলি

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদক

সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা প্ৰতিবেদন



লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এগৰাকী সদস্য হিচাপে নিজকে সৌভাগ্যৱতী অনুভৱ কৰোঁ। সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ পাই মই খুবাই সুখী। মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথমটো কাম হাতত লৈছিলো মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহত, যি ৭ জানুৱাৰী, ২০২২ ৰ পৰা ১১ জানুৱাৰী, ২০২২ লৈকে অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ অধীনত কেইবাটাও বিষয়ত প্ৰতিযোগিতা ৰখা হৈছিল। ইয়াৰে ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতা, ৰাভা সংগীত প্ৰতিযোগিতা, আধুনিক গীত প্ৰতিযোগিতা, আধুনিক নৃত্য প্ৰতিযোগিতা, দলীয় নৃত্য প্ৰতিযোগিতাসমূহ ০৭-০১-২০২১ তাৰিখত অনুষ্ঠিত হয়। বাকী প্ৰতিযোগিতা যেনে- ভেশচন প্ৰতিযোগিতা, একক অভিনয় প্ৰতিযোগিতা আৰু ফেশ্বন শ্ব’ প্ৰতিযোগিতা সমূহ ১১-০১-২০২২ তাৰিখত অনুষ্ঠিত হয়।

বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ পিছৰ দিনাই অৰ্থাৎ ১২-০১-২০২১ তাৰিখৰ দিনা নৱাগত আদৰ্শ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। নৱাগত আদৰ্শ সভাৰ সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ শোভা বঢ়াই এইখন মহাবিদ্যালয়ৰেই প্ৰাক্তন ছাত্ৰ ‘মনজিৎ ভৰালী’য়ে। তেওঁৰ সংগীত অনুষ্ঠান শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উপভোগ কৰে। বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ সমূহ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্তিসকলক বিশেষ অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো আৰু যিসকল প্ৰতিযোগীয়ে পুৰস্কাৰ পাবলৈ সক্ষম নহ’ল তেওঁলোকে যাতে অনাগত দিনত তেওঁলোকৰ চেষ্টা অবিৰত ৰাখে তাৰ বাবে অনুৰোধ কৰিলো।

সদৌ শেষত এই অনুষ্ঠানসমূহ সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিবলৈ মোক সহায় কৰাৰ লগতে দিহা পৰামৰ্শ দিয়া সকলো শিক্ষাগুৰু তথা সহপাঠী ও জ্যেষ্ঠ-কনিষ্ঠসকলক হিয়াভৰা ধন্যবাদ জনাইছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ।

শতিকা দেউৰী কোঁৱৰ

সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

Gym secretary report



My name is Jagdish Sewag and I am a student of B. Com. at Lakhimpur Commerce College. I have been selected as the Gym secretary of the college for the session 2020 21. “During my tenure as the Gym secretary I have tried to develop the Gym for the benefit of the students. I accept, that I have an obligation of being engaged with the Gym at college and take it to a more significant level as it provides a platform for the physical development of the students. Gym is also an important part of the college as it helps to relax and release the stress of the students. As a member of the Students Union I have always tried to develop coordination and cooperation with all other members. I put sincere efforts in all my tasks and ensure that they are carried out according to the schedule. “I accept that I’m an extremely coordinated individual, who can be depended and depended upon, and this can be found in the degree of exertion I put into my tasks, which are consistently on schedule. I actively made arrangements for the Panja competition during the cultural week, actively played role in the Annual Freshers , actively participated and made arrangements for Saraswati puja with my teammates. I took initiative during the vaccination camp held at the college. “I agree that we have many milestones to achieve in front of us and I will give my efforts to to be an incredible resource for our Union Body.

“LONG LIVE LAKHIMPUR COMMERCE COLLEGE”

Jagdish Sewag
Gym secretary

Annual College Week events

Desh Bhokti Geet Writing

- 1st Position : Wahidul Islam
(HS. 1st Year, Arts)
2nd Position : Benimadhab Buragohain
(B. Com 3rd Year)
3rd Position : Pritom Parvez
(B. com, 1st Sem)

2. Rangoli Making Competition.

- 1st Position : Asha Dutta
Ujala Daja
Isha Paul
2nd Position : Jyoti Sarma
Suman Sultana Ahmed
3rd Position : Manisha Yadav
(H.S. 1st Year, Arts)
Priyanka Dey
(H.S. 1st Year, Arts)
Mitika Narah
(H.S. 1st Year, Arts)

Girls Common Room

A. Salad Competition

Dr. Rinti Dutta

B. Mehendi Competition

- 1st Position : Salim Ali (B.A. Com 3rd Sem)
2nd Position : Jyoti Sarma (B. com, 3rd Sem)
3rd Position : Chanda Kumari (B.A. 1st Sem)
Manisha Kumari (H.S. 1st Year)

C. Rangoli Competition:

- 1st Position : Rim Dutta
Isha Paul
Salim Ali
2nd Position : Manisha akumari
(HS 1st Year, Arts)
Mitika Narah(HS 1st Year, Arts)
PPriyanka Dey (HS 1st Year, Arts)
3rd Position : Sumita Kumari
Rupa prasad
tulsi biswakarma.

D. Bridal Competition:

- 1st Position : Monika Phukan(B.A. 3rd Sem)
2nd Position : Sudeshna Saikia
3rd Position : Pallabi Koch
Dolly Phukan

E. Hair Style Competition:

- 1st Position : Nikita Sarkar
2nd Position : Bhagyashree Das
3rd Position : Tulika Gogoi

F.Leterary and Magazine

1. Poem Recitation:

Assamese poem Recitation:

- 1st Position : Mintu Sonowal
2nd Position : Dulumoni Chutia(B.A. 3rd Sem)
3rd Position : Satika Deuri Konwar
(B.A. Com.3rd Sem)
i) Mintu Sonowal - 1st Prize

Hindi poem Recitation:

- 1st Position : Shashanka S Dhar
(B.A. Com.3rd Sem)
2nd Position : Dulumoni Chutia(B.A. 3rd Sem)

English poem Recitation:

- 1st Position : Shashanka S, Dhar
(B.A. Com.3rd Sem)
2nd Position : Dulumoni Chutia(B.A. 3rd Sem)

G.Newspaper Reading Competition:

- 1st Position : Mintu Sonowal
2nd Position : Benimadhab Buragohain
(B.Com. 3rd Sem)

- 3rd Position : Wahidul Islam

H. On the spot Story writing

- 1st Position : Wahidul Islam(H.S. 1st year)
2nd Position : Karuna Chawra
(B.A. 3rd Sem)

I. On the Spot poetry writing

- 1st Position : Rahul Dutta(HS 1st year Arts)
2nd Position : Dulumoni Chutia (B.A. 3rd Sem)
3rd Position : Benimadhab Buragohain

J. Quiz Competition:

- 1st Position
Kanuj Boro - B.Com. 3rd Sem
Sivoram Kuli- B. Com 3rd Sem
Aziz Ali- B.A. 3rd Sem
2nd Position
a) Rituraj Bora- B.Com. 3rd Sem
Devanshu Didwani- B.Com 3rd Sem
Anant Lakhota- B. Com. 3rd Sem
3rd Position

Tushar Mitra,
Boby Kumar Mahto,
Dibjyoti Morang

K. Art Competition:

1st Position

Rahul Dutta- 1st Prize H.S. 1st Year (Arts)

2nd Position

a) Janmejy Borah- B.Com. 3rd Sem, 2nd Prize

Bisakha Chakraborty B.A. 1st Sem, 2nd Prize

3rd Position

a) Bhagyeshree Das- B.Com 1st Sem, 3rd Prize

b) Puja Roy- B.Com 1st Sem, 3rd Prize

L. Music & Culture

i) Bhupendra Sangeet

First - Rituraj Borah

Second - Manash Changmai

Third - Pompei Rajbonsi

2) Rabha Sangeet

First - Rituraj Borah & Manash Changmai

Second - Pompei Rajbonsi

Third - Raju Kalita

3) Modern Song

First - Manash Changmai

Second - Rituraj Borah

Third - Divanshu Didwani

4) Traditional Dance (Solo)

First - Salim Ali

Second - Sum Borah

Third - Janu Taid
Pranita Gogoi

5) Modern Dance

First - Sudesna Saikia

Second - Adrin Debnath

Third - Janu Taid

6) Group Dance-

First - Monalisha Gogoi Group

Second - JT Group

Third - Priyanka Hazarika Group

7) Go as you like

First - Ratul Borah (HS 1st Year Arts)

Second - Pranita Gogoi (HS 1st Year Arts)

Third - i) Sunita Kumari (BA 3rd Semester)
ii) Rahul Dutta(HS. 1st Year Arts)

M. Debating Competition

1) Gaurav Kumar Maheswari- 1st
(B com 5 th Sem)

2) Tina Kumari Saraf- 2nd (B. Com 1st Sem)

3) Yuganta Borah- 3rd (B.Com 5th Sem)

Extempore Speech

1) Rahul Kumar Agarwal- 1st
(B.Com 5th Sem)

2) Ruksan Quresi-2nd (B.Com 5th Sem)

3) Amrit Bora- 3rd (H.S. 1st year)

Lakhimpur Commerce College

North Lakhimpur, Assam

Student Union 2021-22

Takar Doley

Shasanka Dhar

Aziz Ali

Paragjyoti Neog

Benimadhab Buragohain

Sivoram Kuli

Satika D. Konwar

Bhaskarjyoti Dutta

Pompi Deori

Lucky Chakraborty

- President

- Vice President

- General Secretary

- Assistant General Secretary

- Magazine Secretary

- Debate Secretary

- Music Secretary

- Boys Common Room Secretary

- Girls Common Room

- Social Service

Lakhimpur Commerce College

North Lakhimpur, Assam List of Ex-Editors

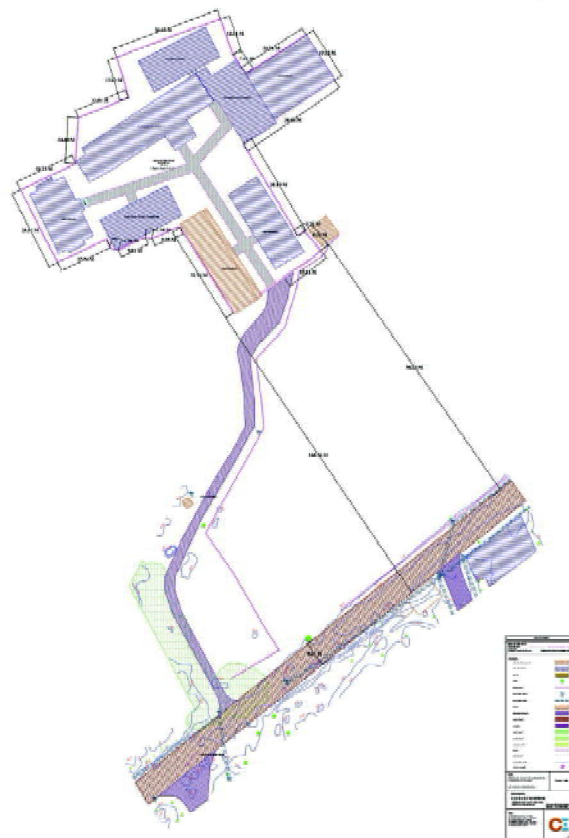
Lakhimpur Commerce College Magazine

Sri Probin Bora	1st issue	1978-79
Sri Pulak Jyoti Boruah	2nd issue	1980-81
Sri Manik Kalita	3rd issue	1984-85
Sri Satyban Bora	4th issue	1987-88
Sri Prahlad Payeng	5th issue	1989-90
Sri Pankaj Sarma Boruah	6th issue	1994-95
Sri Pradip Jyoti Dewori	7th issue	1997-98
Miss Shikhamoni Dutta	8th issue	2000-2001
Miss Momi Gogoi	9th issue	2002-2003
Sri Jyotimoni Borua	10th issue	2003-2004
Sri Debojit Gogoi		2004-2005
Sri Jayanta Kr. Das	11th issue	2005-2009
Sri Pranjal Gogoi	12th issue	2010-2011
Sri Nibaran Das	13th issue	2011-2012
Sri Subrajit Mitra	14th issue	2012-2013
Sri Dipak Das		2013-2014

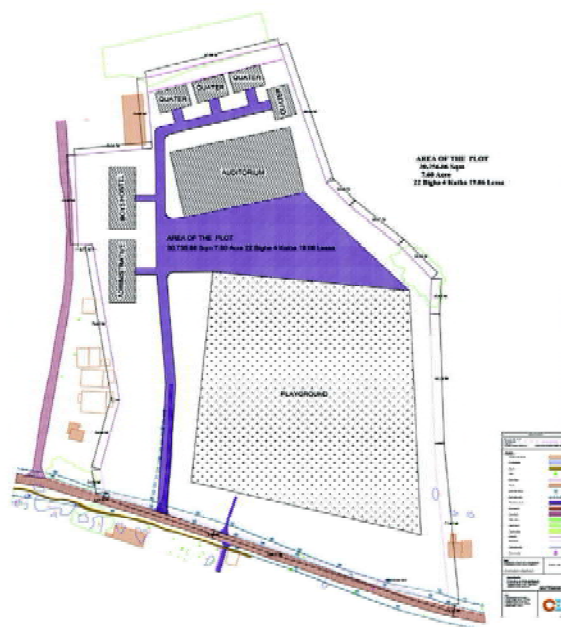
STUDENTS' ACHIEVEMENTS
STUDENTS WHO HAVE SECURED FIRST CLASS IN
B. A/ B. COM FINAL EXAMINATIONS 2019 AND 2020.

Education	:	(2020) Mofizuddin (2021) Prosenjit Dutta, Kabyashree Dutta, Parismita Dutta
Political Science	:	(2021) Raju Kalita, Akolobya Tanti
Assamese	:	(2021) Dimpri Gogoi
Economics		(2021) Dipu Dutta
Sociology	:	(2020) Ms Mondevi Rajbonshi (2021) Buddha Tamang, Jyotishman Deka, Muktar Hussain, Farneen Begum Saikia, Mayurjyoti Sarmah, Pallavi Dutta, Pratiksha Bhuyan, Yasmeen Ansari, Mamu Mazi, Faranul Amin.
Accountancy	:	(2020-2021) Amir Kindo, Bhargab Bhuyan, Sanoj Gupta, Manisha Sehwaq, Ruchika Lakhotia. (2021-2022) Bibek Roy, Bitu Dey, Dipankar Borah, Kuldip Hazarika, Lecton Deka, Mrinal Kumar Dey, Punyaeswar Narah, Ravi Kumar Biyani, Rituraj Hazarika, Sankar Das, Sunny Soni, Julfiya Sultana Ahmed, Junmoni Gogoi, Nikey Biswas, Poulami Dutta, Rupali Dey, Sangita Adhikary, Silika Barla
HRM	:	(2019-2020) Priyanka Rathi, Safrin Mazid, Sanjukta Sharma, Unmana Sarmah
Banking	:	(2019-2020) Puja Moheswari

Master Plan of LCC main campus



LCC master plan of Chukliboriya campus





মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ আৰু অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

বহি (বাওফলৰ পৰা) : ড০ শিখামণি বৰগোহাঁই, পূৰ্বী দত্ত হাজৰিকা, বাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদ বৰা, চাজ্জদ হুছেইন, গোপাল কুমাৰ চেহী (উপাধ্যক্ষ), ড০ লোহিত হাজৰিকা (অধ্যক্ষ), মহেশ চন্দ্ৰ ভাদৰতী, মহেশ দত্ত, পদ্মেশ্বৰ লিহিঙিয়া, তিলক চন্দ্ৰ ডেকা
 থিয়টাই (বাওফলৰ পৰা) : উপল বৰুৱা, ড০ অৰূপা দত্ত, মনোজ কুমাৰ তামূলী, ড০ লীমা বৰুৱা, ড০ সংগীতা বৰঠাকুৰ তামূলী, ড০ মঞ্জুমণি শইকীয়া, ড০ ৰূপজ্যোতি ভট্টাচাৰ্য্য, ড০ হৰিশী পাটোৱাৰী দাস, বহিৰিশিখা বৰদলৈ, জ্যোতিষিতা বৰা, দীপজান গোহাঁই, ৰিত্তী দত্ত, প্ৰশান্ত বৰা, ড০ বিভা দত্ত, ঘন সোমোৱাল, অৰূন চন্দ্ৰ বৰ্মন, ড০ দিশন্ত কুমাৰ দাস, কুলদীপ নাৰায়ণ দত্ত, ড০ দাদুল বাজকৈৱৰ, পঙ্কজ লোচন দাস, অচ্যুত কুমাৰ গগৈ, ভৃগু কুমাৰ ফুকন, বিনোদ কুমাৰ পাণ্ডিৎ



মাননীয় অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল - ২০২১-২২ বৰ্ষ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহতৰ কেইটামান মুহূৰ্ত



মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ কেইটামান মুহূৰ্ত





Cleanliness Program



Azadi ka Amrit Mahotsav



Death Ceremony of Dr. Bhupen Hazarika



Covid-19 Vaccination Programme



Educational Tour



Covid-19 Awareness Programme



Visit of DC, Lakhimpur



Alumni Meet



world environment day observed



Dr. Shilpi Shaikia at the Medical Social Responsibility Program



Swadhyaya Varga



Adult Japanese Encephalitis Campaign



Faculty Induction Programme



Faculty Development Programme



Foundation Stone Lay of Girls' Hostal, 3rd Floor



Foundation of main gate in Chukulibhoria campus



Voter's awareness programme



Inauguration of L. Com News



Meet with neighbour



Meet with Media group



Republic Day observation



National Voters Day



Observation of International Mother Language day



Visit of Padmashree Jadab Payeng



Blood Donation Camp



Tree Platanion



Blood Donation Camp



A Career Orientation Program by Swapnanil Baruah



Yoga Camp



Joining of new Principal



Governing Body Meeting



Faculty Induction Program



Saraswati puja celebration



International Accounting Day



A discussion on Assam's Budget



A talk on Russia-Ukraine War



No Vehicles Day



Computer Training Program



Bihu Celebration



Bihu celebration with Dr. Anil Saikia

Webinar on Principles of Investing held

Assam Rising Lakhimpur, Webinar on Principles of Investing was organized by the International Quality Assurance Cell (IQAC) of Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, on Wednesday, May 11, 2022.

Webinar on Principles of Investing was organized by the International Quality Assurance Cell (IQAC) of Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, on Wednesday, May 11, 2022.



লখিমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থীৰ প্ৰতিবাদ
WEDNESDAY, MAY 11, 2022



Observation on Gunotsav held at LCC

Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, observed the annual Gunotsav on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The Gunotsav was a platform for the students to express their views and concerns. The faculty members listened to the students and provided them with the necessary guidance.

লখিমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ সংবাদ মাধ্যমৰ সৈতে মত বিনিময় অনুষ্ঠান



LCC celebrated World Day for Safety and Health at Work



Lakhimpur Commerce College (LCC), North Lakhimpur, celebrated the World Day for Safety and Health at Work on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The session was organized by the Department of Economics, Lakhimpur Commerce College, and was chaired by the Principal, Dr. Lohit Hazarika. The objective of the session was to create awareness among the students about the importance of safety and health at work.

লখিমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত বিশ্ব কৰ্মসুৰক্ষা

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত গানঘদ বিকাশৰ কৰ্মশালা সম্পন্ন

লখিমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত বিশ্ব কৰ্মসুৰক্ষা অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হৈছে। এই অনুষ্ঠানত শিক্ষাৰ্থীসকলে কৰ্মক্ষেত্ৰত নিৰাপত্তাৰ গুৰুত্ব বুজিবলৈ সক্ষম হৈছে। অনুষ্ঠানত অধ্যাপক ড. লোহিত হাজৰিকাৰ প্ৰাৰম্ভিক প্ৰাৰ্থনা আছিল।



লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত গানঘদ বিকাশৰ কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত হৈছে। এই কৰ্মশালাত শিক্ষাৰ্থীসকলে গানঘদৰ গুৰুত্ব বুজিবলৈ সক্ষম হৈছে। কৰ্মশালাত অধ্যাপক ড. লোহিত হাজৰিকাৰ প্ৰাৰম্ভিক প্ৰাৰ্থনা আছিল।

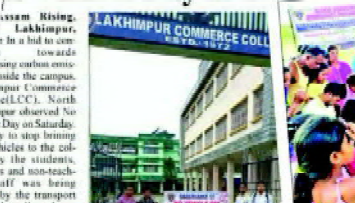
Lakhimpur Commerce College observed Women's day

of this land, for its people

DU VC releases newsletter of Lakhimpur Commerce College

A CORRESPONDENT LAKHIMPUR, April 30: The Vice Chancellor (VC) of Dibrugarh University, Dr. Lila Kanta Nath on Saturday inaugurated the quarterly newsletter of Lakhimpur Commerce College. For that a meeting was held at the seminar hall of the college and it was inaugurated by Dr. Muhidhar Pujari, President of the Governing Body of the college. The objective of the meeting was explained by Dr. Harinee Patowary Das, editor of the newsletter and coordinator of the bulletin committee. LCOM Newsletter is a quarterly publication of the college. It contains the news and activities of the college. The newsletter is distributed to all the faculty members and students of the college.

No Vehicle Day at L



Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, observed No Vehicle Day on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The No Vehicle Day was a platform for the students to express their views and concerns. The faculty members listened to the students and provided them with the necessary guidance.

সামাজিক সচেতনতা চিকিৎসা দায়িত্ব শীৰ্ষক বক্তৃতা



লখিমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত বজাজান বৰবিলত



Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, observed Bazaar Day on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The Bazaar Day was a platform for the students to express their views and concerns. The faculty members listened to the students and provided them with the necessary guidance.

Observed International Accounting Day



Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, observed International Accounting Day on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The International Accounting Day was a platform for the students to express their views and concerns. The faculty members listened to the students and provided them with the necessary guidance.

The Sentinel Voters' awareness meet

A CORRESPONDENT LAKHIMPUR, March 14: A voters' awareness meet was held at Lakhimpur Commerce College on Monday with calls to the students' community to become resilient in exercising their democratic rights. The meeting was organized by the Electoral Literary Club of the college and was chaired by Principal Dr. Lohit Hazarika. The objective of the meeting was explained by Padmeswar Dihingiya, senior professor in Economics. Aban Choudhary, a student of the college, attended the meeting as the resource person. In his address, Professor Barman asked the students to be aware of the democratic rights of universal franchising and its use in freely electing the people's representatives.

Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, observed International Accounting Day on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The International Accounting Day was a platform for the students to express their views and concerns. The faculty members listened to the students and provided them with the necessary guidance.



Lakhimpur Commerce College, North Lakhimpur, observed International Accounting Day on Wednesday, May 11, 2022. The event was held in the college hall and was attended by the faculty members and students. The International Accounting Day was a platform for the students to express their views and concerns. The faculty members listened to the students and provided them with the necessary guidance.